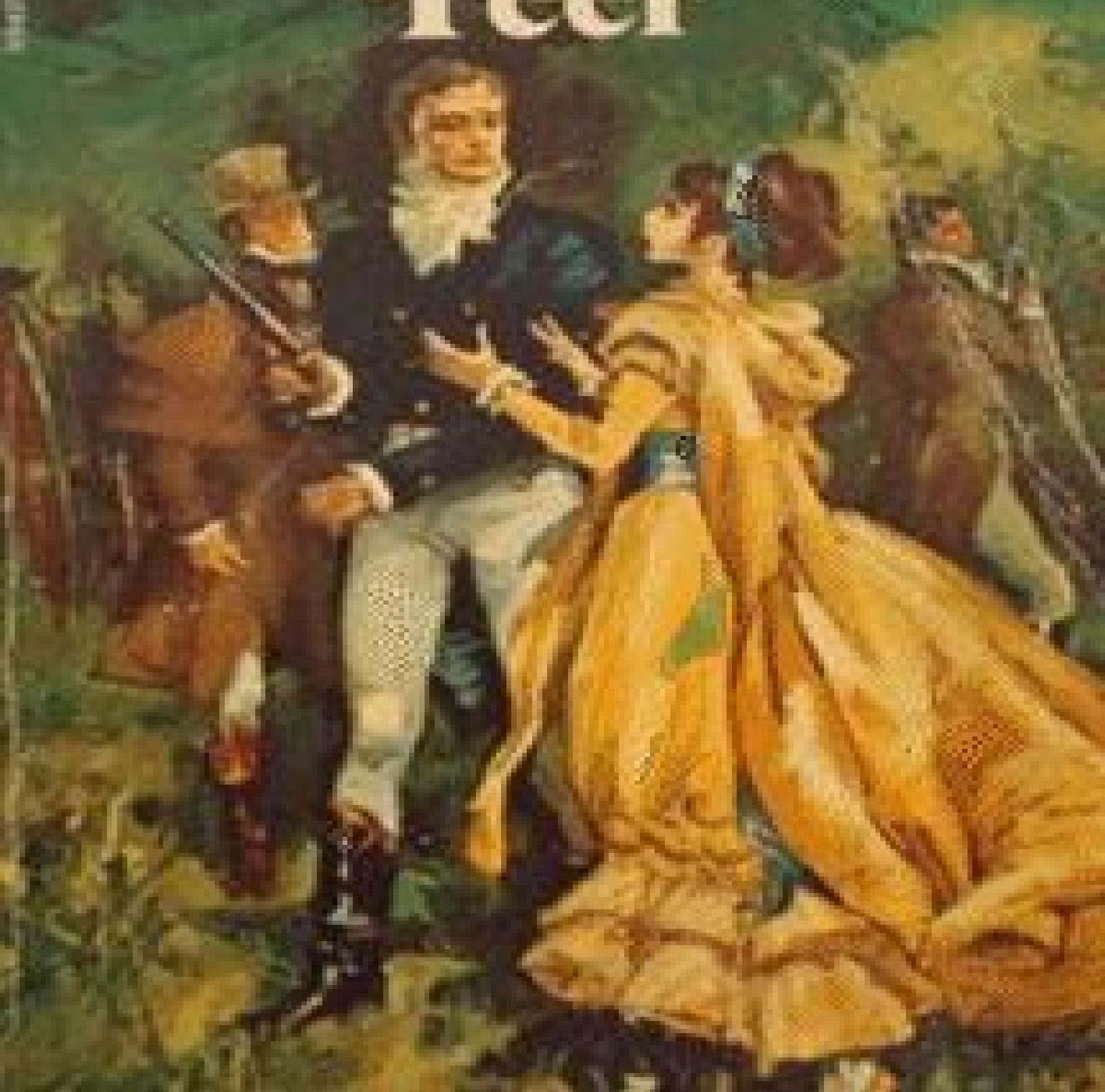

The most exciting new novel by the world's
best-selling author of romance fiction

Barbara Cartland The Penniless Peer

The astonishing new novel by the world's
best-selling author of romantic fiction

Barbara Cartland The Penniless Peer

QUÝ TỘC NGHÈO KHỔ

BARBARA CARTLAND

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 1

Nàng thiếu nữ tóc đỏ duyên dáng Fenella Lambert hằng yêu người anh họ đẹp trai từ thuở ấu thơ. Khi Lord Perequine Corbury từ trận chiến đánh quân của Napoleon trở về, anh đã lâm vào hoàn cảnh chật vật túng thiếu. Chính nàng là người đề ra 1 giải pháp táo bạo giúp anh khôi phục toàn bộ gia sản – dù rằng đáp án là người mình yêu sẽ đám cưới với người đàn bà khác. Cùng với Perequine, Fenella đã lao vào cuộc phiêu lưu đầy dẫy hiểm nguy hơn bao giờ hết ...

“Hôn anh đi Hetty, hôn anh nữa đi cưng!”

-Thôi nhé ... Periquine ... em phải đi rồi.

-Em không đi đâu hết - phải ở lại với anh chứ! “Đã lâu lắm rồi anh mới có dịp gặp em riêng rẽ mà.”

1 thoáng yên lặng, rồi thì Lord Corbury lại nhấn chìm Hetty trong những nụ hôn say đắm ngất ngây suốt tước đi hơi thở của nàng.

-Periquine cưng của em, nàng thì thầm, “Em thích anh hôn em như vậy lắm.”

“Anh yêu em,” giọng anh trầm ấm, “Chừng nào em muốn đám cưới với anh hả cưng?”

“Ồ Periquine!”

Anh khẽ lơ vòng tay ôm nàng, và cúi xuống nhìn cô. Quả là 1 khuôn mặt yêu kiều từng được vang danh ở London.

Tóc bạch kim, mắt xanh màu xanh của biển lúc mù sương, Hetty là biểu tượng từng được xưng tụng khắp giới thượng lưu London. Bây giờ sau hai mùa lễ hội, cô vẫn giữ được quyền trượng sắc đẹp, với danh xưng “Không-ai-sánh-bằng.” 1 danh hiệu lẫy lừng không những trong các câu lạc bộ thượng lưu của phái nam mà còn xuyên suốt các phòng khách quý phái của các nữ lưu quý tộc cho đến nam thanh nữ tú giới trung lưu.

-“Oh Periquine” có nghĩa là sao hả em? Anh hỏi nàng.

Hetty tựa cằm vào vai anh “Anh biết là ba em sẽ không cho phép đâu.”

-Khỉ thật, sao chuyện của mình lại liên quan đến ba em cơ chứ? – Lord Corbury hỏi vặn. “Cùng lắm, mình sẽ bỏ trốn thôi em yêu. Rồi chúng ta sẽ cưới nhau, không ai có thể ngăn trở mình nữa.”

Anh bỗng ngừng nói khi nhận ra nét mặt đầy kinh ngạc của người yêu.

-Anh muốn nói là chúng ta sẽ chạy đến ... Gretna Green? Cô hỏi anh với giọng hoảng hốt.

-Tại sao không? Anh hần học. “Khi mình đến biên giới và làm đám cưới, thì ba em chỉ còn cách chấp nhận hôn sự của mình, mình đâu cần dư luận của thiên hạ đâu em.”

Hetty dẫu đôi môi mọng đỏ, cô trông quyến rũ hơn bao giờ.

-Nhưng Periquine, em muốn có 1 hôn lễ huy hoàng có cả phụ dâu và tất cả bạn bè của em cơ. Em đã cho thiết kế áo cưới rồi, và còn muốn đội vương miện của mẹ em nữa.

Đang say xưa với viễn tưởng về ngày cưới trong tương lai, chợt thấy ánh nhìn sầm lại lạnh lùng của Lord Corbury cô vội vã thêm vào “Đương nhiên anh sẽ là chú rể quyến rũ và đẹp trai nhất mà!”

-Những thứ em nói đó và nơi mà chúng ta cử hành hôn lễ quan trọng lắm sao, khi điều chủ yếu nhất là mình có nhau? Lord Corbury hỏi vặn. “Phụ dâu hay quan khách đều không quan trọng! Điều cốt yếu là chúng ta đây, Hetty! Em sẽ là vợ anh và không 1 ai có thể làm cho em rời xa anh.”

“Anh nói mới tuyệt vời làm sao, Hetty thở nhẹ, “Nhưng em cũng không muốn làm buồn lòng ba em. Ba đã từng tự hào vì em, người sẽ đau khổ lắm nếu em làm điều gì bại hoại gia phong, như việc chúng ta bỏ trốn đến Gretna Green chẳng hạn.”

-Vậy mình phải làm sao đây? Lord Corbury hỏi miễn cưỡng.

Anh là người đàn ông rất đẹp trai, với bờ vai rộng, đường nét hùng tráng và đôi mắt xám đa tình cuốn hút con tim của biết bao cô gái. Không những thế ngoài diện mạo tuấn tú vẻ cứng cỏi lạnh lùng của anh cũng làm cô nàng lẳng lơ Hetty bị thu hút đến không cưỡng nổi.

Cô rời vòng tay anh, mắt vẫn nhìn anh đắm đắm, bộ áo kỵ sỹ bằng nhung màu xanh phỉ thúy ôm lấy thân hình với những đường cong tuyệt mỹ. Bước vào phòng, cô tháo chiếc nón đính mạng che bằng voile mỏng, những tia nắng rọi qua các ô cửa kính hình quả trám phản chiếu làn tóc vàng óng ả gợi nên 1 vẻ đẹp siêu quần bạt tụy khiến Lord Corbury ngỡ người ngắm như người bị điểm huyệt.

-Anh yêu em, Hetty. Anh thốt lên đầy rung động, “Anh không thể sống thiếu em.”

-Em cũng yêu anh, Periquine. Cô đáp, “Nhưng chúng ta phải thận trọng, rất thận trọng. Em

chưa cho ba em biết anh đã về, thế nên ba chưa biết chuyện mình đến với nhau đâu.”

-Thế em lấy lý do gì để đến đây?

-Em nói với ba, em cưới ngựa đến Priory thăm bệnh bà quản gia Buckle. Ba còn khen em có tình có nghĩa đấy.

-Sớm hay muộn rồi ba em cũng biết việc anh trở về thôi. Anh ưu tư.

-Em đã tính trước chuyện ấy rồi. Hetty đáp, “em sẽ thưa với ba rằng bà Buckle đang mong anh về từng ngày. Nếu cần nói dối, thì phải tìm lý do khá 1 chút chứ.”

-Thế em nghĩ anh thích sống dối trá né tránh như vậy hoài sao?

-Còn cách nào khác sao anh?

-Là em sẽ đám cưới với anh! Anh trả lời dứt khoát.

-Rồi mình làm sao sống?

-Mình có thể ở đây mà.

Anh vừa nói vừa nhìn quanh phòng, lần đầu tiên nhận ra rằng dù các bức tường gỗ cũ kỹ nhưng vẫn còn đẹp, hầu hết đồ đạc trong phòng đã mòn sơ ra, tất cả đều đến lúc phải thay đổi.

Riềm viền màn cửa đã tuột gần hết, những đường hoa văn trên thảm trải phòng quý giá Ba Tư đã quá mòn, các ghế ngồi đã lung lay, và kia trên tường là những chỗ trống từng treo tranh ảnh.

Hetty quan sát mọi tia nhìn của anh.

-Em hiểu anh yêu quý nơi cư ngụ của anh, Periquine, nhưng sẽ phải tốn rất nhiều tiền để tu bổ mới có thể ở được. Cả mấy ngàn pounds đấy.

-Còn bản thân anh cả 1 xu cũng không có nổi phải không. Anh cay đắng.

-Em biết, em biết mà. Đó là lý do tại sao việc đề cập hôn nhân của mình với ba em sẽ là vô dụng. Vì ba em đang ưu ái Sir Nicholas Waringham.

-Waringham! Lord Corbury thốt lên giận dữ. “Em nghĩ mình em sẽ có hạnh phúc với kẻ phách lối, cứng cổ thời thượng, kẻ chỉ biết có mình sao?”

-Hắn giàu lắm. Hetty nói khẽ.

-Trong khi anh không có 1 đồng xu dính túi! Anh mĩa mai. “1 nhà quý tộc nghèo kiệt xác. Đấy có phải khôì hài lắm không?”

Hetty rùng mình. “Em phải về, Periquine, em không dám ở đây lâu, nhưng ngày mai em sẽ trở lại. Em lại phải nói với ba em rằng bà Buckle vẫn còn đau và em sẽ đem cho bà 1 ít soup bổ dưỡng. Mẹ em sẽ đồng ý thôi, mẹ luôn than phiền rằng em không quan tâm nhiều đến kẻ già yếu bệnh hoạn.”

-Em nên quan tâm đến anh thì đúng hơn! Anh ra lệnh, đoạn ôm ghì lấy cô, khẽ nâng khuôn mặt cô lên và ngắm đôi mắt trong xanh. "Em tôi đáng yêu quá, đáng yêu không thể tưởng."

Môi anh quấn lấy môi cô, và anh cảm nhận được sự đồng cảm của cô với niềm đam mê khao khát của anh. Anh xiết lấy cô mỗi lúc 1 sát hơn, khơi lên nỗi rạo rức trong Hetty, điều mà ít anh trai có thể làm với cô.

Với những kẻ ái mộ, cô có biệt hiệu là người đàn bà lạnh lùng, nhưng giờ đây trong vòng tay Lord Corbury, môi cô từ từ run lên, vòng tay cô quanh cổ anh càng lúc càng chặt hơn.

Sau cùng khi anh ngẩng lên, mắt cô vẫn rục nóng với đam mê, ngực cô phập phồng dưới làn áo khoác nhung.

-Anh yêu em, anh yêu em, không biết sao anh yêu em đến thế. Anh lại muốn hôn cô, nhưng Hetty khẽ đẩy anh ra.

-Thôi anh, em phải đi, trễ lắm rồi. Mình không nên làm cho mọi người nghi ngờ, nếu không chúng ta sẽ khó gặp nhau nữa.

Nói đoạn cô xoay người đi ra ngoài, khi anh dợm bước theo cô cản lại.

-Anh đừng đi theo em, đừng để người đánh xe thấy được anh.

-Mai em sẽ đến chứ? Lord Corbury nài nỉ.

-Em sẽ ráng. Hetty hẹn. "Nhưng Sir Nicholas sẽ đến thăm nhà em, ba em muốn em tiếp đãi ông ta."

-Waringham khốn kiếp! Tại sao hắn có quá nhiều tiền trong khi anh thì lại rỗng túi cơ chứ?

-Em cũng từng hỏi mình như vậy. Periquine, mọi chuyện sẽ thay đổi chỉ khi anh giàu lên thôi. Cô liếc anh đầy khêu gợi dưới làn mi dài.

-Anh làm cách nào để kiếm thêm tiền đi. Nếu anh có 1 gia tài nhỏ ba em sẽ có cái nhìn ưu ái hơn. Dù gì đi nữa tước hiệu của anh là 1 tước hiệu danh giá lâu đời mà.

-Lâu đời cũng như gia trang Priory vậy, trong tình trạng mục nát mà. Giọng anh lại trở nên chua chát. Hetty quay lại, nhón người lên đặt nhẹ 1 nụ hôn lên má anh trước khi đi ra nhẹ nhàng thanh thoát như 1 cánh bướm.

Cô mở cửa, vẫy chào anh đầy duyên dáng, để lại anh 1 ấn tượng mơ màng về đôi mắt xanh long lanh và đôi môi cười đỏ thắm.

Anh đứng lặng yên nhìn chăm chăm cánh cửa đóng lại sau lưng cô như hy vọng cô sẽ quay lại, đoạn bước 1 cách chán nản về phía cửa sổ nhìn ra bãi cỏ thiếu tay người chăm sóc, đồng hồ xoay trang trí cho khu vườn đã vỡ, những thảm hoa xen đầy cỏ dại, những chấn song viền quanh hàng hiên phủ đầy rêu.

Đắm mình trong suy nghĩ miên man, đột nhiên anh nghe có tiếng động sau lưng. Có tiếng vật gì kêu khẽ và tiếng lướt nhẹ của 1 vật đang di chuyển.

Anh quay lại. 1 phần tường phía sau lò sưởi mở ra, và 1 khuôn mặt nhỏ ló vào nhìn dáo dác

xung quanh phòng. Lord Corbury thấy 1 đôi mắt tò đầy vẻ hiếu kỳ, vầng trán thanh tú và mái tóc hung đỏ lộn xoăn. Anh nhú mắt nhìn kỹ hơn xem ai đang lén vào.

-Fernella! Anh thốt lên bước về phía tường đang mở. Người mới tới kêu lên kinh ngạc khi thấy anh. Anh đưa tay ra kéo cô gái và lôi tuốt vào phòng, lay lay cô anh hỏi.

-Em đang làm gì ở đây vậy, Fernella? Anh hùng hổ. "Sao cô dám trốn trong tường chứ (Priest's Hole - chỗ ẩn náu của các tu sỹ Thiên Chúa giáo thời Anh giáo). Hành vi của em thật hết nói nổi! Chắc anh phải cho em ăn đòn quá."

Cô lắc qua lắc lại theo tay anh lay, đôi mắt cười cợt tinh nghịch:

-Đừng, đừng đánh! Lần rồi anh đánh em đau ghê lắm! Em cũng lớn rồi còn gì.

Anh buông tay cô ra.

-Thế nào là lớn hả?

-Anh quên rồi sao, em 18 đấy nhé?

-Trời ơi, không thể tin được. Em chỉ là 1 con nhóc khi anh ra trận thôi.

-Nói gì không đâu, lúc đó em đã 15 chứ bộ nhưng nhìn nhỏ hơn tuổi, bây giờ em là 1 cô nương rồi.

-Nhưng không hề có dáng vẻ hay cư xử giống người trưởng thành chút nào.

Quả thật cô hơi nhỏ người, đầu cô chỉ chạm đến vai anh. Có lẽ vì thế mà anh lầm tưởng như vậy. Cô gái mặc 1 chiếc áo đầm bằng cotton có vẻ chật với khổ người cô, áo bó sát người phô bày đôi ngực xinh xinh. Chiếc áo vải đã phai màu sau bao lần giặt, nhưng vẫn không che dấu thân đi hình thanh tú và mái tóc trong nắng hanh vàng óng lên như ánh lửa.

Đôi mắt dường như quá to, mang màu xanh lục của nước hồ trong rừng cây, tinh anh lấp lánh như những tia nắng lấp loáng qua hàng cây. Cô không mang vẻ đẹp cổ điển như Hetty, nhưng có dáng dấp thu hút xinh xắn của những mộc tiên nho nhỏ. Vành môi cong với khoe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt dường như biết nói. Da cô mịn màng điểm vài chấm tàn hương bé xíu trên chóp mũi hơi hếch lên.

-18 tuổi! Nhưng vẫn nghịch như tinh. Nói đi sao em lại trốn trong tường nghe lén người khác nói chuyện chứ?

-Lời lẽ anh mới nhân ái làm sao. Fernella liếc anh vẻ tinh nghịch.

Anh đưa tay như muốn chụp vai, lắc mạnh cô, nhưng cô khéo léo né thoát được.

-Em đâu cố ý, là thật mà. Nghe bước chân anh vào phòng, em đâu biết tránh đi đâu khác ngoài chỗ ấy. Vả lại Hetty sẽ không vui nếu gặp em ở đây.

-Tại sao?

-Hetty không mấy thích các phụ nữ khác, nhất là khi cô ấy hẹn hò tình tự với 1 người đàn ông đẹp trai!

Vừa trò chuyện, cô vừa ngắm anh, ghi nhớ đến cả nếp xếp tinh tế trên chiếc cravat trắng của anh, cái áo choàng đuôi tôm may khéo, cho đến chiếc quần sát ống màu vàng.

-Trông anh bảnh bao ghê, Periquine, lúc trước anh nhìn rất oai trong bộ quân phục, nhưng giờ thì hoàn toàn là 1 vị thần Hy Lạp tuần tú.

-Giờ anh chỉ muốn trở lại quân ngũ thôi, anh gắt lên, ít ra trong quân đội cũng có chuyện để qua ngày đoạn tháng hơn là bây giờ chỉ nghĩ đến việc túng trước hụt sau.

-Em sợ anh sẽ bức bối khi hay biết những gì đang xảy ra trên đất nhà. Fernella nói với vẻ cảm thông.

Cô tiến tới gần anh, ngồi lên thành ghế.

-Sao không ai cho anh hay biết mọi chuyện ở nhà?

-Em cũng tính viết thư cho anh hay, nhưng rồi anh cũng đâu giải quyết được gì, lúc ấy đang ở Pháp mà, cho dù anh nhận được thư em mọi chuyện cũng đâu khá hơn. Thế nên em đành đợi anh về thôi.

-Bây giờ anh có thể làm gì đây? Anh giận dữ, "Swayer có gặp anh ở London ngày hôm kia, ông ta báo rằng trừ phi trang trại được tu bổ lại, nếu không anh khó cho thuê được. Nhưng làm thế nào tu bổ đây khi anh không có tiền. Tại sao anh rơi vào hoàn cảnh khốn đốn như vậy chứ.

-Ba anh bệnh nặng lắm trước khi bác mất. Fernella nói nhỏ. "Việc càng ngày càng tệ hơn. McDonald bỏ bê ruộng vườn, còn Grimble không muốn làm tiếp nữa, lẽ đương nhiên không tá điền nào muốn thuê đất đai trong tình trạng như vậy cả. Cô ngưng lại 1 chút rồi nói tiếp 1 cách e dè:

-Những trang trại khác cũng không có tá điền hơn 3 năm qua rồi.

-Anh hỏi Swayer sao không cho anh biết sớm hơn nhưng ông ta nói chuyện ấy không thuộc phần hành của ông ta.

-Em nghĩ đây là trách nhiệm của Johnson, người kinh lý của ba anh thì đúng hơn. Nhưng ông ta là 1 người tính tình khó chịu, bức bối vì không nhận được lương trong suốt 6 tháng ông ta đã cuốn gói đi mất rồi. Không buồn từ giã ai cả.

-Toàn là những ruộng vườn hoang! Tiền thuê đất không có và ngôi nhà thì sắp đổ sập lên đầu anh. Mái nhà đã thủng nhiều chỗ rồi, trần nhà cũng sụp vài nơi.

-Chỉ có trần nhà trong phòng tranh mới cần quan tâm thôi.

-Phòng tranh! Tại sao đáng quan tâm, đâu còn bức tranh nào ở đó nữa đâu. Toàn bộ tranh ảnh đã biến mất lâu rồi.

-Gia đình phải bán luôn đến bức Van Dyke cuối cùng để ba anh đỡ vất vả 1 chút trước lúc bác qua đời. Bức tranh đó bán cũng được giá lắm, nhưng nợ nần chồng chất như núi, thêm vào tiền lương nhân viên chưa trả, nên chả còn lại gì.

-Đúng là chả còn gì!

-Oh Periquine, em xin lỗi. Em mong ngóng anh về biết bao, nhưng giờ mọi việc trở nên hỏng hết.

-Chắc em không mong anh phải hân hoan trở về chứ? Anh cay đắng.

-Oh không đâu ... anh vẫn muốn kết hôn cùng Hetty hả? Cô run giọng hỏi.

-Tất nhiên là anh muốn lấy cô ấy! Cô ấy là người đẹp nhất anh từng gặp đó! Và cô ấy cũng yêu anh, Fernella. Anh biết chắc là cô ấy đã yêu anh. Anh muốn cùng cô ấy bỏ trốn nếu không bị trở ngại bởi người cha tự phụ, phách lối của cô ấy.

-Sir Virgil rất ư tự hào về con gái ông ta mà. Fernella cố tìm bào chữa cho của cha Hetty.

-Thì anh cũng tự hào về cô ấy khi cô ấy là vợ anh, anh phải làm cái quái gì đây Fernella?

Anh bước lại về hướng cửa sổ, và Fernella ngấm anh từ phía sau, giống như họ từng làm thế từ những ngày xa xưa.

Giữa họ là khoảng cách 6 năm, tuy nhiên sống cách nhau chỉ nửa dặm đường họ thường gặp gỡ chơi đùa cùng nhau. Mỗi lần rời trường thăm nhà trong dịp lễ, Periquine lại có cơ hội cô gặp lại bạn đồng hành bé bỏng. Anh xem cô như 1 đứa bạn trai, người luôn tuân theo mọi ý muốn của anh. Cô là người bạn duy nhất trung thành với anh suốt những năm tháng ấu thơ. Giờ đây gặp lại nhau trong tình cảnh này, cô lại có cảm giác mình đã sống lại tháng ngày cũ đó.

-Anh thu được bao nhiêu tiền, anh Periquin?

-Không, hoàn toàn không thu được đồng nào. Sau khi gặp Swayer, anh đã trả lại căn phòng ở đường Dover, cho gia nhân nghỉ việc, bán luôn ngựa trừ hai con để lái về đây và thanh toán phần lớn nợ nần.

Ngưng 1 chút đoạn anh nói tiếp như tự nói với chính mình.

-Anh tự nguyện rửa mình đã phí tiền mua áo dạ hội đắt tiền cho hai cô nàng ca kỹ chỉ mới hai tuần trước đây. Nhưng làm sao anh đoán biết là chuyện trở nên tệ hại như vậy chứ.

-Anh hãy còn tòa nhà Priory mà. Fernella ngập ngừng.

-Phải, còn Priory, nhưng anh không thể bán đi vì nó thuộc quyền thừa kế của con trai anh sau này. Đứa con trai mà anh không biết mình có nổi hay không.

-Ít ra thì cũng còn có mái che đầu.

-Vậy thì anh phải cảm kích lắm. Anh mĩa mai. "Anh có hàng ngàn mẫu đất vô dụng, mà

chính anh cũng không biết phải làm gì, và cũng khó mà tìm tá điền để canh tác đất đai. Em biết không, từ khi chiến tranh chấm dứt, biết bao nông dân đã bị phá sản rồi.”

-Em biết chứ, em cảm thấy điều ấy là 1 sỉ nhục. Khi đất nước chiến loạn, mọi người cần thực phẩm, vì thế ai cũng cảm kích nông dân bởi họ là những người nuôi sống đất nước. Tuy nhiên chỉ hai năm sau trận Waterloo, chính những người ngày hôm trước từng được ca ngợi nay không thể vay tiền để trang trải chi phí cho những vụ thu hoạch nữa.

-Người ta kháo nhau rằng các ngân hàng nông nghiệp tiếp theo nhau trên đà phá sản, nên em cũng đừng mong rằng họ sẽ cho vay những món nợ không thể thu hồi.

Cô chột thở dài.

-Rồi anh sẽ làm gì?

-Đó cũng là câu hỏi mà anh muốn hỏi em.

-Em từng mong anh trở về để giúp mọi người trong lãnh địa của anh, nhưng xem ra việc đã quá tầm tay của anh.

-Người nào? Anh hỏi, không chút hứng thú.

-Người quan trọng nhất là bà cụ Buckle. Gì thì anh cũng phải lo cho bà ấy. Bà cụ đã ở đây gần như cả đời rồi. Lúc mới đến, bà cụ chỉ là 1 cô phụ bếp 12 tuổi thôi, bà từng làm cho ông nội của anh đó.

-Bà ấy có vấn đề gì? Khi anh vừa về tới, anh thấy bà cũng ổn lắm mà.

-Bà cụ vẫn khỏe, nhưng vấn đề là ở Simon, con trai bà. Bà cụ thương yêu người con trai này lắm.

-Anh ta từ chiến trường trở về, không hề sút mẻ chút nào mà.

-Phải, anh ta cưới 1 cô gái làng bên năm ngoái. Để kiếm sống, anh ta vay 20 bảng mua 1 con ngựa và xe kéo tính mở dịch vụ chuyên chở quanh làng xóm đây. Người đàn ông từng làm dịch vụ này đã mất cách đây hai năm.

-Vậy thì vấn đề là gì?

-Cũng chả có gì lớn lao ngoài việc anh ta đến gặp Isaac Goldstein, người thuê nhà mới của anh đó. Ông ta muốn căn Old Mill.

-Căn Old Mill đã quá rệu rã rồi, ai mà ở được.

-Ông ta thuê với giá rẻ mạt, lão ta là người kinh khủng nhất mà em từng gặp. Nếu là em, đừng hòng em cho lão ta đặt chân lên lãnh địa. Nhưng Johnson cho thuê vì quá cần tá điền. Periquine, Goldstein là người cho vay nặng lãi.

-Ôi trời mình cần 1 tên cho vay để làm gì?

-Mình không cần nhưng Simon cần. Lão ta thường xuyên lui tới Brighton và các vùng lân cận. Em biết là thương vụ của hắn ăn nên làm ra lắm, nhưng hắn rất quỷ quyệt, vô cùng quỷ

quyệt. Vấn đề là chính ở đây đây.

Lord Corbury rời cửa sổ và bắt đầu hứng thú với câu chuyện của Fernella.

-Em nói hẩn quỹ quyết có nghĩa là sao?

-Cách đây 1 năm Simon vay của hẩn 20 bảng, nhưng nay hẩn nói số nợ đã lên tới 100 bảng và còn tiếp tục tăng hàng tháng. Fernella phẩy tay.

-Làm sao Simon trả nổi 100 bảng? Anh ta dù làm việc chăm chỉ đến thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi cảnh nợ ngập đầu.

-Đó cũng là mấy cách bóc lột thường thấy thôi. Dù anh có khờ khạo mấy đi chăng nữa anh cũng không ngu đưa đầu vào còng mấy tên cho vay nặng lãi đâu. Anh từng thấy chuyện này xảy đến bạn bè đồng ngũ của anh. Có người còn tự tử vì đã bị trấn lột đến cạn kiệt.

Fernella đan hai tay lại, đoạn tiếp lời.

-Em biết là anh thông hiểu sự tình, thế nên em mong anh về để giải quyết những việc này.

-Anh có thể làm gì chứ, chắc chắn rằng anh không thể đưa cho lão ta 100 bảng rồi.

-Còn tệ hơn thế nữa, không chỉ mình Simon liên quan đâu.

-Còn những ai nữa?

-Anh có nhớ bà Jarvis ở tòa nhà Green Man không?

-Ông Jarvis mất cách đây năm năm, nhưng bà Jarvis tự chăm lo mọi chuyện. Bà ta có 1 con trai tên Joe. Anh ấy phụ giúp mẹ mình cho đến khi tòng quân. Bà Jarvis cố gắng làm lụng thu vén cho con để anh ấy có vốn liếng sau khi trở về.

-Rồi chuyện gì xảy ra?

-Bà Jarvis ngã bệnh vào mùa đông năm kia. Trời lúc ấy rất lạnh, nhưng bà ấy tiết kiệm than sưởi để dành dụm tiền. Rồi mắc bệnh phổi, khi bà ấy hấp hối Isaac Goldstein có tìm đến.

-Sao hẩn làm vậy?

-Chuyện là hẩn lấy em gái bà Jarvis, em không rõ là bà em nhờ hẩn tới hay hẩn tự đến. Bà Jarvis nhờ hẩn giữ tiền dùm cho Joe, và còn nhờ luôn coi sóc quán trọ. Nếu quán trọ được bán đi, tiền bán được sẽ đưa lại cho Joe.

-Em nói tiếp đi.

-Bà Jarvis mất đi, khi Joe trở về mới hay rằng, qua lời của Goldstein, anh không thừa hưởng bất cứ gì mẹ mình để lại.

-Không thể nào! Sao hẩn thoát được mà coi như không có chuyện gì xảy ra?

-Đương nhiên hẩn ta bảo Joe nếu anh ấy có giỏi thì cứ việc chứng minh là mẹ anh gửi tiền cho hẩn đi hay là trưng ra bằng chứng rằng tiền bán quán sẽ thuộc về Joe.

-Hắn ta đã bán quán trọ.

-Đúng, bán đi 1 tuần sau khi bà Jarvis mất, người ta đồn rằng hắn bán được giá lắm, nhưng chả ai rõ ngọn ngành khúc chiết. Quán trọ ấy làm ăn rất khá, cùng với tiền mẹ của Joe dành dụm nữa, anh ấy ước tính có đến cả 1,000 bảng đấy. Nhưng hiện giờ anh ta không có lấy 1 xu dính túi.

-Đấy là điều tồi tệ nhất mà anh từng nghe. Sao không ai bảo cho hắn biết?

-Nhiều người thử rồi, nhưng chả ích gì. Lão ta không sợ đâu vì hắn quá giàu lại quý quyết nữa. Em đã từng thấy hắn ...

Fernella đột nhiên dừng lại, mắt cô sáng lên.

-Periquine, nghe em này, em có ý hay đấy.

-Gì chứ?

-Em có cách để anh lấy lại tiền cho Simon Buckle, Joe Jarvis, và có lẽ kiếm cho anh 1 mớ nữa.

-Em đang nói gì thế?

Fernell đứng hẳn lên, hai tay đan lại, đôi mắt xanh lục nhìn dăm dăm ngang gian phòng như cố hết sức tập trung.

-Em biết chỗ Isaac Goldstein dấu tiền. Sau khi Goldstein từ vùng biển trở về, em thấy hắn khuân cả lô túi lớn túi nhỏ từ xe kéo vào và dấu chúng dưới lớp ván sàn.

-Trời hỡi làm sao em biết được mấy chuyện đó vậy? Lord Corbury gặng hỏi.

-Em đã nói hắn rất ghê gớm mà. Hắn nuôi hai con cho dũ canh nhà, canh tiền cho hắn khi hắn đi xa, nhưng lại không cho ăn đầy đủ. Có lẽ lão ta cho rằng chó đói là chó dũ mà. Lúc ở nhà lão chỉ cho bọn chúng ăn chút ít thôi. Đôi khi lão đi xa, lũ chó bị bỏ đói bỏ khát những ba bốn ngày nữa.

-Oh cái lão trời đánh này, nhưng em đã làm gì?

-Em cho tụi nó ăn.

-Cho tụi nó ăn! Anh hỏi với giọng ngờ vực.

-Ừ, em ném đồ ăn qua hàng rào cho tụi nó, nên giờ thấy em tụi nó vẫy đuôi mừng lắm, thế là em làm cái gì cũng được hết. Dĩ nhiên là Isaac Goldstein không tài nào biết được.

-Em có chắc là tụi nó không gây hại đến em chứ?

-Em còn tin là chúng sẽ bảo vệ em nữa là khác. Anh không thấy chứ, dễ dàng lắm. Mình sẽ lấy những đồng tiền dơ bẩn của lão trả lại cho Simon and Jarvis, và đủ cho anh tu bổ lại vài trang trại nữa.

-Em đừng nói là anh phải đi ăn trộm nhé.

-Phải nói rằng cướp giàu tế nghèo thôi.

-Chưa bao giờ anh nghe chuyện hoang đường đến vậy. Em không nghĩ là anh phải hạ mình làm ăn trộm chứ?

-Uh, nếu anh không làm thì Simon muôn đời bị lão ta còng đầu thôi, còn Joe Jarvis mãi thất chí trong nợ nần cơ cực.

-Anh ta phải làm cái gì khá hơn chứ?

-Anh ta có thể làm gì nào? Chả có ai chứng kiến việc bà Jarvis đưa tiền cho hắn, dân làng chỉ biết bà Jarvis đã chắt chiu gom góp cả đời cho Joe. Ai cũng biết chắc rằng không đời nào bà ấy muốn bán quán trọ và đút tiền vào túi hắn ta.

-Có lẽ anh cần đại diện Joe để nói chuyện với luật sư. Anh đề nghị.

-Tiền đâu anh trả cho luật sư?

Lord Corbury phát 1 cử chỉ thiếu kiên nhẫn và bước về phía cửa sổ.

-Periquine, có lẽ anh già mất rồi. 1 giọng nói dịu dàng cất lên sau lưng anh.

-Em muốn nói gì? Anh gặng hỏi.

-Mình từng làm nhiều chuyện chung với nhau kia mà. Anh có nhớ lần mình hái trộm mấy quả đào tuyển trong nhà kính trồng hoa của Lord Lieutenant không? Để dạy 1 bài học cho lão làm vườn hống hách hung hăng với dân nghèo đi xem hội hoa không? Lần ấy lão ta chả còn quả đào để dự thi cả. Không ai biết thủ phạm trộm đào vừa ăn đào vừa phi tang những quả đào còn lại xuống hồ.

-Lúc ấy mình còn nhỏ mà.

-Còn 1 lần khác, mình đã lén lấy ngựa của ba anh cưỡi đi chơi mà bác không hay biết gì. Đó là những ngày tuyệt vời nhất trong cuộc đời em, anh có nhớ những ngày đó thú vị biết bao.

-Nhớ chứ, 38 vòng cả thảy, đến chiều thì hai đứa mình đều mệt rã rời, không buồn đá động đến nhau nữa.

-Khi mình cưỡi ngựa về, bác Sam giữ ngựa vì mեն mình đã không hé nửa lời với ba anh. Cho đến khi bác hỏi mình làm gì cả ngày thì anh nói mình đã đi câu cá về. Ngày đó anh đâu biết sợ là gì đâu.

-Đồ quỷ, anh chả sợ gì cả nhưng chính nhân quân tử không làm chuyện trộm cắp.

-Chính nhân quân tử để làm gì khi chỉ có mảnh bằng “danh dự” trong tay.

-Ít ra nó là điều duy nhất mà anh có được lúc này.

-Đúng, ít ra nó làm cho anh không xa cách lắm với Hetty. Không phải sir Virgil là người duy nhất có tham vọng đâu.

Lord Corbury xoay lại, mặt hầm hằm.

-Em không được nói xấu Hetty như vậy. Cô ấy là 1 cô gái toàn bích. Là 1 tạo vật mỹ miều nhất, tuyệt vời nhất anh từng biết. Anh đã gặp nhiều phụ nữ thời gian xa nhà, Fernella, nhưng anh chưa thấy người nào sánh bằng Hetty.

-Phải cô ấy ... rất đẹp. Cô đồng tình với 1 thoáng thở dài.

-Em đâu có xấu, Fernella, nếu em chịu sẵn sóc mình 1 tí. Anh nói với giọng của người anh trai phê bình em mình. "Sao em không sắm cho mình vài cái áo mới hay sửa soạn tóc tai 1 chút."

-Áo mới! Anh quên là tình cảnh của em có khác gì với anh đâu.

-Nhưng ba của em đâu có bị phá sản. Anh phản đối.

-Oh, ba em không bị phá sản, nhưng không có tiền cho những khoản áo quần vải vóc của em đâu. Ba đang dự định mua ấn bản đầu tiên "Paradise Lost" của Milton. Ba tháng trước đó là ấn bản đầu tiên của Francis Bacon and 1 tháng cách đây là bộ tuyển rất đắt giá của Alexander Pope."

-Nhưng nếu em đã 18, chắc hẳn mẹ em cũng muốn con gái mình ra giao thiệp với xã hội bên ngoài chứ.

-Mẹ em!

Fernella giơ hai tay lên cao như đầu hàng.

-Anh xa nhà đã lâu, Periquine, nên không biết mẹ em chỉ hứng thú với vườn tược thôi. Mẹ đang sắm về 1 giống thủy lan đặc biệt từ Trung Hoa. Loài Azaleas mới gửi đến từ Ấn Độ tuần rồi trị giá cả gia tài đấy. Ba mẹ vẫn giữ cách đối xử ấy với em như là đối với 1 đứa bé con – giống như là em không hề tồn tại. Khi nào họ nhớ ra là em ở đó là lại sai em đi chạy việc.

-Tội nghiệp Fernella, mọi việc vẫn như cũ há. Anh tiến lại gần và ôm choàng lấy vai cô đầy thân thiện.

-Xem như chúng ta cùng hội cùng thuyền rồi. Chẳng có gì mới mẻ hết.

-Dù sao mình cũng có nhiều chuyện vui mà. Cô đáp dịu dàng.

-Mình sẽ có nhiều chuyện thú vị khác trong tương lai, tin anh đi.

Chàng vẫn ôm nàng trong vòng tay và lặng lẽ trầm ngâm.

-Bà cụ Buckled chưa nhận được tiền lương đã chín tháng rồi. Fenella khẽ nói. "Bà ấy nhờ em hỏi anh cho bà ấy chút ít để trả tiền chợ. Từ lúc các thợ săn bỏ đi, chẳng còn lấy con thỏ hay bồ câu nào sót lại trên lãnh địa, nhưng nếu muốn anh có thể ra ngoài săn bắn."

-Nếu anh có đủ tiền mua đạn. Lord Corbury đáp chua chát.

Anh buông Fenella ra và cúi xuống nhìn nàng dăm dăm.

-Nếu mình kiếm tiền theo cách em nói, hiểm nguy sẽ bao lớn?

Fenella kêu khê đầy mừng rỡ.

-Anh chịu làm hả? Oh, Periquine, em biết là anh sẽ chịu cơ mà. Ngay cả nếu làm việc đấy chả có xu nào cho anh, anh cũng sẽ giúp Joe và Simon, và có lẽ sẽ có đủ luôn cho bà Buckle và ông cụ hàng thịt Headstone nữa. Ông ấy nói rằng vì anh ông ấy sẽ bán chịu, thiệt thòi 1 chút không sao.”

-Em thật là điên quá rồi. Nhưng anh cũng chẳng còn cách nào khác. Trong nhà chả còn gì để bán hết phải không Fenella?

-Ừ, trừ phi anh bán luôn mấy cái giường, nhưng cũng không kiếm không được bao nhiêu đâu. Trưởng treo trên giường đã bị mối ăn, chăn màn thì lỗ chỗ khắp nơi. Em đã xem xét khi cùng với bà Buckle làm giường đấy.

-Em biết là anh sẽ về đây sao. Chàng hỏi giọng sắc bén.

-Em biết là anh sẽ về mau thôi ngay khi ông Swayer gặp được anh. Ông ta ghé qua đây tuần rồi, và đã đảo một vòng quanh đây.

Lord Corbury lặng thinh một lát đoạn tiếp.

-Nếu anh có bị treo cổ đi nữa thì việc mình sắp làm đây cũng đáng giá lắm. Chừng nào thì mình bắt đầu cái việc đánh cướp điên rồ của em đây?

-Isaac Goldstein sẽ rời nhà hôm nay, và có lẽ sẽ không trở về trước hai hôm. Mình sẽ an toàn nếu khởi hành vào ngày mai.

-Em đã sắp đặt sẵn mọi chuyện rồi phải không? Anh hỏi với vẻ cáo buộc.

-Không, em thề là mới chợt nghĩ ra thôi. Anh biết rõ là làm sao em biết anh về sớm đến thế, nếu không em chả cần phải trốn trong Priest's Hole khi Hetty đến đây.

Lord Corbury quan sát cô với vẻ dò xét xem cô có thành thật hay không.

-Nếu anh biết được đây là âm mưu của em thì em liệu hồn đấy, Fenella.

-Không, Periquine, không thật mà. Cô cắt ngang. Anh biết là không đời nào em muốn anh gặp chuyện gì đâu. Anh nói như vậy không công bằng chút nào, vì hồi xưa lúc nào em cũng phải gánh tội cho mấy chuyện nghịch phá của anh. Này nhé, ai đã làm văng quả banh chơi cricket vào cửa kính nhà thờ? Anh không muốn thú tội vì sợ ba anh cấm cố anh ở lại trường Eaton.

-Trời ơi, sao mà trí nhớ em ghê gớm thế. Đã không biết bao lâu rồi mà.

-Em chưa bao giờ quên bất cứ chuyện gì. Em hằng mong muốn anh trở về, rồi mình sẽ lại như ngày xưa.

-Ít ra thì ngày ấy anh có cha mẹ lo toan, bây giờ thì anh phải tự kiếm tiền rồi.

-Anh sẽ kiếm được mà... Em biết anh sẽ làm được. Nàng thốt lên nồng nhiệt. “Anh lúc nào cũng cơ trí, nhanh nhẹn mà. Nhìn vào thành tích học tập của anh là đủ biết! Quận công Wellington từng nói anh là vị đại úy xuất sắc nhất dưới quyền chỉ huy của ngài ấy.

-Mấy thứ đó giờ vô dụng rồi! Anh phản đối.

-Em nghĩ chỉ vì anh đang thất chí thôi. Rồi anh sẽ tìm lại cách hay để vươn lên. Giờ thì mình kiếm chút tiền. Anh có thể xem đây như là... tiền cho đám cưới với Hetty nếu anh... thích. Cô nói những chữ cuối một cách khó khăn, và thấy ánh mắt Lord Corbury rạng rỡ lên.

-Quả thật đấy là ý hay, Fenella. Bằng cách nào anh cũng phải tìm ra tiền, cho dù là cách gì quỷ quái đi chăng nữa. Có đủ tiền, anh sẽ xin Sir Virgil cưới Hetty. Việc này cũng không gọi là không đáng nếu anh lấy được Hetty.

-Tất nhiên là không, không đâu, và anh... yêu cô ấy... nhiều lắm phải không?

-Phải, rất nhiều. Nếu để cưới được Hetty, cho dù là phải đánh cướp ngân hàng Anh quốc anh cũng làm.

-Vậy thì anh thật sự... yêu cô ấy rồi đấy. Fenella khẽ thì thầm.

Chương 2

Lord Corbury ngồi trước lò sưởi với ly rượu vang trên tay, chợt anh nghe thấy có tiếng động ở cửa sổ. Anh quay đầu, thấy Fenella đang ráng lách người qua khung cửa.

-Sao em không vào bằng cửa chính? Anh thắc mắc, nhưng phát hiện ra câu trả lời khi cô tiến tới gần anh.

Cô đang mặc chiếc quần bó ống và áo khoác ngoài bó sát lấy người. Dáng thon thả trông giống như 1 cậu con trai nhỏ.

-Ôi trời hỡi. Anh bật kêu lên sửng sốt.

-Mấy thứ đồ này là của anh đấy. Nàng giải thích. "Anh mặc năm cuối ở Eaton đó."

Nàng cười ngặt nghèo đoạn nói tiếp.

-Anh đừng kinh ngạc như thế chứ, phải biết rằng mặc váy dài không tiện chui qua mấy ô cửa tò vò đâu.

-Anh mong là không ai thấy em ăn mặc kiểu này.

Anh không muốn ngồi dậy, vẫn nằm ngả người trên ghế, và bằng vào nét mặt anh cô hiểu anh đang vô cùng chán nản.

-Anh sao vậy, chuyện gì đã xảy ra? Cô tiến lại bên anh. "Hetty không đến chiều nay sao?"

-Có, cô ấy có đến.

-Chuyện gì làm anh buồn vậy?

Cô ấy khiến anh thấy mình bất lực trong việc hôn nhân. Chàng cay đắng đáp.

-Cô ấy đã nói gì?

-Cô ấy không nói nhiều, nhưng anh có cảm nhận rằng nếu đối tượng cầu thân không có nổi 50,000 bảng trong ngân hàng thì đừng mong gặp được cha của cô ấy.

Fenella bậm môi để ngăn mình không bật ra điều mình thật sự muốn nói. Một lát sau anh tiếp:

-Anh hoàn toàn ý thức được mình đã bị đánh bại ngay trong lúc ấy! Làm sao tiếp tục tấn công khi chả có lấy được một cơ hội trong tay.

-Đó là điều ai cũng nói khi đất nước đang lâm chiến. Cô đáp lời anh “ai có thể ngờ rằng hòn đảo bé tí teo của chúng ta, chỉ là một chấm bé xíu trên bản đồ, lại có thể bẻ gãy ý tưởng của Bonaparte khi ông ta đã thống trị hầu như toàn thể châu Âu.

Lord Corbury ngưng 1 lát rồi nói.

-Em dễ thương lắm, Fenella, lúc nào em cũng khuyến khích làm cho anh vui. Em có tin tưởng ở kỳ tích không?

-Đương nhiên rồi. Cô khẳng định, “đặc biệt nhất là có liên quan đến anh. Em chắc chắn, Periquine, trời sẽ giúp kẻ nào biết tự giúp mình.”

-Vậy em vẫn có ý định dẫn thân vào chuyện trộm đạo này chứ?

-Bộ anh nghĩ em ăn mặc kiểu này để ngồi nhìn anh âu sầu rầu rĩ thôi sao?

Cô nhìn ly rượu của anh và thắc mắc hỏi.

-Anh không định uống rượu để quên sầu phải không?

-Đó là cơ hội quý báu nhỏ nhoi đấy. Đây là chai cuối cùng còn sót lại trong hầm rượu. Sau hôm nay thì anh chẳng còn gì để uống ngoài nước lã cả.

-Sau hôm nay mọi việc sẽ khác. Nói xong cô băng ngang qua phòng về hướng cửa sổ.

-Mình phải bắt tay sớm. Phải tới chỗ cối xay khi trời chạng vạng đừng quá tối mới thấy đường được. Mình sẽ phải băng ngang rừng.

Lord Corbury dốc nốt chỗ rượu vào ly.

-Nào mình bắt đầu. Anh tỏ vẻ bất cần. “Em có cần anh phải mặc đồ gì... cho hào hoa một chút không?”

Fenella nhìn anh xét đoán. Anh có thể nghèo nhưng lúc nào cũng toát lên vẻ thanh lịch như bao anh chàng quý tộc hào hoa cô từng thấy.

-Mặc đồ nào cũ nhất là được. Mình còn phải leo rào, và em phải leo lên vai anh chui qua mấy vòm cửa sổ nữa. Anh cứ tìm mấy thứ đồ mà anh mặc trước khi nhập ngũ ở trong mấy tú quần áo trên lầu. Em đã dọn dẹp lại mới tuần rồi thôi. Nhớ là đeo cravat đen – như vậy mới không gây chú ý như đồ anh đang mặc.

-Anh nghĩ là em có lý. Chàng nói một cách miễn cưỡng, rồi bỏ lên lầu.

Cô đem cái ly trống của anh để vào khay trên cái bàn nhỏ, đoạn nhìn chung quanh phòng xem có gì cần phải sắp đặt lại hay không. Cô đã đến đây từ ban sáng và cố gắng dọn dẹp lại phòng khách cho ngăn nắp hơn. Có cả những lọ hoa trang trí trên bàn, và mặc dù nệm ghế đã sờn cũ nhưng vẫn trông tươi tắn do bàn tay đảm đang giặt giũ, là ủi của cô. Dù cô đã cố mấy đi chăng nữa căn phòng vẫn nhuốm vẻ tồi tàn, hẳn nhiên cô hiểu nó có ấn tượng gì trong mắt Hetty.

Với nàng không nơi nào trên thế giới đẹp bằng Priory. Sau các cuộc giải toả các tu viện Thiên Chúa giáo dưới triều đại Henry đệ bát, nhà vua đã ban thưởng Priory và lãnh địa chung quanh cho một trong các sủng thần có công lớn với triều đình, cũng như ban cho tước hiệu Hiệp-sỹ.

Bằng vào những kỳ tích mà Priory và lãnh địa đã sống còn qua bao biến cố thăng trầm dưới thời thống trị độc đoán của Cromwell. Và trong thời kỳ khôi phục vương quyền, Charles đệ nhị phong tước hiệu Nam tước cho dòng họ Corbury.

-Dẫu nghèo đến chừng nào – cô tự nhủ - mình cũng lấy làm mừng là anh ấy không thể bán đi Priory và bỏ phế đất đai.

Cô tin một cách tha thiết rằng rồi sẽ có kỳ tích xuất hiện, giúp cho Periquine qua cơn bĩ cực, sống lại cuộc sống mà anh hằng mong muốn. Cô khẩn thiết cầu xin ngày ấy sẽ không còn xa nữa.

Không một ai có thể hiểu anh hơn cô, anh đau khổ thất chí đấy, nhưng rồi anh sẽ vực lại mau chóng thôi. Với lòng quả quyết bền bỉ thâm sâu mà anh ấy chưa tự nhận ra, sẽ lần hồi đưa anh đến chân trời vẻ vang hơn.

-Anh phải thành công, nhất định anh phải làm được. Cô nhủ thầm, nhưng bỗng chợt nhận ra rằng thành công cho Periquine cũng có nghĩa là đám cưới với Hetty.

Thật khó hình dung cho cô Periquine sẽ lấy ai đó làm vợ, có lẽ sẽ dễ hơn nếu người ấy là một trong các thiếu nữ mà họ từng quen biết thuở thiếu thời. Hetty Baldwyn từng được nuông chiều, lúc nào cô cũng tỏ vẻ kهن kiệu ngạo mạn với các cô gái đồng trang lứa. Cô gái xinh đẹp này luôn tự cho mình cái quyền được thanh niên quý lụy yêu chiều. Trong lúc Periquine xa nhà, Hetty đã ra sức chinh phục các chàng trai láng giềng, rồi cuộc chinh phục đó đã tiến xa hơn đến tận London.

Thảo nào chẳng trách Periquine không cảm lòng được trước vẻ quyến rũ của Hetty. Cô nghĩ đến vẻ đẹp cổ điển của Hetty, tóc bạch kim, làn da trơn tru không tí vết, làm thế nào mà vẻ đẹp ấy lại có thể thoát nổi ánh mắt đa tình của Periquine từ trận chiến trở về cơ chứ.

-Dù sao tất cả mình muốn là hạnh phúc của anh ấy thôi, dù rằng cô linh cảm anh sẽ không có được hạnh phúc cùng Hetty Baldwyn.

Cô vẫn đứng trong phòng khách, đắm mình trong miên man suy tư, nỗi ưu tư hẳn rõ trong đôi mắt màu xanh lục, thì Lord Corbury đã xuống tới.

Anh đã thay đổi y phục theo ý Fenella với quần bó ống đen, chiếc áo khoác cũ mềm, cùng

với cravat đen. Mặc dù y phục tồi tàn, nhưng anh vẫn tạo cho mình vẻ đĩnh đạc được thể hiện trong ánh mắt cao ngạo cố hữu.

Fenella khẽ cười.

-Có phải đây là vị đảng trưởng tối cao của đảng cướp không? Cô hỏi chế giễu.

-Nếu mà em nói tiếp, anh sẽ cho em nếm mùi mà anh từng làm cho mấy tên bạn học gà mờ trong trường Eaton, mấy thằng giống y như em trong bộ quần áo ấy đấy.

-Em chắc rằng anh là mấy kẻ hay bắt nạt người ta. Fenella phản đối. “Nếu anh ăn hiếp em đừng mong mình sẽ tới kịp Old Mill trước khi trời trở tối, để đám chó còn phân biệt ai là bạn ai là thù.”

-Trời ơi, đám chó. Suýt nữa anh quên bég tụi nó.

-Nhưng em thì không, em đã đem sẵn đồ ăn cho chó rồi để ở ngoài cửa kia kìa.

-Mình có phải ra vào nhà theo kiểu thần bí như vậy không? Anh thắc mắc.

-Nếu anh không muốn thì cứ tự nhiên, nhưng em chắc chắn không muốn bà Buckle và ông lão Barn thấy em trong bộ dạng như vậy. Coi chừng họ đến đấy.

-Thôi đừng để họ bắt gặp. Anh thoái thác.

Nói xong, anh theo Fenella leo qua thành cửa sổ, phóng ra hàng hiên bên ngoài. Vì nhỏ nhắn nên hơi khó cho Fenella leo ra cách đó, trong khi Periquine chỉ cần nhón mình là đã nhanh chóng thoát ra ngoài. Ra đến bên ngoài Fenella đến bên trụ cờ bằng đá phủ đầy rêu lấy lên 1 cái rổ.

-Anh mong em đem khá khá đồ ăn.

-Đồ ăn thừa ở nhà em lúc nào cũng nhiều. Bà bếp nhà em xa hoa lắm.

-Còn xa hoa hơn bà Buckle nữa. Chàng cay đắng. Bà ấy vừa cho anh biết là chả còn gì để nấu cả.

-Tội nghiệp anh quá, anh có đói không?

-Bây giờ thì không. Nhưng anh chắc phải đặt bẫy thỏ, và đặt lưới bẫy bồ câu cuối tuần tới.

-Làm gì còn đạn chứ!

Còn một ít. Trong nhà chả thứ gì có nhiều cả.

Vẻ chua chát trong giọng nói anh cho cô biết là anh đã xem xét hết mọi chuyện trong nhà, có lẽ vào buổi chiều sau khi Hetty rời khỏi. Chắc cô ta không lưu lại lâu. Lord Corbury đã thấy nhẹ nhõm khi cô ta chịu về nhà dùng bữa trưa.

-Em chưa cho ba mẹ em biết là anh đã về, không phải là vì họ sẽ quan tâm đặc biệt đến anh, nhưng càng ít người biết đến việc anh về thì càng đỡ đến tai Sir Virgil nhanh hơn.

-Em thật là chu đáo. Anh ra vẻ hài lòng. “Bây giờ lẽ sống của anh chính là những lần viếng

thăm của Hetty, nếu cô ấy không đến anh có cảm tưởng như mình bị ai bắt vậy.

Fenella không tiếp lời anh, cô chỉ hy vọng Hetty chịu đến Priory suốt buổi chiều. Nhưng cô biết quá rõ không đời nào Hetty chịu phí công như thế trừ phi cô ta muốn. Chiều theo ý muốn Periquine đồng nghĩa là sẽ đi ngược lại với lợi ích của cô ta, không đời nào cô ta chịu vậy đâu, không đời nào.

-Sao mình lại cay cú vậy chứ, không nên nghĩ xấu về Hetty. Cay cú với Hetty sẽ chứng tỏ mình có lòng ghen tị. Không nên ghen tị vì cô ấy quá đẹp. Mặc dù nghĩ vậy nhưng cô hiểu không phải sắc đẹp của Hetty khiến cô đau khổ mà đó chính là lòng ưu ái của Periquine đối với Hetty.

Từ thuở xa xưa, mỗi lần về thăm nhà anh dường như thuộc về cô, rất ít khi có chuyện gì khiến anh sao lãng với cô. Cô đã từng với anh rong ruổi săn bắn khi thu sang, hay ngồi bên anh câu cá mỗi khi hè đến. Rồi những ngày lên đênh chèo thuyền trên hồ, hay cưỡi ngựa đến một nhòai qua những khu rừng bạt ngàn. Chỉ có đồng quê thôn dã làm họ hứng thú, chưa có lúc nào họ cảm thấy chán chường việc gì. Mỗi ngày là một hứng khởi mới. Nhưng giờ thì Periquine luôn buồn bã, cô hiểu chung quy chỉ là vì tiền

Họ sóng bước bên nhau băng qua đồng cỏ. Mặt trời đang lặn xuống sau hàng cây, những tia nắng cuối ngày màu đồng đỏ vẫn ráng vuer lên le lói. Bầu trời đang dần trở nên xanh thẫm, vài vì sao sớm đã điểm lung linh.

-Thật không gì đáng yêu hơn Priory vào tháng năm.

Không gian thoảng hương lilac, nồng đậm hơn là syringa, và khắp nơi cô thấy là những mảng màu quện lấy nhau hài hoà của cây lá, tất cả đáng yêu biết bao.

Trên con đường đến cánh rừng Robin song song với xa lộ, cô thầm nghĩ sự tĩnh mịch và vẻ đẹp của màn đêm phần nào đã xoa dịu người bạn đồng hành của cô. Khi họ đi qua 1 cây cầu hẹp bắc ngang con suối dẫn đến 1 hồ nước, cô nói:

-Ở dưới đây có cá hồi lớn lắm.

-Vậy sao?

Cô nghĩ chắc mắt anh đã sáng lên khi biết được chuyện này.

-Khá lâu rồi anh chưa đựng đến cần câu, bị lụt nghề mất rồi.

-Từ từ anh sẽ quen lại thôi.

Anh nhìn cô mỉm cười.

-Bỏ qua cho anh nếu anh xấu tính. Anh nói 1 cách ngờ vực. "Anh nhận ra được là em cố làm cho anh phấn chấn, nhưng cho dù em làm không nổi anh cũng không nên đem những chuyện u ám trút lên người em.

-Em đâu thấy có vấn đề gì, chúng mình thường chia sẻ khó khăn trước kia mà.

Cô ngược nhìn anh, hy vọng anh đồng tình với cô, nhưng anh đang ngăm bầy quạ đen và lơ

đang trả lời.

-Tất nhiên rồi.

Họ đã đến cánh rừng Robin, giờ đây cây cối mọc um tùm cần phải tỉa bớt lại. Đằng trước là 1 con đường mòn chạy ngoằn ngoèo giữa những hàng cây, họ tiến vào theo lối đó. Mặt trời đã khuất hẳn cuối chân trời, và trời mỗi lúc một tối hơn. Vài tia nắng yếu ớt sót lại không xuyên qua nổi cành lá chằng chịt phía trên. Họ yên lặng đi, chợt có tiếng động như ai đó đang tiến về phía họ. Fenell đứng sững lại, Lord Corbury với phản xạ nhanh nhẹn từng được huấn luyện trong quân ngũ, vội kéo tay Fenella ẩn mau sau một bụi cây rậm.

-Không biết là ai đây. Chàng thì thảo.

-Em cũng không biết. Chưa từng thấy ai vào rừng vào lúc đêm tối như thế này.

Tiếng động hình như phát ra từ người nào đó đang di chuyển chậm chạp nặng nề, và mỗi lúc một gần hơn. Rồi họ lại nghe 1 giọng trầm trầm.

Lord Corbury nghe những từ ngữ ngoại quốc, và người nói đang ở cùng tầm cao như họ, hình như ông ta đang cầu kinh thì phải.

Cố dãn không ngóc đầu dậy xem là ai, anh và Fenella vẫn đang khom người sau bụi rậm cho đến khi tiếng chân và giọng nói của người đàn ông thoảng xa dần.

-Không sao rồi, đó chỉ là ông mục sư già thôi.

-Mục sư? Anh thắc mắc.

-Anh chắc còn nhớ, ông ấy là mục sư của Little Combe nhiều năm rồi. Rồi ông ấy bị chứng lãng trí đến nỗi ngài tổng giám mục phải cho ông ta trông coi toà giáo đường trong rừng.

-Có phải em muốn nói đến khu nhà nguyện của các tu sỹ không?

-Đúng vậy, nơi đó từng là nhà nguyện lúc mình còn nhỏ. Ở đó toàn là sóc, chim chóc, và cả thỏ nữa. Em hay đến đó ngày Chúa nhật khi vị mục sư đó làm lễ.

-Có ai khác dự lễ không?

-Có hai bà cụ trong làng rất mến ông ấy, một trong hai người đó hay đến quét dọn căn nhà nhỏ của ông ấy. Căn nhà ấy chỉ nhỉnh hơn cái chòi 1 chút, nhưng ông ấy sống vui vẻ lắm. Trách nhiệm giáo xứ càng ngày càng nặng nề hơn cho ông ấy. Ông thường xuyên quên đến các đám tang, và nhiều lần người ta phải đích thân đưa ông đến làm phép cưới khi cô dâu không biết đã đợi mòn mỏi từ thuở nào.

Lord Corbury bật cười.

-Chắc là gây ra nhiều vấn đề lắm.

-Phải, nhất là mỗi khi vị mục sư này bị lạc trong rừng. Anh còn nhớ là ông ấy yêu thú vật lắm không. Ông tập cho chúng ăn đồ trên tay của ông nữa.

-Anh sẽ tìm dịp đi thăm ông ấy. Đúng ra hồi nãy anh nên nói chuyện với ông.

-Em cũng nghĩ vậy, nhưng tốt hơn đừng để ai thấy mình. Isaac Goldstein cáo già lắm, hẳn sẽ không dám làm lớn chuyện nếu bị trộm tiền, nhưng đâu ai biết chuyện gì sẽ xảy ra. Mọi việc sẽ an toàn nếu không ai ở các vùng lân cận có dịp thấy mình.

-Đúng vậy.

Họ trở về lối cũ và quả là khó tìm lại đường đi. Fenella đi trước và rồi họ đã ra khỏi rừng cây, trước mắt là hàng rào cao ngệu bện bằng những cành cây dày đặc.

-Lúc trước hàng rào đó đâu có ở đó.

-Isaac dựng lên đó. Hẳn nói là để giữ chó nhưng đúng ra là để ngăn kẻ lạ xâm nhập.

Mill House trông thật tàn tạ. Một khe nước nhỏ chạy bên hông nhà, phía bên kia tiết giáp với xa lộ bằng 1 đoạn đường ngắn đã lâu không được tu bổ. Vài cửa sổ đã bị bịt kín mít, những cửa sổ còn lại đều tối tăm không thấy ánh sáng đèn chiếu ra.

Trước 1 quang cảnh như vậy cô có ý nghĩ là anh cũng đang có vẻ cảnh giác.

-Không có gì cả đâu. Cô trấn an anh. "Chính mắt em thấy hẳn ta rời khỏi nhà, và nếu hẳn có đi vơ vét các nạn nhân của hẳn ở chỗ khác, hẳn sẽ không về nhà vào lúc tối trời đâu."

Lord Corbury không đáp lại kiểu lý luận của Fenella, anh lặng lẽ theo cô đến bờ rào. Anh thấy có chỗ có nhiều khúc cây đặt chồng lên nhau, anh đoán có lẽ là chỗ Fenella trèo qua rào khi cô đến đây 1 mình.

Cô đưa cho anh cái rổ, y như anh nghĩ cô leo lên đám cây và leo qua hàng rào. Ngay sau đó, có tiếng gầm gừ rồi sủa vang dữ tợn phía bên dưới đến nỗi Lord Corbury theo phản xạ tự động giơ tay ngăn cô lại. Fenella khẽ huýt gió.

-Không sao đâu tụi bay, tao đây mà.

Nghe tiếng cô, tiếng sủa ngưng bật, thay vào đó là tiếng nhảy chồm lên mừng rỡ. Khi nhìn qua hàng rào, anh còn thấy lũ chó vẫy đuôi mừng.

Trong trời đêm, lũ chó trông thật ghê rợn. Có con lớn như chó sói, có con như bản sao của quái vật. Cả hai đều hàm lớn răng nhọn và Lord Corbury tin chắc chúng là những quân canh cửa vô cùng hữu hiệu.

-Cái rổ đâu! Fenella gọi khi chân vừa chạm đất. Lord Corbury trao rổ cho cô, trong khi lũ chó hớn hỏ vây quanh Fenella.

Cô đưa đồ ăn cho chó, chúng ngoạm lấy vội vã chứng tỏ đã bị bỏ đói quá lâu.

-Đến đây đi, em bảo đảm tụi nó không cắn anh đâu.

-Hy vọng là em nói đúng. Anh đáp với vẻ khô khan. "Anh không muốn trở thành thức ăn tối cho lũ chó đâu."

-Có nhiều đồ ăn cho tụi nó lắm. Em sẽ bảo vệ anh mà.

Lord Corbury thông chân qua rào, chờ đợi. Một chú chó tiến lại gần anh và gừ lên khe khẽ.

-Đây là phe ta mà. Fenella xoa đầu trấn an chú chó. Cô cho nó thêm 1 miếng đồ ăn lớn, và chia đều luôn cho con kia.

-Xong rồi, an tâm đi.

Lord Corbury ngần ngừ hạ người xuống.

-Nhớ đứng gần em nhé. Cô ra lệnh. Bây giờ thì xem tụi nó chịu quen với anh chưa hay là sẽ phóng tới.

-Cái kiểu bảo đảm của em thấy... nghi ngờ quá.

Anh đứng gần cô trong lúc cô lấy ra hai khúc xương to quăng cho lũ chó.

-Mấy cái xương đó có việc cho chúng nó bận rộn. Cô nhoẻn miệng cười, rồi ném luôn cái rổ qua hàng rào đoạn tiến về ngôi nhà.

Anh quan sát và thấy ngôi nhà quả là tệ quá. Ván đã long ra khỏi cửa sổ và khu vườn gần như không còn hình dạng gì. Ống khói bị thổi bay, vỡ nát nằm chỏng chơ trên lối vào cổng trước.

-Tên Goldstein này không phải là người thuê nhà tử tế.

-Hắn là tên keo kiệt. Fenella đáp.

Khi họ đến gần cửa trước, Fenella ngược lên và Lord Corbury cũng nhìn theo. Phía bên trên cửa ra vào han rỉ là vòm cửa lá sách kiểu rẽ quạt, bên hông đã nứt vỡ. Kính cửa đã rơi mất, chèn vào lỗ trống đó là cả lô rác rưởi. Khe cửa bên vòm phía trên quá hẹp, chàng cũng không biết sao Fenella có thể lách qua nổi, dù nàng mỏng manh như vậy.

Như đọc được ý nghĩ của anh, cô vội nói. “Em lọt qua được mà, cho em mượn vai anh đi.”

Lord Corbury khom lưng cho cô leo lên vai, giống như ngày xưa họ từng chơi với nhau. Anh giữ lấy cổ chân rồi đứng thẳng lên, cô có vẻ nặng hơn 1 chút so với trước kia.

Nhớ lại ngày ấy, đã biết bao lần anh cùng cô trèo rào vào vườn Lord Lieutenant hái trộm đào. Anh mong rằng phi vụ lần này của hai người cũng qua trót lọt.

Fenella đẩy nan cửa qua 1 bên đoạn thót người lách qua trong khi Lord Corbury nhìn theo lo lắng. Khi chân cô rút được qua khe cửa, anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ bị phát giác, nhưng không còn thời gian để suy tưởng lan man nữa. Fenella đã tuột xuống thành công.

-Em không mở nổi cánh cửa này, nhưng mở cửa sổ cũng được.

Một lát sau, Lord Corbury thấy nàng leo lên bệ cửa sổ và ráng hết sức đẩy mạnh cánh cửa. Anh giúp cô đẩy rộng cửa, đoạn bước vào trong nhà.

-Em có đem theo nến. Cô lục lọi trong túi áo khoác. “Anh kéo màn cửa lại đi.”

Màn cửa màu tối nặng nề. Fenella thắp lên 1 ngọn nến rồi thêm hai ngọn nữa. Căn phòng trông khác thường. Nhìn quanh Lord Corbury thấy đồ vật ở đây toàn là thứ mà Isaac Goldstein

xiết các con nợ túng huyệt. Kia là các ghế dựa bọc bằng hàng dệt thượng hạng, chẳng có chiếc nào giống chiếc nào. Còn đó là chiếc bàn cần gỗ vô cùng giá trị cùng 1 lô thứ lạ lẫm để bữa bãi trên bàn. Có cả 1 bức tượng bằng đá cẩm thạch, 1 con chó bằng đồng, 1 đồ sứ Dresden tuyệt đẹp, tượng thiên thần Chelsea gãy mất đầu, và 1 lô hộp hít mũi nhỏ có chạm tên chủ nhân bao quanh bằng kim cương.

-Trời ơi, giống như hang động Aladdin vậy. Anh kêu lên kinh ngạc.

Rồi anh còn thấy 1 chồng tranh vẽ xếp dựa vào tường, và ở 1 góc khác là 1 bộ áo giáp của các hiệp sỹ thời trung cổ đứng cùng 1 con gấu nhồi bông.

-Mình không nên lấy mấy thứ này, khó bán và dễ bị phát hiện lắm.

Cô ngồi thụp xuống và kéo miếng thảm qua 1 bên, đoạn ráng nâng miếng gỗ lót sàn lên.

-Để anh làm cho.

Anh nâng miếng ván lên và khẽ huýt gió.

Ánh nến lung linh soi rõ hàng đồng bao vải xếp chồng lên nhau.

-Em có đem theo bao gối. Cô rút nó ra từ trong túi áo khoác đen.

-Chà, em chuẩn bị kỹ quá nhỉ. Mình lấy hết cả chứ.

-Lấy làm sao vác nổi thì thôi. Không ích lợi gì ngồi đây để điều tra mọi thứ, nhưng có lẽ mấy túi này chứa toàn là đồng bạc. Vậy thì mình phải lấy đi khá nhiều đủ số 1,000 bảng cho Joe Jarvis.

-Em nói đúng đấy, tốt hơn hết mình làm cho lẹ rồi mau thoát ra khỏi đây.

Áo gối may bằng vải gai dày chứa gần đầy các túi tiền của Goldstein. Fenella nhìn 1 cách lo âu.

-Em hy vọng vải sẽ không bị bục ra.

-Anh cũng vậy, trông nó nặng khủng khiếp.

Anh đặt lại ván sàn và Fenella kéo lại miếng thảm về chỗ cũ. Lord Corbury mang bao gối đến bên cửa sổ, kéo lại màn cửa, và bỏ bao tiền qua cửa sổ. Hai con chó bên ngoài đang nhe răng vẫy đuôi mừng anh.

-Coi bộ lũ bạn em tán thành phi vụ của bọn mình, mặc kệ chủ tội nó nói gì.

-Mau đi anh. Cô năn nỉ anh. "Em còn phải đẩy lại nan cửa bên trên nữa."

-Để anh lo việc đó. Anh nhắc 1 chiếc ghế rồi đẩy các nan cửa vào chỗ cũ, cũng như bỏ lại mớ rác rưởi vào chỗ trống y như trước. Khi anh trở ra đã thấy Fenella đang xoa đầu hai con chó.

Anh thối tắt nển, trèo ra sau Fenella.

-Goldstein có để ý là nển không được dập tắt thay vì thối không.

-Khi hắn phát hiện ra thì chẳng quan trọng nữa.

Lord Corbury cúi người kéo cái bao lên. Như anh dự đoán, cái túi quá là nặng anh gần như đi khom lưng khi ra tới bờ rào. Họ đã đến gần rào và chợt nghe từ xa xa có tiếng bánh xe ngựa. Fenella tưởng mình nghe lầm, nhưng không phải, không những có tiếng bánh xe mà còn cả tiếng vó ngựa nữa. Tiếng động đang vang đến gần ngôi nhà!

-Mau đi. Cô chực nói nhưng nhận ra anh phát hiện ra nhanh còn hơn cô. Anh đã ném được cái bao qua hàng rào, và lặng lẽ nâng cô lên. Họ đã qua được bờ rào. Anh cùng cô xếp lại gần rào thì tiếng vó ngựa đã dừng hẳn. Cùng lúc họ nghe tiếng chó sủa vang. Fenella chắc rằng Goldstein đã về tới. Thật đúng vậy đó là tiếng sủa mừng chủ về chứ không phải sủa dọa kẻ trộm đạo.

Trong bóng tối, cô đưa tay ra tìm Lord Corbury.

-Sao em nói là hẳn không về nhà lúc khuya khoắt. Chàng nói với vẻ chế nhạo.

-Em... xin lỗi, Periquine. Cô ấp úng thì thầm.

-Đâu cần phải xin lỗi, mình an toàn rồi, chưa bao giờ anh thấy sợi thòng lọng treo cổ gần cổ anh đến như vậy.

Fenella rùng mình. Lần đầu tiên, phi vụ của họ hiểm nghèo đến như thế. Anh đang gom lại các túi tiền rơi vãi quanh đây vào bao gối đoạn vác hết lên vai.

-Đi thôi. Anh thấp giọng “đi càng xa chốn bắn thủ này càng tốt.”

Đường về trong đêm càng khó khăn hơn. Fenella bước phía trước, 1 lúc sau Lord Corbury đặt tay lên vai cô.

-Trong quân ngũ anh hay nghĩ là mắt mình sáng lắm, nhưng giờ đây thì giống như mù vậy.

-Em biết đường mà. Cô đầy tự tin, nhưng cũng đưa tay ra lần để khỏi vấp vào cây cối hai bên.

Cuối cùng thì họ cũng ra được bên bờ suối, băng ngang cầu, trở về lại khu vườn của Priory.

Trên trời cao các vì sao bắt đầu lộ dạng, khi băng qua sân cỏ êm ái trái dài Fenella ngửi được hương cây cối trong vườn, cô ngẩng lên dâng lời cảm tạ. Trộm cắp quả là điều sai trái, nhưng cô biện minh việc này có thể dung thứ được mà.

Cửa sổ phòng khách vẫn còn mở, nến vẫn cháy sáng soi rọi những vách tường gỗ cũ kỹ, về đến đây mới thấy mọi vật ấm cúng và an toàn biết bao.

Lord Corbury buông bao gối xuống, và cho thêm củi vào lò sưởi. Fenella ngồi xuống thảm, lửa bùng lên chiếu những tia lóng lánh trên những lọn tóc đỏ của Fenella.

Đột nhiên họ thật lặng yên, rồi Fenella ngược lên nhìn Lord Corbury, mắt cô lấp lánh đầy hứng khởi, miệng cười tươi.

-Mình làm được rồi ha anh. Periquine. Mình làm được rồi.

-Trong đường tơ kẽ tóc. Chàng nói 1 cách xúc động. Em phải biết là nếu em không bị xử

giả hình vì tội đánh cướp đi nữa, thì em cũng sẽ bị lưu đày xa quê hương đấy.

-Ôi, anh đừng ca cẩm nữa, thử xem mình đem về những gì.

-Em giống như mấy kẻ sống ngoài vòng pháp luật, Fenella.

Anh định đưa tay với lấy bao gối, bỗng dưng Fenella đứng bật dậy.

-Đợi em 1 chút. Đoạn cô đi kéo kín tất cả màn cửa lại.

-Mình không nên sơ hở, vì trước đây em cũng từng thấy Isaac Goldstein dấu tiền. Em đang trong vườn cho chó ăn và hẩn trở về bất thành linh. Trời còn chưa ngả tối, sợ hẩn phát hiện lúc em leo qua rào nên em trốn vào bụi rậm.

-Em thấy hẩn khuôn mặt bao này từ xe vào, bởi vì quá hiếu kỳ nên em lén theo dõi xem hẩn đang làm gì với mấy cái túi này.

-Sao em lại có thể mạo hiểm đến vậy chứ. Chàng vờ nghiêm nghị.

-Nhưng mạo hiểm biến thành lợi lộc đó.

-Mở bao ra xem đi Periquine, em không đợi được nữa, xem có đủ 1,000 bảng cho Joe không.

Anh mở bao ra, và đổ tiền ra thảm.

-Chồng tiền lên đi Fenella, mỗi chồng là 10 đồng cho dễ đếm.

Có 4 cái túi nhỏ có vẻ nhẹ hơn mấy cái kia, chứa toàn là bank-notes, khoảng chừng 1 đến 5 bảng mỗi tấm. Không có tiền bằng bạc hay đồng, mà toàn là vàng.

Cho đến khi họ đựng đến chiếc túi chót, cả hai đều yên lặng như tờ. Lúc Fenella sắp xong chồng tiền vàng cuối cùng, Lord Corbury soạn lại các bank-notes.

-Cái túi này toàn tờ 5 bảng. Trời đất ơi.

-Gì vậy anh?

-Đó không phải đáng giá 5 bảng như anh nghĩ mà là 50 bảng.

-Không thể nào!

-Đúng như vậy. Ông bạn già Goldstein chắc là có nhiều con nợ lớn lắm.

-Đếm đi anh, đếm mau đi. Fenella kêu lên hớn hở. "... Luôn cả đồng vàng nữa."

Chàng bắt đầu đếm, cuối cùng bằng giọng sững sờ chàng nói.

-Có lẽ anh lầm hay sao, có đến trên 6,000 bảng.

-Periquine! Thật... không anh?

-Anh sẽ đếm lại.

-Tuyệt quá đi mất, không nói nổi luôn.

Một thoáng yên lặng, rồi Lord Corbury nói.

-Anh không thể lấy hết số tiền này.

Fenella nhìn anh ngờ ngác.

-Đây không phải là việc chỉ lấy 1 số ít mà mình đã cướp đi cả gia tài của người ta.

Fenella ngưng 1 chút đoạn nói.

-Có hai điều anh đã quên.

-Điều gì?

-Điều đầu tiên, Goldstein đã bóc lột tiền từ những người túng bấn, những nạn nhân vô tình bị chui vô gông cùm của hắn không cách nào thoát khỏi như trường hợp của Joe Jarvis. Và điều thứ hai, mình không thể đem trả về chỗ cũ được nữa.

-Điều em nói là đúng, nhưng anh cảm thấy mình giống phường vô giáo dục.

Cô trỗi dậy, ngược lên nhìn anh.

-Còn đỡ hơn là bị phá sản anh à.

Mắt anh nhìn cô nghiêm nghị nhưng chợt phá lên cười.

-Fenella, em thật là... không thể tưởng. Giống như hồi còn nhỏ, em hay dụ anh chơi mấy trò nguy hiểm, rồi cuối cùng lại cứu anh thoát ra.

Anh vừa nói vừa cười, đoạn dang tay ôm lấy Fenella.

-Em thật là phá như tinh, nhưng anh vô cùng biết ơn em.

-Vui quá hả anh! Bây giờ thì hết nguy hiểm rồi anh công nhận là vui đi.

Anh xiết chặt lấy tay cô, rồi buông ra nói.

-Ừ thì vui, giờ thì mình làm gì với số tiền bất minh này.

-Em đã tính toán rồi. Cô nói như sắp đứt hơi. “Em đã nhắn với bà Buckle, có nghĩa là tin tức sẽ lan đi khắp làng rất nhanh chóng, rằng trước khi rời London anh đã thắng 1 ván bài lớn. Em chắc là Swayer đã thông báo cho mọi người anh chẳng còn xu nào, nên đâu ai thắc mắc anh được hưởng của trời từ chỗ khác.

-Nghe có lý quá chứ! Em nói tiếp đi.

-Anh sẽ gửi cho Joe, nói với ông ta là anh được vận may nên bù đắp phần nào sự mất mát cho Joe. Cho luôn 100 bảng để Simon Buckle trả dứt nợ của Goldstein. Ít ra thì hắn cũng thu vào được chút đỉnh dù hắn chả đáng tí nào.

-Anh không hiểu sao phán quyết của em hình như hơi thiên vị, nhưng nếu anh nghe theo em mọi điều mình sẽ làm gì với số còn lại?

Ngưng 1 chút cô nói tiếp.

-Trả hết nợ cho mấy người buôn bán ngoài chợ. Trích ra 1 số tu bổ lại đất đai để cho thuê –

vài trăm bảng là đủ. Phần còn lại thì là... tiền sính lễ... cho Hetty.

Nàng nói với giọng nhỏ rút và không hề nhìn Lord Corbury.

-Tiền sính lễ cho Hetty. Chàng đáp lại dịu dàng. “Mình sẽ dấu tiền trong Priest’s Hole. Lúc này không nên trả quá nhiều tiền cho ngân hàng.”

-Dấu trong Priest’s Hole sẽ an toàn. Không ai biết chỗ này ngoài anh và em. Ba anh cũng không hề nhắc với ai, vì bác cũng chỉ biết được qua lời truyền lại từ ông nội anh thôi.

-Vậy thì mình cứ y như vậy. Anh đồng ý.

Anh lượm lên vài đồng vàng trước khi nói tiếp.

-Trừ phi em muốn có 1 ít, tiền của anh thì cũng như của em thôi. Anh muốn tặng cho em 1 món quà.

-Không được! Nàng cương quyết phản đối. “Em sẽ không đụng đến 1 xu nào đâu!”

Cô phản đối dữ dội đến nỗi làm anh vô cùng sửng sốt. Chợt thấy ánh mắt kinh ngạc của anh, cô vội nói.

-Anh từng nói cướp tiền ấy là cho... Hetty, mình không bao giờ được quên chuyện đó.

Chương 3

Fenella xuống lầu với giỏ đựng đồ làm việc trên tay tiến vào phòng khách. Cô đã thấy Hetty and Lord Corbury sánh vai băng qua sân cỏ, cô biết chắc hai buổi chiều qua họ đã ẩn trong nhà thủy tạ bên bờ hồ, nơi khó có ai có thể tìm ra họ.

Khi cô còn đang trên lầu dọn dẹp phòng ngủ cho Lord Periquine thì nghe Hetty đến. Cô leo lên tận đầu cầu thang, chỗ không ai thấy được cô, và nhìn xuống bên dưới. Một bóng thiếu nữ lộng lẫy đang bước xuống cỗ xe song mã, cỗ xe sang trọng với người xà ích ăn mặc cũng bảnh bao không kém.

Hetty mặc bộ áo đầm bằng tơ mỏng màu xanh hồ thủy nhạt, tương xứng với màu da mịn màng như sữa, nón bonnet xinh đẹp được viền với những nụ hoa hồng bé xiu đi đôi với chiếc dù nhỏ che nghiêng. Toàn cảnh trước mắt cô là bức tranh vô cùng xa hoa thanh lịch, nhưng Sir Virgil là người giàu có ông không tiếc chi với những món tiền đổ ra tô điểm thêm cho nhan sắc lộng lẫy của cô con gái yêu.

Bỗng Fenella cảm thấy tim mình đau nhói khi thấy Lord Corbury vội vã bước ra đón chào vị khách xinh đẹp. Anh đứng sửng ngắc Hetty như bị thôi miên. Hetty bỏ cái lẵng nhỏ trên tay xuống bàn.

-Cái này là cho bà Buckle, khi em đi thì cứ đem đồ bỏ.

-Em tôi đáng yêu quá. Chàng đột nhiên trầm giọng. “Đáng yêu đến nỗi anh cứ ngỡ như là mơ.”

Cô liếc anh đầy khêu gợi.

-Có phải mình nên ra vườn và... anh sẽ thấy được thôi.

Fenella thấy Lord Corbury bước tới, nâng tay nàng lên hôn nhẹ, đoạn đưa nàng xuống lối dẫn ra cổng vườn. Vài giây sau cô thấy họ sóng bước qua bãi cỏ còn chưa cắt tỉa. Họ xem có vẻ lạc lõng trong khu vườn thiếu tay người chăm sóc. Tuy nhiên tòa nhà đá xám cổ xưa, hồ nước với ánh nước bạc trải rộng, những thân sồi già tất cả đã làm nên khung nền hoàn hảo cho Periquine. Anh ấy là 1 phần của khung cảnh này, 1 khung cảnh mà mãi mãi anh không thể nào rời xa. Anh ấy thuộc về nó thật gần gũi, thật chặt chẽ, đến mức không thể tách rời một trong hai. Anh ấy thuộc về Priory cũng như Priory thuộc về anh ấy.

Cây dù xinh xinh của Hetty và chiếc mũi nồi đen của Periquine khuất dần, Fenella rùng mình trở lại làm việc. Cô phải dọn cho xong đám áo quần Periquine quăng lung tung trong phòng ngủ. Anh ấy thật khó mà lo liệu nếu thiếu 1 gia nhân lo việc cá nhân. Trong quân đội anh cũng có người giúp việc, và ngày trước ở nhà lúc nào cũng có gia nhân túc trực lo lắng chuyện áo sống, đánh bóng giày dép cho anh. Giờ thì chỉ còn lại ông cụ Barn đã quá tuổi làm việc, chỉ có thể túc trực trong phòng ăn chính hay là đem nước cạo râu lên lầu cho anh ngày 1 lần.

Fenella nhìn quanh căn phòng lớn từng là phòng của mẹ Periquine. Tường lát gỗ và chạm thành 4 khung nền lớn, nhưng Periquine cho sơn lại màu trắng ngà của gỗ sồi lâu năm, và 4 tấm khung chạm này từ thời Phục Hưng được tô điểm thêm với những sứ giả tình yêu và những quả tim lồng vào với nhau tất cả đều mạ vàng.

Màn cửa bằng nhung xanh dương, màu sắc và sớ vải đã phai mòn, nhưng vẻ đẹp của màu sắc mang lại cho nàng cảm giác ấm cúng. Những rương gỗ cẩn đóng tại Pháp cách đây những hai thế kỷ luôn được Fenella lau chùi cẩn thận mỗi ngày. Nơi chốn này sẽ giống như bãi chiến trường nếu không nhờ vào tài thu vén đảm đang của Fenella. Cô ghé qua đây mỗi buổi sáng tỉ mỉ xem xét coi quần áo dơ có được giặt chưa, đồ sạch có được ủi thẳng thớm, giày có đánh bóng không, và y phục cho bữa tối có soạn sẵn.

Anh chưa bao giờ lưu tâm đến mọi việc cô làm cho anh, và cũng chưa bao giờ thắc mắc về những thiếu thốn tiện nghi vì hoàn cảnh túng bấn. Anh luôn vui vẻ mỗi khi gặp cô, nhưng lại tìm ra hàng lô việc cho cô làm như thể cô chả có việc gì để làm vậy. Hôm nay cô làm mọi việc chậm trễ vì buổi sáng nay thật là vui quá.

Anh và cô cố tình đợi xem Isaac Goldstein có nổi đình nổi đám gì không. Họ chờ đợi những tin đồn cướp bóc truyền đi từ dân làng, nhưng tuyệt nhiên không hề có động tĩnh gì. Khi Fenella xuống cho lũ chó ăn thì phát hiện Goldstein lại đi nữa, anh và cô cho rằng mọi việc đã an toàn để thực hiện kế hoạch đã vạch sẵn.

Theo đó sáng nay Fenella đã báo với bà Buckle về tin vui thắng bài của Lord Corbury và nợ nần sẽ được thanh toán trong tuần.

-Thật là tin quá tốt, cô Fenella à! Bà Buckle xúc động.

-Bà hãy giúp cháu liệt kê hết mọi thứ mình nợ những người bán hàng đi.

-Đâu có khó gì, Simon đã viết xuống và tính toán mọi thứ rồi, cô biết mà tôi đâu có biết chữ. Nhưng cũng chả cần, mọi việc cứ như khắc sẵn vào đầu tôi rồi, cả đi ngủ tôi cũng phập phồng không biết khi nào mình trả nổi nợ.

-Giờ thì nợ gì cũng trả hết. Fenella mỉm cười.

Lấy được bản danh sách từ bà cụ, Fenella đến gặp Lord Corbury để lấy tiền. Anh mở Priest's Hole lấy tiền ra đưa cho Fenella. Cô hỏi anh số tiền nhiều hơn dự định nhưng không cho anh biết nguyên nhân, vì thức ăn cần phải mua trước cả tuần và cô biết chắc anh không muốn tiếp tục tiêu xài đến... tiền cho Hetty.

Sau đó Lord Corbury cho gọi Simon Buckle và trao cho anh ta 100 bảng trả dứt số nợ của Goldstein.

-Hãy hứa với tôi 1 chuyện. Lord Corbury nói với người thanh niên đang sừng sờ.

-Bất cứ chuyện gì ngài nói tôi sẽ giữ lời. Anh vẫn còn chưa tin vào vận may quá lớn.

-Rằng anh không bao giờ được dính líu đến bọn cho vay cắt cổ nữa. Nếu có phải mượn thì hãy mượn người khác, tránh xa cái bọn mãng xà đó ra. Bọn họ là những kẻ trục lợi cướp bóc tiền của anh nhưng vẫn giả vờ làm ăn chân chính.

-Tôi sẽ không để vướng vào chuyện đó nữa đâu. Anh vẫn chưa biết phải tỏ lòng biết ơn của mình ra sao.

Nếu Simon Buckle vẫn còn xúc động trước lòng hào hiệp của Lord Corbury, thì Joe Jarvis quá hoang mang được biết ngài Nam tước giúp anh phục hồi số của cải đã mất.

Fenella nhất quyết có mặt trong giờ phút đặc biệt này, nó làm cô muốn bay bổng vì sung sướng khi công lý được thi hành mãi mãi.

Mắt cô ướt vì xúc động khi nghe Joe Jarvis nói tuy lời lẽ thô sơ nhưng đầy nhiệt thành. "Tôi không biết cảm ơn ngài ra sao nữa, nhưng tôi sẽ nguyện phục vụ ngài cho đến hơi thở cuối cùng."

-Anh còn cơ hội lấy lại quán trọ không? Lord Corbury thắc mắc.

-Có lẽ tôi sẽ hợp tác làm ăn với người chủ hiện tại, ông ta than phiền là công việc quá nhiều nhưng ông ta lại không đủ sức.

-Hợp tác sẽ là ý hay đấy, nhưng nếu quyết định tiến tới hãy thoả thuận rõ ràng giấy trắng mực đen với người ta, trước khi đặt bút ký kết điều gì nhớ đem lại cho tôi xem trước.

-Tôi sẽ nghe theo lời ngài dặn, cảm ơn ngài lần nữa.

Joe vội vã rời khỏi như thể anh muốn gặp ngay người chủ quán trọ bàn việc hợp tác, nhưng Fenella hiểu anh không muốn người khác chứng kiến cảnh mình rơi nước mắt.

Cô nhìn anh khi cửa đã khép lại sau lưng Joe.

-Chuyện mình làm cũng đáng phải không anh. Cô nói dịu dàng.

Anh mỉm cười trả lời cô,

-Anh cũng bắt đầu tin là vậy, mặc dù anh có hơi ngượng khi họ cảm ơn quá nhiệt thành. Vì đó cũng đâu phải là tiền của anh.

-Nhưng mình phải mạo hiểm tới cả căn cổ của mình chứ bộ, và điều đó mới đáng quý.

-Anh không cãi nổi kiểu lập luận của em.

Nổi hào hứng ban sáng còn chưa qua, Fenella cho gọi ông Porritt, thợ xây cất ở địa phương, ông quá vui mừng khi biết mình được sửa sang lại nông trại.

-Tôi không ngại cho ngài biết, tôi và hai con trai đã thất nghiệp từ ba tháng nay, việc làm này quả là may mắn cho chúng tôi. Thề có trời chứng giám.

-Vậy thì đừng tính tôi quá giá nhé, và hãy cố gắng làm xong cho mau. Tôi có ý định cho mướn nông trại.

-Ngài không cần phải làm vậy, có 1 người tá điền trẻ đã để mất miếng đất của McDonald ngay khi ông ta vừa đi. Hẳn ta nhờ tôi sửa chữa căn nhà và nhà kho. Nhưng hẳn không có sẵn tiền mặt, tôi thì không dám cho thiếu chịu vì đâu có bao nhiêu nông trại làm ăn được lúc này.

-Hẳn tử tế không?

-Uy tín và chất phác. Tôi nghĩ ngài sẽ không thất vọng đâu.

-Nhắn với hẳn đến gặp tôi nhé.

-Tôi không ngạc nhiên lắm khi không có ai trong cái quận này hứng thú nông trại của Grimble. Xin ngài cho phép, ngài có muốn 1 nhân tuyển thích hợp đáng tin cậy cho chỗ đó không?

-Ông đã để ý đến ai rồi sao? Họ đến nhanh chóng nào thì tôi càng mừng chừng đó. Khi chuyện sửa sang hoàn tất, tôi sẽ tìm người khác vào.

-Rất là nhiều chuyện trước mắt cần làm, thưa ngài. Ông ta lắc đầu nhưng gương mặt đầy hân hoan.

-Chúng ta sẽ bắt đầu với hai nông trại đầu tiên, có lẽ mấy cái khác cũng cần sửa sang chút ít.

Fenella nhìn chàng ngạc nhiên khi người thợ đi khỏi.

-Các nông trại khác tình trạng bết bát lắm.

-Khỉ thật, nhưng anh phải kiếm tiền! Lord Corbury bực bội. Em biết là tiền thuê mang lại nguồn lợi tức lớn lúc trước, sau này anh cũng muốn vậy.

-Em hiểu chứ. Cô đồng ý. "Nhưng anh có kế hoạch gì chưa?"

-Anh đang nghĩ đây. Anh trả lời cho qua chuyện.

Cô cũng không muốn ép anh thêm. Giờ đây anh ấy đâu còn tâm trí nghĩ đến chuyện gì khác ngoài Hetty! Cô tự nhủ và bước vào phòng khách, ngồi xuống bên cạnh cửa sổ. Nhìn những tấm màn treo cửa, cô nhận ra lần vải lót đã rách bươm và lộ ra bên dưới lớp gấm Damask. Mấy tấm lót màn thật bệ rạc quá, nhưng thay hết thì quá tốn kém vả lại cũng chẳng đáng khi lớp gấm bên ngoài cũng bạc phếch.

Khi mẹ anh còn sống, căn phòng này đáng yêu biết bao, nhưng sau sáu năm bị bỏ bê và có quá nhiều chuyện đáng tiêu xài hơn khiến cô không dám nghĩ đến việc phải thay màn mới. Ít ra chuyến mạo hiểm điên rồ vừa rồi đã phần nào giúp anh giải quyết 1 số vấn đề cấp bách cho việc trang trải tiền chợ búa, và có chỗ trú thân.

Chuyện trở về của anh khiến cô vô cùng hạnh phúc. Đã bao đêm trong thời chiến cô đã giật mình tỉnh giấc lo lắng đến an nguy của anh ngoài mặt trận. Tin tức mỗi lúc một thưa, và thời gian quả đã quá dài sau khi Napoleon bại trận vào năm 1941, trận đánh có binh đoàn anh tham chiến, cho đến khi nghe tin anh vẫn bình yên trở về. Trong những ngày tháng ấy cô thường xuyên đến ngôi nhà nguyện trong rừng cảm tạ Chúa cho anh an toàn tính mạng. Cô nghĩ rằng anh sẽ trở về khi ba anh mất, nhưng khi vị Lord đời thứ 9 của dòng họ Corbury qua đời đã không có con đưa tang. Fenella nhận được tin hải hùng lý do mất tích của Periquine là do tình hình khủng bố lại lan tràn trên đất Pháp sau khi Napoleon đổ quân xuống miền nam nước Pháp.

Rồi lại lần nữa Fenella lại quỳ xuống khẩn nguyện cho an nguy của Periquine, lại trăn trở hàng đêm lo lắng cho anh. Cuối cùng chiến tranh cũng kết thúc với chiến thắng lừng lẫy Waterloo, nhưng Lord Corbury vẫn bất vô âm tín. Giờ thì anh đã về nhà, cô vẫn không cảm thấy vui mừng vì anh không cưới nổi Hetty như anh từng mong ước, dù rằng nếu chuyện ấy thành công cô sẽ bị vĩnh viễn gạt ra khỏi đời anh.

Với cô hạnh phúc của anh là tất cả, cô muốn anh có được hạnh phúc anh khát khao, ước muốn anh hạnh phúc còn cháy bỏng hơn cả hạnh phúc chính bản thân cô. Dù rằng không có anh đời sống cô sẽ vĩnh viễn là đêm đen.

Miên man suy tư, cô không hay biết có tiếng cửa mở và 1 giọng nói cao ngạo uy quyền cất lên khiến cô giật thót mình.

-Tôi biết là cô Baldwyn đang ở đây.

Fenella ngẩng lên, trên lối vào là 1 người đàn ông quý tộc đường nét vô cùng ấn tượng, người mà cô hiểu ra ngay là Sir Nicholas Waringham.

Anh ta ăn mặc thật sang trọng thanh lịch, tóc chải theo kiểu của đông cung thái tử rất thịnh hành hiện thời. Nhưng vẻ làm cho anh ta thật khác biệt với Lord Corbury chính là nét ngạo mạn, khô khan.

Fenella chợt nhận ra là anh ta đang chờ đợi câu trả lời của mình.

-Ông muốn tiếp chuyện cùng cô Baldwyn phải không?

-Cô không thấy là chuyện đó là hiển nhiên sao trừ phi cô thuộc loại ngớ ngẩn, đi kêu cô ấy đến đây đi.

Rõ ràng là anh ta làm lẫn mình với gia nhân đây mà. Thế rồi giả giọng người miền quê Sussex, cô đáp trả 1 cách tinh nghịch.

-Đúng đấy, lũ nhà quê chúng tôi chỉ là lũ dốt đặc cán mai thôi.

Nhận ra vẻ khôi hài trong giọng nói của cô, Sir Nicolas giờ kính lên xem, đoạn nói bằng 1 giọng khác hẳn.

-Tôi thật sợ ý quá, đã làm lẫn cô với gia nhân, mong cô thứ lỗi cho.

Fenella đứng dậy.

-Điều đó cũng dễ hiểu thôi, vì tôi đang may vá lật vạt mà. Tôi xin giới thiệu tôi là em họ của Lord Corbury, Fenella Lambert.

-Vậy ra cô là cháu gái của Lord Farquhar! Tôi biết chú của cô, ngài là người bạn thân nhất của Thái tử đấy.

Fenella bước đến gần anh ta và cúi chào. "Vậy ông đây là Sir Nicolas Waringham."

-Đúng rồi thưa cô. Anh ta chào 1 cách chiếu lệ.

Fenella nghĩ nhanh, không nên để cho anh ta đi tìm Hetty và Periquine. Anh ta sẽ vô cùng ngạc nhiên khi thấy Hetty là đối tượng cầu thân lại ở trong hoàn cảnh khó coi như vậy. Còn nữa nếu anh ta nói lại với Sir Virgil, Hetty và Periquine sẽ gặp khó khăn. Chỉ còn cách là cầm chân anh ta ở đây cho đến khi hai người họ trở về.

-Tôi không nghĩ là cô Baldwyn sẽ đi lâu đâu. Giờ tôi có thể có được hân hạnh tiếp chuyện cùng ông không?

-Thật sao! Anh ta lại giờ kính lên quan sát Fenella. Rõ ràng mười mười là anh ta chả có chút nào hứng thú khi thấy bộ dạng tồi tàn của Fenella, tóc tai lại không vén khéo, chẳng có tí nào phong thái của các tiểu thư quý tộc.

-Periquine từng nói với tôi là phổ hệ của ông đặc biệt lắm.

Trong khoảnh khắc nét mặt kiêu kỳ khắc nghiệt của anh ta chợt dịu xuống.

-Phổ hệ của tôi đúng là độc nhất vô nhị. Tôi chắc cô đã biết vị Nam tước đầu tiên của Anh quốc. Tổ tiên tôi từng là lãnh chúa các lãnh địa rộng lớn và là từng là quan tổng trấn trước khi William the Conqueror xưa quân xâm lược bờ cõi này.

-Thật là thú vị quá, chắc hẳn ông rất tự hào về dòng họ mình?

-Tại sao không?

Anh ta nhìn chung quanh, mắt không bỏ sót vật gì. Miệng hơi nhếch lên như khinh thị, đoạn nói tiếp như giải thích hoàn cảnh của mình.

-Corbury cũng là 1 giòng họ lâu đời?

-Phải, bắt đầu từ triều đại Henry đệ bát. Cô vội đáp.

-Còn trước cả triều đại ấy nữa. Anh đánh chính. “Có giòng Corbury tại Battle of Agincourt.”

-Vậy sao! Fenella hứng thú. “Ông hãy cho Periquine biết đi, anh ấy sẽ mừng lắm.”

-Tôi không hiểu sao người ta lại sao lãng với gia phả của mình 1 cách đáng buồn như thế. Đối với tôi giòng tộc là điều tối quan trọng.

-Tôi cũng nghĩ vậy. Fenella nói tiếp mong rằng giọng nói mình không quá châm biếm. “Nhưng Sir Nicolas, ông có biết là mọi người có mặt trên cõi đời này đều bắt nguồn từ ông tổ Adam và bà Eve không?”

Anh ta nhìn cô đầy sững sốt.

-Cô nói vậy có nghĩa là sao?

-Điều đó hiển nhiên quá đi chứ. Trừ phi con người ta từ trời bay xuống như thiên thần hay từ dưới đất chui lên như ma quỷ, mỗi 1 người đàn ông hay đàn bà đều được sinh ra từ 1 người nam và 1 người nữ đầu tiên trên quả đất, cho dù họ có là ai đi chăng nữa.

Fenella thấy cái ý ngông của mình đã thành công đánh lạc hướng Sir Nicolas. Anh ta nhিপ nhíp cái kính vào răng, và ngồi xuống ghế.

-Tôi cần có thời gian suy gẫm lại lập luận lý thú của cô đấy, cô Lambert. Tôi thú thật là chưa nghĩ đến điều ấy bao giờ, nhưng chắc chắn là cô có lý.

-Điều quan trọng hơn cả nòi giống là trí tuệ và tính kiên cường. Có những gia tộc được phong tước là vì tổ tiên họ đã có công với đất nước. Nhưng chúng ta nên dạy dỗ con cháu chúng ta là luôn cố gắng để hoàn thiện mình, chứ đừng nên ỷ y vào tước hiệu mà họ thừa hưởng từ ông bà tổ tiên đã khuất núi.

Cô nhận ra vẻ sững sốt hiện rõ trong mắt Sir Nicolas, và thầm nhủ có lẽ mình đã không tử tế với anh ta lắm, dù gì gia phả là điều hết sức quý giá đối với anh ta mà. Nghiên cứu phả hệ từng là sở thích đặc biệt, 1 điều rất riêng tư của anh ta mà mình lại nở trêu chọc như thế.

-Tôi hy vọng có ngày tôi được hân hạnh xem gia phả của ông. Cô nói nhanh.

-Tôi sẽ đưa cô xem, nhưng chắc cô không hứng thú lắm đâu. Sơ đồ phả hệ rất khó đọc, đa số người ta không hiểu nó mang ý nghĩa gì.

-Nhưng thật sự là tôi hiểu được đấy. Fenella mỉm cười. “Cách đây vài năm, ba tôi có soạn lại gia phả của giòng tộc chúng tôi. Ba tôi đam mê nghiên cứu lắm, và có nhờ tôi phụ giúp. Tôi khám phá ra được các vị tổ tiên mà mình không hề ngờ tới. Có 1 người là vị công chúa tình quái Áo quốc, người làm khuynh đảo triều đình bằng những chuyện tình ái lãng nhăng đầy tai tiếng.

-Người Áo! Anh kêu lên. “Thảo nào có liên quan, cô Lambert, đến màu tóc của cô đấy.”

Fenella ngược nhìn anh ta như dò hỏi, và anh nói tiếp.

-Cô có thấy là phụ nữ Áo ở Vienna có màu tóc đỏ sậm không?

-Hoá ra là tôi là hậu duệ của màu tóc đó. Tuyệt quá đi chứ. Có lẽ tôi còn thừa hưởng luôn

tính tình kỳ quái của vị công chúa Áo đỏ nữa. Cô nhìn anh 1 cách khiêu khích.

-Tôi không nghĩ cô giống như vậy. Anh đáp khô khan.

-Ông có phát hiện điều gì đặc biệt khi nghiên cứu gia phả không?

Cô nhìn đồng hồ mà lòng phập phồng. Thật quá khó để lôi cuốn anh ta vào chuyện, hy vọng Hetty and Periquine sẽ về sớm. Cô ấy phải biết mà về mau chứ, nhà cô ta đang có khách mà.

Anh ta cũng như mình đang nhìn ra hành lang thắc mắc về Hetty. Anh biết là cô ấy đến đây thăm bệnh bà quản gia Buckle. Nhưng cho dù ba mẹ cô ấy có dễ dãi cách nào đi chăng nữa, chuyến thăm viếng 1 bà cụ những hai tiếng đồng hồ coi bộ không hợp tình hợp lý chút nào.

Trong lúc Fenella đang sốt ruột thì Sir Nicolas lên tiếng.

-Có, tôi khám phá ra nhiều điều lý thú trong số các cụ tổ bên họ mẹ của tôi. Ông ấy là bá tước của St. Quentin, rồi đại đế Charlemagne, và còn vua Habsburg. Giờ nghĩ đến vấn đề này, không chừng cô và tôi cũng có liên hệ giòng giống.

-Thật là thú vị đấy. Nếu ông còn trở lại đây tôi sẽ đưa gia phả của tôi cho ông xem.

-Tôi muốn xem lắm. Cô nhận ra anh ta rất có thành ý.

-Làm ơn kể cho tôi nghe thêm về vua Habsburg đi, không chừng chúng ta cũng mang cùng dòng máu của ngài đấy.

-Thật không may là thân thế của ngài ấy không được biết đến nhiều...

Fenella quả thật rất hiếu kỳ, cô hơi chồm tới trước lắng nghe anh nói, nhưng đột nhiên có tiếng cửa mở, Hetty và Lord Corbury xuất hiện cùng 1 lúc.

Một thoáng yên lặng và bỗng chợt Fenella cảm thấy ngại ngùng như mình vừa làm điều gì sai trái vậy. Có lẽ là vì ánh mắt khó chịu của Hetty hay là vì nét diễn biến trên khuôn mặt Lord Corbury. Cô cũng không chắc lắm. Cô chỉ biết sự việc đó khiến cô đứng bật dậy trong khi Hetty vội vã bước đến đưa hai tay ra đón Sir Nicolas.

-Sir Nicolas! Anh mới tới hả, suýt chút nữa là em hết hy vọng được gặp anh.

-À, tôi bận việc nên bị trễ. Anh cầm lấy hai tay cô, nhưng chỉ nâng 1 tay lên hôn.

-Nhưng giờ thì anh đã tới, em cũng không cần phải thấp thỏm ngóng trông ở nhà mấy hôm nay.

-Cô không cần quá bận tâm về tôi như vậy đâu.

Anh ta nói 1 cách lịch sự, nhưng Fenella đoán được là anh không cảm thấy hài lòng khi Hetty không có mặt đón tiếp anh.

-Chào ông, Sir Waringham. Lord Corbury chào người khách mới đến, nhưng giọng nói và cung cách của anh chứng tỏ anh không hài lòng sự hiện diện của vị khách này.

-Khi tôi đến nhà Sir Virgil, gia nhân cho biết là cô Baldwyn đã đến đây, hai nơi không cách xa mấy nên nhân tiện tôi ghé qua tìm cô ấy luôn. Sir Nicolas giải thích lý do anh đến.

-Giờ thì anh gặp em rồi đó! Em vui mừng biết bao vì anh là khách quý của gia đình em đấy! Ba mẹ đang nóng lòng tiếp đón anh.

Sir Nicolas đưa mắt nhìn khuôn mặt yêu kiều của Hetty trước khi từ tốn đáp lời.

-Anh hy vọng em cũng cảm thấy như vậy.

-Ồ tất nhiên rồi, em có rất nhiều mục để chúng ta cùng thưởng ngoạn. Đi anh, chúng ta về nhà thôi.

Hetty vừa nói vừa xoay người, và như thế gặp Fenella lần đầu, cô cao giọng.

-Có thật không, Fenella, cô giống như đứa bé con đang rầu rĩ quá, đến lúc cần có bộ đồ mới rồi, bộ đồ cô đang mặc đã thâm niên rồi đó.

Fenella hiểu ngay nguyên nhân khiêu khích của Hetty, cô ta không vui khi thấy mình nói chuyện có vẻ thân mật với Sir Nicolas đây mà.

Khi Fenella còn chưa biết phải trả lời sao, thì Lord Corbury nói 1 cách hằn học.

-Cô cũng như tôi, Hetty, đều biết rõ rằng ông chú họ của tôi xài phần lớn tiền cho sách vở và gần như chả còn lại gì cho Fenella. Áo mới cũng tốn tiền đấy.

Fenella biết chẳng phải anh nói thế là để bênh vực cô, nhưng vì ghét bỏ Sir Nicolas vì anh ta quá giàu và hơn nữa là thái độ nồng nhiệt của Hetty đối với tình địch của anh.

-Tôi nghiệp cho cô quá Fenella, tôi quên mất. Cô ta nói ra điều cảm thông, đoạn đưa tay cho Lord Corbury.

-Chào nhé Periquine, rất mừng thấy anh trở về, thật không ngờ đấy. Ba mẹ em muốn mời anh ăn tối trong 1 ngày gần đây. Mới ngày hôm kia ba em còn hỏi khi nào anh về nhà.

Cô nghiêng đầu qua phía Sir Nicolas rồi nói tiếp.

-Periquine và em cùng lớn lên với nhau, nhưng từ khi giải ngũ anh ấy có quá nhiều thú vui ở London nên giờ đây có chút hứng thú với miền quê.

-Như vậy thì em lầm rồi. Lord Corbury đính chính “khi em ở Sussex thì tôi thấy đó là nơi hứng thú nhất trên thế giới.”

Fenella nín thở. Cô biết Periquine cố tình chứng tỏ anh cũng là 1 đối tượng xứng đáng với Hetty, và cô sợ Hetty không hài lòng vì kiểu ăn nói thẳng thừng của Periquine.

Nhưng trái với những gì cô lo lắng, Hetty đã quá quen thuộc với tình huống này, khi có đàn ông quỳ lụy bên cô.

-Ồ Periquine, anh thật biết cách nói cho người ta vui lòng.

Rồi luồn tay cô vào tay Sir Nicolas, cô nhìn vào Sir Nicolas và nói như tâm sự.

-Đưa em đi mau đi Sir Nicolas, không thôi Periquine lại làm hờn vía em bay bổng với mấy lời khen tặng của anh ấy. Em chắc là anh ấy có máu Irish trong người, anh ấy giỏi nhất là khoa tán tỉnh con gái đẹp mà.

Lord Corbury mím chặt môi, cầm bệnh ra. Fenella thấy mắt anh thoáng lên ánh giận dữ, lo sợ anh sẽ không kiềm chế được mình cô vội nói.

-Thôi chào Hetty nhé, lúc nào cô cũng xinh đẹp, rất xinh đẹp đấy! Tôi tin không những Periquine mà tất cả đàn ông ở Sussex đều bầu cô là đẹp nhất mỹ nữ trên thế giới, nếu mà họ có cơ hội.

Khi cô ngưng nói, cô thấy Sir Nicolas đang mỉm cười với cô. Một nụ cười không quá cởi mở, chỉ là 1 cái nhếch môi, nhưng đó là nụ cười đồng tình.

Cô thầm nghĩ có lẽ anh ta là người nhạy cảm không giống như vẻ lạnh lùng bên ngoài.

Hetty cùng Sir Nicolas ra hành lang, dựa vào tay anh vừa đi cô vừa huyên thuyên nói. Cũng không còn chuyện gì để làm Fenella và Lord Corbury cũng bước theo sau.

Mọi người đi giống như là đang tiến lên bàn thờ làm lễ cưới vậy, cô nghĩ trong lòng, Periquine sẽ nổi điên nếu mình dám nói ý nghĩ này ra.

Bên ngoài sân là hai cỗ xe kéo bằng những chú ngựa tuyệt hảo. Xe của Hetty chỉ có 1 ngựa, vì cô tự lái xe đi đây đi đó. Nhưng xe của Sir Nicolas là xe tứ mã làm tại London. Chắc anh ta vừa mới thay ngựa trên đường đến đây, vì chúng trông rất sung sức, có vẻ bồn chồn muốn được đi ngay.

-Em có đi cùng với anh không? Sir Nicolas hỏi.

-Đương nhiên là em muốn chứ.

Anh giúp cô bước lên xe Phaeton trước khi vòng qua phía bên kia cầm lấy dây cương từ người xà ích. Ngồi đường bệ trên xe như 1 nữ hoàng, Hetty giơ tay vẫy.

-Chào tạm biệt Periquine, Fenella. Hẹn gặp lại sau nhé.

Sir Nicolas đánh xe, cỗ xe từ từ chuyển bánh xuôi xuống con đường xuyên qua hai hàng sồi già.

-Cho hẵn đi chết đi! Lord Corbury giận dữ nói khi chiếc xe khuất khỏi tầm mắt họ. "Làm sao anh cạnh tranh lại với kẻ làm chủ mấy con ngựa như vậy chứ?"

-Người ta không yêu thương nhau vì mấy con ngựa đâu anh.

-Nhưng rõ ràng là Hetty có ấn tượng tốt với hẵn ta về chuyện này mà.

-Anh ta cứng nhắc quá. Nếu thả lỏng 1 chút, anh ta cũng khá lắm.

-Khá hả! Đồ kiêu ngạo phách lối thì có. Còn em nữa em trò chuyện trắng sao gì với hấn vậy khi bọn anh vừa bước vào phòng?

-Em muốn cầm chân anh ta để khỏi đi tìm anh và Hetty. Anh cũng không muốn là anh ta xông thẳng vào nhà thủy tạ chứ?

-Sao em biết là bọn anh ở trong thủy...? Quý quái, Fenella, em biết quá nhiều rồi đó! Thật là xui xẻo khi hấn ta xuất hiện, trước đây gần như Hetty đã quên hấn ta rồi.

Anh bước trở vào, Fenella cũng đi theo. Cô thầm nghĩ: lúc nào cũng thế, khi Hetty về là anh ấy lại buồn bã thối chí.

-Thế hồi nãy anh có vui không?

-Đương nhiên rồi.

Khi họ đến phòng khách cô thấy anh liếc tới Priest's Hole như thể tự trấn an là tiền vẫn còn đó.

-Cô ấy là đẹp nhất đó. Anh miên man nói tiếp như tâm sự với chính mình. “Không thể tưởng được là có người đẹp dường ấy, làm sao cô ấy sống nổi trong căn nhà tồi tàn này?”

-Cô ấy cũng có tiền riêng mà. Cô gợi ý.

-Anh không muốn sống nhờ vào vợ mình. Anh nói 1 cách hằn học. “Hơn nữa Hetty tiêu xài hết tiền ba cô ấy cho rồi. Anh không mong là cô ấy sẽ trả tiền cho đồ ăn thức uống hay kẻ hầu người hạ trong nhà của anh.

Lời lẽ anh khó chịu đến nỗi cô cảm thấy ân hận.

-Không đâu, em cũng không nghĩ vậy.

-Anh phải có tiền bằng cách này hay cách khác. Fenella, tối qua anh nảy ra 1 ý định.

-Ý định!

-Tối qua anh kiểm xung quanh nhà xem thử có vật gì đáng giá hay không – 1 lọ sứ giá trị bị bỏ quên đâu đó, thế rồi ở trên tầng thượng anh tìm thấy cái này.

Anh kéo ngăn tủ ra và lôi ra hai cái mặt nạ màu đen.

-Cái gì vậy? Cô thắc mắc.

-Thì là mặt nạ. Mấy cái này là hồi mẹ anh tổ chức hội hoá trang trong 1 hôm Christmas. Đã lâu rồi, anh chỉ khoảng 10 tuổi thôi, em thì quá nhỏ để tham dự.

-Em lúc đó 4 tuổi.

-Anh nhớ rõ lắm, anh chỉ được xem thôi, còn ba anh đóng vai anh hùng xa lộ trong vở kịch đó.

-Anh hùng xa lộ! Cô kinh ngạc.

-Ừ, vở kịch gọi là “Trao tiền hay trao mạng.”

Anh vừa nói vừa đưa mắt nhìn Fenella, rồi thì họ nhìn nhau chăm chăm.

-Nguy hiểm lắm anh. Hầu hết người ta đi xe đều có dẫn theo bảo vệ mang súng.

-Không phải ai cũng vậy. Anh đánh chính. Người ta không mang súng trên lộ trình quen thuộc hay là không xa lắm.

-Periquine...

-Mình sẽ không ra xa lộ, chỉ ở vòng vòng các đường nhỏ thôi. Anh chắc là mấy xe ngựa ở khoảng đó thường không có súng.

-Có lẽ không.

-Mình chỉ lái ra xa khoảng 5 hay 6 dặm thôi đến chỗ không ai biết tung tích mình hết. Anh tin là mấy tay cướp xa lộ kiếm ăn khá lắm.

-Em không tin là họ kiếm nhiều hơn mình trong lần ăn trộm đó.

-Nhưng chắc chắn là oai phong hơn. Anh không thích cái cảm giác lén vào nhà người ta lúc nửa đêm, trộm vàng của họ mà họ không có cơ hội kháng cự hay thấy được kẻ xâm nhập là ai.

-Nhưng mình đâu muốn bị phát hiện. Cô phản đối.

-Đương nhiên là mình không muốn, nhưng đây là vấn đề giữa đàn ông với đàn ông, kẻ mạnh nhất sẽ thắng cho dù người kia có súng đi chăng nữa.

-Thôi, em hiểu anh muốn nói gì rồi. Vậy chừng nào mình bắt đầu đây?

Anh đưa mặt nạ cho cô.

-Sao không làm luôn bây giờ.

-Bây giờ!

Cô vội lấy chiếc mặt nạ từ tay anh, thấy kiểu mặt nạ này chỉ để hở mắt còn lại thì che kín cả, không giống những kiểu điệu đà thường thấy ở Cotillions hay trong các vũ hội.

-Anh tính sẵn cả rồi, thời gian thích hợp nhất là khi người ta đi ăn tối. Phụ nữ sẽ đeo nhiều nữ trang và các ông thì là 1 cái ví nặng tiền."

-Anh có lý. Fenella đồng ý nhưng chợt khựng lại trầm ngâm.

-Mình nên ẩn dưới bóng cây cối, xem xét mục tiêu cẩn thận trước khi hành động. Thấy an toàn đâu đó, anh sẽ ngăn xe lại còn em thì ghì súng ngay họ, xong anh sẽ ra tay thu tóm.

-Anh nói sao nghe dễ quá.

-Cần nhất là chỉ lấy mấy thứ đáng giá! Điều đó mới quan trọng, nếu thấy không đáng thì đừng mạo hiểm, anh không muốn bọn mình phải hy sinh cái cổ.

-Người ta treo bọn cướp đường trong cũi sắt ở ngã tư đường đó.

-Còn bọn trộm đạo thì treo ở Tyburn. Lord Corbury phản đối. "Nhưng bị treo cổ nơi nào thì

có gì quan trọng đâu khi cổ em đã bị gãy rồi.”

Cô cười ngật nghẻo.

-Em có cảm tưởng anh sinh ra không phải để bị treo cổ đâu.

-Giáo sư của anh ở Eaton thì lại nghĩ khác, nhưng có gan thì thành công thôi.

-Tất nhiên.

Cô chợt nghĩ Hetty sẽ nghĩ sao khi biết Periquine đang trả 1 giá quá đắt để có được cô ta. Cô ta có xúc động không khi có người dùng ngay cả mạng sống mình để đổi lấy những xa hoa phù phiếm cho cô, hay là cô ta cảm thấy tổn thương khi người yêu mình không xử sự như chính nhân quân tử ngay trong lúc bần hàn cơ cực. Cô không thể có câu trả lời cho những câu hỏi này, cô chỉ duy nhất cần biết 1 điều: cô sẽ cùng anh đi cùng trời cuối đất nếu anh muốn.

Cô thấy mắt anh ánh lên với những viễn tưởng phiêu lưu và anh đang cười tươi. Thà là thấy anh như thế còn hơn là 1 Periquine chán chường tuyệt vọng.

-May 1 điều là em tìm ra quần cưới ngựa anh mặc hồi 15 tuổi. Không ngờ mẹ anh giữ lại hết đồ cũ. Mấy đồ đó được cất giữ cẩn thận trên tầng thượng, và bây giờ thì có đất dụng võ rồi.

-Quần cưới ngựa! Phải rồi em không thể mặc đồ con gái.

-Em sẽ đi thay ngay đây, em đội luôn nón cưới ngựa và nhét tóc bên trong, bảo đảm anh em sẽ trở thành 1 tên cướp đường dữ dằn nhất.

Cô xoay xoay cái mặt nạ trong tay.

-Cái này chỉ đủ che phần trên khuôn mặt thôi, em tin rằng bọn họ còn thắt khăn che luôn cằm nữa. Chỉ có miệng lộ ra thôi, khó bị phát hiện.

-Đúng đấy, anh có 1 cái khăn đúng như thứ mình cần. Xong, anh sẽ đi mặc mấy thứ đồ cũ luôn.

Fenella định nói là cho dù đồ cũ thế nào đi nữa tướng tá anh vẫn trông bánh bao. Nhưng thôi, tốt hơn là cứ để anh ấy cải trang. Anh ấy đúng là khác hơn các thanh niên khác ở dáng dấp thể thao, bờ vai rộng, hông hẹp, và cả cách đi đứng, ngồi trên lưng ngựa. Nhất nhất đều tỏa ra phong thái lịch lãm, khác hẳn Sir Nicolas và các chàng trai cùng trang lứa.

Giờ có nói gì đi nữa thì cũng không thể làm anh lay chuyển ý định, khi thấy anh quyết chí phóng theo lao, dù cô biết cơ hội thành công sẽ rất là nhỏ nhoi. Có can ngăn đi nữa cũng là vô dụng. Mỗi lần thấy Hetty là mỗi lần anh nôn nóng được đám cưới cùng cô ta và lại càng cay cú hơn cho hoàn cảnh bi đát của mình.

5,000 bảng mà họ trộm được sẽ không cầm cự được lâu. Cô biết rồi đây Periquine sẽ sớm tiêu hết, không phải cho ăn chơi xa xỉ mà là cho những chi tiêu khẩn thiết của Priory.

Phải tìm cách kiếm ra tiền thôi, cô vừa đi lên lầu vừa suy nghĩ đến thực tại trước mắt.

Phải, có rất nhiều tên cướp đường bị xử giảo hình, nhưng cũng có khá nhiều kẻ thoát được sợi thông lọng. Cô chỉ hy vọng họ sẽ được may mắn. Đột nhiên cô thở dài.

-Nếu thất bại thì mình đành chết chung thôi. Em cũng không màng, nếu em treo ngay bên cạnh anh.

Chương 4

Trời mù sương có vẻ muốn mưa và khu rừng nhỏ dường như tối tăm ảm đạm hơn.

Dù vậy Lord Corbury trông rất phấn chấn khiến Fenella thấy anh hay hay với kiểu giả trang mặt nạ đen và 1 chiếc khăn lụa đen buộc ngang cằm.

-Em cá là mình sẽ lấy được món gì trong chuyến đầu tiên?

-Nếu người ta mang theo nhiều đồ quý thì họ phải bảo vệ kỹ chứ.

-Em vẫn lo là anh sẽ ăn 1 viên đạn đồng sao? Anh chế diễu cô.

-Trong chiến trận mà anh vẫn an toàn thì em nghĩ vận may của anh thuộc loại bách độc bất xâm rồi. Nói vậy nhưng cô hy vọng mình sẽ lạc quan hơn 1 chút.

Cô thấy lần phiêu lưu này quá ư liều lĩnh, chả có kế hoạch chu toàn. Nỗi ám ảnh của cũi sắt treo cổ vẫn lơ lửng trên đầu.

Lord Corbury cưỡi 1 con ngựa đực, 1 giống ngựa tuyệt hảo còn Fenella cưỡi 1 con ngựa lang mà ba cô tốn khá nhiều tiền để mua. Nói đến ngựa và sách thì ba cô rất là hào phóng. Điều duy nhất mà ông dè xẻn, cô cay đắng nghĩ, là những chi tiêu cho khoản áo sống phụ nữ và đặc biệt hơn là cho chính bản thân cô.

Ngựa của Lord Corbury vẫn còn sung sức dù đã chạy gần cả tiếng đồng hồ để đến nơi hành động. Địa điểm anh chọn không thuộc tuyến đường xa lộ mà là những con đường chạy ngang qua các khu dân cư đông đảo khá giả, thường xuyên ra ngoài giải trí.

-Thế nào cũng có tiệc tùng đâu đó, các bà sẽ mang vương miện, vòng nhẫn đáng giá cả gia tài.

-Anh có nghĩ ra làm cách nào để tiêu thụ mấy thứ đó không?

-Sẽ có người cho mình biết thôi, còn không thì lúc nào cũng có thể nào hỏi ông bạn Isaac Goldstein của bọn mình mà.

Cô hiểu là anh đang trêu chọc mình, nhưng cô cũng không kèm được phản nản.

-Thật sao, anh chả có chút ý thức nào cả.

-Đó là lỗi lầm mà lúc nào em cũng mắc phải đó.

Trong lúc cô đang tìm câu đối đáp lại anh, thì Periquine nói.

-Có 1 chiếc xe đang tới!

Chỗ họ nấp là 1 bờ rào thấp, phủ đầy hoa dại. Từ đó có thể quan sát xe cộ đang tới cả nửa dặm xa. Fenella thấy 1 chiếc xe đang di chuyển với tốc độ khá nhanh. Có hai người ngồi trên thùng xe. Người đánh xe trông có vẻ lớn tuổi, còn người hầu kia không to con mấy. Cả hai mặc đồng phục xanh đen gắn nút đồng và đội nón ba góc.

Khi chiếc xe tới gần, họ thấy đồng phục của những người này đã lỗi thời, nhưng đắt tiền và cửa xe có gắn huy hiệu của chủ nhân.

Lord Corbury lặng thinh từ nãy đến giờ, anh liếc qua Fenella và nói với giọng phấn khích.

-Họ đến rồi, nhớ đứng đằng sau anh.

Anh và cô thúc ngựa lao đến, Lord Corbury kéo khăn qua khỏi cằm và chĩa súng ra.

-Đứng lại, giao đồ ra! Anh thét lên đầy vẻ dữ tợn.

Tiếng hét của anh đầy khí thế đẩy chur, người tài xế già gò cương thẳng gấp trong khi anh chàng hầu kia kêu lên sợ hãi và lú lú giơ hai tay lên đầu.

-Đừng bắn, làm ơn đừng bắn!

-Nếu ngồi yên không động đậy thì sẽ không bị bắn.

Anh liếc qua Fenella lúc này đã tới bên cạnh anh. Cô đang hờm súng vào hai kẻ ngồi trên thùng xe. Anh xuống ngựa trao dây cương cho cô, đoạn mở cửa xe trong khi súng vẫn lăm le trên tay. Anh nhìn vào bên trong, ngồi ở góc xe bên trong là 1 ông già đang ngủ, tóc tai bạc phơ. Kế bên ông ta là 1 thiếu phụ thật xinh đẹp, bà ta độ chừng 30 tuổi. Tóc vấn cao và được trang hoàng bằng 1 vương miện lông lầy. Trên cổ và tay bà ta đeo ngọc phỉ thúy lấp lánh. Lord Corbury nhìn chăm chăm bà ta, rồi giả giọng thô lỗ ra lệnh.

-Giao hết đồ quý ra, mau lên!

Bà ta quay qua người đàn ông, lay lay tay ông ta.

-Ví của anh đâu George. Bà ta nói nhỏ nhẹ. “Đưa ví cho em đi.”

Người đàn ông choàng tỉnh.

-Ví, ví hả? Em muốn anh trả tiền hả? Mình đang ở đâu vậy? Trăm trả tiền hả?

-À không, ông đây... muốn mình đưa tiền.

-Phải đưa, tất nhiên phải đưa chứ.

Ông ta lục lạo trong túi áo choàng, rồi sau hết rút ra 1 cái ví dài trong túi quần, xong lại ngoẹo đầu ngủ tiếp. Người thiếu phụ với lấy cái ví trao cho Lord Corbury.

-Chồng tôi không được khoẻ lắm. Bà ta nói như thể cần phải thích điều gì đó.

-Còn nữ trang của bà nữa. Lord Corbury ra lệnh.

Người thiếu phụ nhìn anh có vẻ ngập ngừng, đoạn bà ta khẽ nói.

-Làm... làm ơn đừng lấy! Đây là toàn bộ gia sản của tôi, chúng mang nhiều ý nghĩa lắm. Tôi có thể đưa cho ông bất cứ điều gì... bất cứ điều gì ông muốn... nhưng đừng là chuỗi ngọc này.

Một thoáng yên lặng trước khi Lord Corbury hỏi với giọng pha chút hóm hỉnh.

-Bất cứ điều gì?

Mắt bà ta chợt loé lên rồi bà nhoẻn 1 nụ cười trên đôi môi đỏ thắm.

-Bất cứ điều gì... có lý. Bà ta đáp lại nhẹ nhàng.

Lord Corbury kéo khăn xuống khỏi cằm. Anh cũng mỉm cười và cúi xuống hai cánh môi đỏ chỉ cách anh có vài phân.

Bà ta không thềm tránh né trước 1 chuyện quá hiển nhiên. Hơn thế bà ta còn nhích gần thêm và thế là môi của Lord Corbury đã quần lấy môi bà ta trong khi vòng tay bà ấy lại quần lấy quanh cổ anh để ghì anh sát vào mình hơn nữa.

Nụ hôn kéo dài say sưa và Fenella cảm thấy 1 nỗi đau bén nhọn xuyên qua tim khi chứng kiến cảnh Periquine hôn đắm đuối người đàn bà khác.

Cô từng biết anh đã tỏ tình với Hetty, biết hết những gì họ làm với nhau mỗi buổi chiều họ trốn trong nhà thủy tạ, nhưng hình dung đến quả thật khác xa với những điều mắt thấy.

Trong giây lát cô tưởng chừng như mình có thể đánh đổi cả thiên đường để chỉ có nụ hôn ấy.

Cách mà anh ấy nghiêng đầu, kiểu mà anh ấy ôm lấy người đàn bà, kiểu mà môi họ cuốn lấy nhau đã quá sức tưởng tượng của cô. Khiến cô như mất đi hơi thở, và nỗi đau mỗi lúc một tăng.

Thời gian như ngừng trôi và cô phải chịu trận nhìn họ hôn nhau hàng giờ trước khi họ cuối cùng rời nhau ra.

-Bà thật là ngọt ngào quá. Giọng anh khàn đi.

-Còn ông thật là... 1 anh hùng xa lộ đầy quyền rũ.

Rồi họ cứ thế nhìn vào nhau và Lord Corbury dường như không muốn bỏ đi. Khi Fenella nhìn thấy 1 chiếc xe khác đang tới, cô đánh giọng.

-Có người đang tới đó. Tiếng cô sang sảng có vẻ không tự nhiên.

Lord Corbury chợt nhớ đến hoàn cảnh hiện tại, anh bước ra khỏi xe và đóng cửa lại

-Chào tạm biệt, người đẹp, có lẽ chúng ta sẽ gặp lại 1 ngày gần đây.

-Tôi cũng hy vọng thế... rất hy vọng. Bà ta nói nhỏ nhẹ.

Fenella hạ súng xuống.

-Lái tiếp đi! Cô mong giọng mình nghe giống như đàn ông và thô lỗ hơn cho giống dân cướp

đường.

Hai người đánh xe vẫn còn hoảng hốt trước sự việc vừa mới xảy ra. Họ vẫn chưa tin mình được an toàn, người hầu trẻ bỏ tay xuống, lão đánh xe giật mạnh dây cương, chiếc xe chồm lên lao đi mất.

Người đàn bà trong xe còn ngoảnh lại nhìn Lord Corbury, và tiếp tục vẫy tay chào cho đến khi chiếc xe chỉ còn là 1 chấm mờ xa.

Đã quá sức chịu đựng của Fenella, không thể nhìn chiếc xe thêm 1 giây phút nào nữa, cô thúc ngựa phóng nhanh vào rừng.

Cô gỡ bỏ mặt nạ, tháo khăn quăn cổ rồi nhét hết vào túi áo. Khi cô làm xong thì anh cũng vừa tới. Lắc lắc cái ví anh mĩa mai.

-Xem ra không nặng cho lắm.

-Anh biết họ là ai không? Giọng cô sắc lại vì quá giận.

-Không, ai vậy? Lord Corbury hăng hái hỏi.

-Ông ta là điền chủ Enslow. Vô cùng giàu có, và người bên cạnh là bà vợ thứ tư ông ta cưới cách đây ba năm. Em bảo đảm anh theo như tin đồn lan truyền khắp cái quận này, cái mớ ngọc ngà bà ta đeo trên người không thấm thía gì với gia tài tiền muôn bạc vạn của họ đâu. Bà ta sở mũi chồng như quay dễ vậy, tiền mà bà ta rút tĩa từ ông chồng già còn nhiều hơn ba bà vợ trước gộp lại đấy.

Lord Corbury phá lên cười.

-Bà ta làm vậy cũng đáng mà! Một cô nàng xinh đẹp vậy mà cặp đôi với 1 lão già khú đế thì đúng là có tội với đất trời.

-Anh còn nhớ anh là cướp không? Cô cũng không ngờ giọng mình trở nên cáu kỉnh như vậy.

-Anh nghĩ thật là đáng giá quen biết được phu nhân Enslow. Làm sao mình thuyết phục được bà ta đến chơi Priory nhỉ?

-Rồi thì đưa đầu anh vào thông lọng là vừa. Anh có nghĩ là nếu bà ta nhận ra anh, chắc chắn bà ta sẽ đoán biết ra nếu anh và bà ta còn gặp gỡ, bà ta sẽ giữ kín cái chuyện thú vị kia cho mình bà ta không?

Lord Corbury không nói gì, đoạn Fenella tiếp tục.

-Một chủ nhân danh tiếng của Priory mà đi giả dạng như 1 tên cướp và đánh cướp khách đi đường sẽ là điều hết sức nhục nhã nguy hại đến vị trí của anh trong xã hội thượng lưu, không chừng còn tệ hơn đấy.

Lord Corbury thở dài.

-Có lẽ em nói đúng. Mọi việc đều giống nhau thôi, bà ta quyến rũ quá mà.

-Phải chuỗingọc phỉ thúy, cái mà anh đổi bằng 1 nụ hôn, đáng giá hàng ngàn bảng đó.

Fenella nạt lại anh.

Lord Corbury không nghe cô nói, anh đổ tiền trong túi ra tay đếm.

-10 à không 11 đồng vàng. Anh ngẩng lên nhìn nét mặt của Fenella.

-Không đáng để mạo hiểm. Anh khẽ nói.

-Còn nghi ngờ gì nữa, hoàn toàn không.

Anh nhìn cô 1 thoáng, rồi tháo bỏ mặt nạ và quăng vào bụi rậm.

-Em đúng đấy, luôn luôn đúng, nhưng lần phi vụ này vui thật. Nào, mình về thôi.

Anh đưa tay ra, ngần ngừ 1 chút rồi cô cũng đưa tay ra. Anh xiết lấy tay cô.

-Em không giận anh chứ?

Giọng anh dịu dàng đến nỗi cô phải xiêu lòng.

-Không, Periquine.

Trên đường trở về Priory Fenella tự nhủ rằng, dù cô không giận anh, cái cảnh mà anh hôn người đàn bà khác khiến cô nhận thức được điều cô đã cố né tránh suốt tuần qua.

Sự thật đó là cô đã yêu anh, không phải là tình thương mến trẻ thơ, không phải là tình thương giữa hai anh em họ sống gần gũi lâu ngày, nhưng đó là tình yêu trai gái.

Cô đã yêu anh, quá yêu anh! Cô yêu mọi thứ ở anh, dĩ nhiên trừ ra cái điều là anh không yêu cô.

Họ phi mau như gió, giờ thì cuộc phiêu lưu đã chấm dứt và anh đang mong ngóng về mau tới nhà.

Tiếng vó ngựa dồn dập qua những cánh đồng trải dài như chuyển thành nhịp điệu khắc khoải mà cô không tài nào vượt thoát.

-Tôi yêu chàng... tôi yêu chàng... tôi yêu chàng...

Dòng chữ đấy cứ lập đi lập lại trong tâm trí cô. Cô hằng yêu anh từ thuở bé thơ và luôn mong ngóng từng giờ từng phút anh từ trường học trở về. Cô hằng yêu anh khi đau khổ nhớ về anh từng đêm, từng đêm suốt chiều dài cuộc chiến. Và yêu anh ngay khi nghe tiếng anh trong phòng khách nói lời yêu đương tự tình với Hetty còn cô thì phải ẩn trốn trong Priest's Hole.

Lúc nào cũng ở cạnh 1 người quá tuấn tú quyến rũ như anh ấy thì làm sao mà không yêu cho được, nhưng với Periquine thì lại rất khác biệt. Anh ấy có cả thế giới con gái đẹp để lựa chọn!

Dù Hetty không muốn kết hôn với người không đủ tiền cưới, cô ta vẫn muốn giữ Periquine

cho riêng mình bằng vào nhan sắc cộng thêm những buồng thả mà có lẽ cô ta sẽ không trao ra cho đối tượng khác. Nhưng ai có thể cưỡng lại nét quyến rũ của Periquine cơ chứ.

Cô thầm ngắm anh, anh thật là người thanh niên tuấn tú nhất mà cô từng gặp. Ngay trong những bộ quần áo cũ anh cũng mang vẻ hơn thanh lịch người.

Anh xoay đầu nhìn cô mỉm cười, và bỗng dừng tim cô lạc đi mấy nhịp.

-Ăn mặc kiểu này em trông giống mấy thằng bé vô gia cư quá. Để anh dắt ngựa của em vào tàu, không biết chú giữ ngựa nghĩ sao khi thấy em.

-Thì họ nghĩ là cậu chủ Periquine lại làm chuyện gì động trời rồi.

-Rồi kẻ vạch ra kế hoạch có ai khác hơn là tiểu thư Fenella nhà ta.

Họ cùng cười vang khi đến gần cổng vào Priory.

Ba ngày sau Sir Nicolas vào nhà qua cửa trước không thềm giạt chuông. Lúc đó thì anh biết ra là chuông đã vỡ và cũng chả có ai ra mở cửa.

Anh bỏ nón và găng tay trên cái bàn nhỏ ở tiền sảnh, rồi đi tìm từng phòng một. Phòng nào cũng trống rỗng, đến khi anh vào tới nhà bếp thì thấy Fenella đang lui cui ỉn ỉn.

Cô ngẩng lên khi nghe tiếng chân anh.

-Sir Nicolas, anh đến sớm quá!

-Hetty đã đi mua sắm tận Brighton, có lẽ Corbury đang cưỡi ngựa bên ngoài?

-Anh ấy đi xem các nông trại đang sửa sang. Anh muốn gặp anh ấy hả?

-Không, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi.

Fenella không ngạc nhiên. Cô nhận ra rằng mấy ngày qua trong những lần anh đến nói chuyện về gia phả, họ đã bàn luận với nhau đủ mọi đề tài và với trực giác phụ nữ cô có linh cảm anh ta có ý với cô.

Cô khác với những thiếu nữ mà anh từng gặp. Fenella không hề có ý đồ hôn nhân với anh. Cô đối xử với anh bình dị không màu mè kiểu cách. Cô không ra vẻ sẵn đón cũng như e dè sợ sệt với anh.

Fenella còn thấy anh rất thú vị khác hẳn lần đầu gặp gỡ. Anh đã bỏ ra khá lớn công sức cho việc nghiên cứu đồ sộ gia phả của giòng tộc anh cũng như rất nhiều dòng quý tộc khác. Ngoài ra anh rất uyên thâm trong nhiều lãnh vực và có tính nhận thức cao. Càng quen biết anh cô càng hiểu ra là vẻ cứng cỏi lạnh lùng lần đầu gặp gỡ chỉ là vỏ bọc bảo vệ anh với thế giới bên ngoài.

Thế nào cô cũng tìm hiểu cái bí mật tại sao anh lại khoác cho mình bộ áo lạnh lùng vô cảm, nguyên nhân nào khiến anh luôn tỏ ra uy nghiêm cao ngạo hơn người. Phải, cô sẽ nhất quyết

tìm ra.

Hiện giờ thì thái độ anh không hề xây thành đắp lũy gì, hoàn toàn chân thật tự nhiên. Anh ngồi ngay đầu bàn ngắm cô đang tỉ mỉ xếp lại các đường xếp trên cravat của Lord Corbury.

-Cho tôi hỏi là không có ai làm công việc này cho cô sao? Anh thắc mắc.

-Dĩ nhiên là không có ai, chả có ai để lo việc nấu nướng bữa tiệc tối nay, còn ông cụ Barn thì quỳnh quáng như gà mắc đẻ ba hồi thì quên dao bốn hồi thì quên nĩa để ở đâu.

Cô lấy 1 cái bàn ủi khác đang hơi trên bếp lửa, rồi nói tiếp.

-Cô Hetty đó muốn dùng cơm ở đây thật làm mọi người quỳnh cả tay chân. Đây là ý kiến của ai vậy?

-Thật ra đó là ý của tôi.

-Trời đất, của anh! Nhưng tại sao chứ? Tại sao anh lại muốn bữa cơm chả ngon lành gì ở Priory trong khi anh được tiếp đãi long trọng như vua chúa tại đại sảnh nhà Hetty chứ?

-Vì anh muốn gặp em.

-Gặp tôi! Fenella lập lại đoạn phá lên cười.

-Tại sao em lại cười? Anh thắc mắc. “Anh đã hoạch định chu toàn lắm. Này nhé, Hetty thì có anh cô ấy tháp tùng, em và Corbury mình sẽ có 5 người. Không phải là con số lý tưởng lắm, nhưng anh không muốn mời thêm người ngoài.”

Fenella vẫn tiếp tục cười.

-Thì ra là ý kiến của anh! À, nhưng mà Sir Nicolas, anh sẽ bị ngạc nhiên đó.

-Tại sao?

-Bởi vì, mặc dù tôi ở đây nhưng anh sẽ không thấy tôi đâu.

Anh nhìn cô dăm dăm, nhận ra trong câu nói của cô có vẻ gì bí ẩn mà anh cố tìm ra lời giải đáp.

-Có lẽ anh hơi chậm hiểu. Anh nói sau 1 lúc suy nghĩ.

-À đúng ra tôi nên cho anh biết sớm hơn. Fenella nháy mắt tinh nghịch. “Thôi để tôi hỏi anh câu này nhé. Ai, Sir Nicolas, là người anh nghĩ sẽ nấu bữa ăn tối nay?”

Lời của cô khiến anh sực tỉnh, rồi anh nói 1 cách hoài nghi.

-Em không muốn nói là em...

-Dĩ nhiên rồi, còn ai khác đâu.

Cô lại bật lên cười ngặt nghẽo, đoạn nói tiếp như đang giải thích cho 1 đứa bé con.

-Vấn đề của anh, Sir Nicolas, là anh không hiểu được những vấn đề của những người

thường. Anh quá giàu sang nên không biết hết mọi điều, rằng thuê mướn kẻ hầu người hạ là phải có tiền. Anh cũng thấy đầy trong nhà hiện thời chỉ có ông cụ Barn đã trên 70 và bà Buckle dù cố gắng hết sức nhưng không sao lo nổi căn nhà to lớn như thế này hay là cho chuyện ăn uống của Periquine?

-Nhưng chắc Periquine cũng đâu nghèo đói lắm đâu.

-Tôi nghĩ anh cũng nhận ra là Periquine không hề muốn căn nhà sẽ đổ sụp lên đầu anh ấy, anh ấy cũng muốn có quản gia hay gia nhân tiếp đón khách khứa ngoài tiền sảnh, và anh ấy cũng đâu thích thú gì thấy màn cửa đầy những lỗ mọt nhấm hay là thảm trải mòn đến nỗi đi còn bị vướng chân.

Fenella nói gần như bức bối. Cô thông cảm lý do mà Periquine tức tối Sir Nicolas với gia tài đồ sộ của anh ta, khi anh ta đến Priory dù không cố tình sự hiện diện của anh đã làm cho mọi thứ trở thành tồi tàn bệ rạc hơn.

Ngưng 1 lúc lâu rồi Sir Nicolas nói

-Anh xin lỗi, Fenella, anh không nghĩ đến chuyện này.

-Điều đó chỉ là trở ngại thôi, đó là trường hợp mà người giàu có không quan tâm đến, họ không hình dung được những lo toan mà kẻ nghèo phải đương đầu.

Sir Nicolas lặng yên đoạn tiếp lời.

-Việc ăn uống tối nay dễ xử thôi, anh lo liệu được mà.

-Anh nói vậy là sao? Cô nói thờ ơ như không mấy hứng thú vì đang phát hiện ra 1 lỗ thủng trên cravat của Periquine.

Một số cravat của anh đã quá cũ, dù có khá nhiều cravat đắt tiền nhưng khó lòng có tiền thay đổi cái mới.

-Anh đi đâu cũng có hai gia nhân, hai tài xế, và hai mã phu. Người gia nhân và mã phu thứ nhì được huấn luyện phục vụ bàn ăn. Họ sẽ đến đây tối nay.

-Người gia nhân trưởng ở với anh lâu rồi và còn là đầu bếp thượng thặng nữa. Anh gửi ông ta đi học nấu bếp từ khi anh còn rất trẻ, để mỗi lần anh đi du lịch ngoại quốc hay du hành lên miền bắc, anh không phải thiếu thốn tiện nghi khi lưu lại khách sạn mà thức ăn quá tệ.

Fenella bỏ bàn ủi xuống và trợn mắt nhìn anh.

-Thế anh có đề nghị gì?

-Anh không đề nghị gì cả chỉ muốn cho em biết rằng mọi việc đã được lo liệu, và em chỉ việc tiếp anh vào bữa tối thôi như anh mong muốn.

-Rồi anh có nghĩ đến cảm tưởng của Periquine không, dù gì thì đây cũng là nhà anh ấy mà?

-Anh không thể tin nổi cái tên ích kỷ tự cao tự đại Periquine lại bắt em nấu nướng cho hắn như thể em là người hầu vậy trong khi vẫn còn 1 giải pháp khác. Anh nói với giọng cộc cằn.

Anh ngưng 1 chút rồi nói tiếp.

-Thật sự anh rất nghi ngờ rằng anh ta có lưu ý là chương trình có gì thay đổi không. Bởi vì anh biết chắc em sẽ không khi nào cho anh ta biết ý định của em đâu.

Đó là sự thật mà Fenella không có cách nào để vặn lại anh ta. Cô không ngờ rằng anh lại thấu hiểu được mối quan hệ giữa cô và người anh họ đến thế.

-Vậy mấy chuyện mà anh đề ra đó... có thể thực hiện được sao?

-Không những là làm được, mà là chắc chắn sẽ xảy ra tối nay. Em có soạn thực đơn chưa?

-À có, nhưng đơn giản thôi, không cầu kỳ như các món anh dùng ở nhà anh đâu.

-Người của anh rất khéo tay làm những món anh thích. Ông ấy sẽ đem luôn các thứ để nấu tối. Hãy giao mọi việc cho ông ấy đi, ông ấy sẽ tới đây ngay sau bữa trưa.

Fenella lấy bàn ủi trên bếp ra và với lấy chiếc cravat trắng.

-Tôi nên cảm ơn anh, nhưng anh làm tôi muốn đứt hơi luôn, tôi thật không quen có người lo liệu hết mọi việc cho mình như thế này.

Khi tỏ lòng biết ơn anh, Fenella ao ước Periquine cũng được cương quyết và uy nghi như anh. Nhưng chung quy là vì tiền thôi, nếu có tiền thì chỉ việc ra lệnh và có người phục vụ cho mình. Ngoài kia bao kẻ chỉ đợi trả tiền là sẵn sàng tuân lệnh.

Dù gì đi nữa Fenella cảm thấy nhẹ nhõm không phải lo đến chuyện bếp núc tối nay, thế nào sau này Hetty cũng biết được nguyên nhân. Cô biết 1 cô gái thường được nuông chiều như Hetty sẽ dễ dàng mĩa mai chế diễu những lo toan thấp thỏm cô dành cho Periquine, cũng như làm cho Periquine ngượng ngùng với những lo toan này. Cô e rằng Hetty sẽ gây khó chịu và xấu hổ là anh đã nhờ vả đến cô. Fenella cảm thấy nên từ chối Sir Nicolas ra tay can thiệp, nhưng kế hoạch của anh ấy đã khiến mọi việc trở nên quá dễ dàng.

Khi đi dọc theo hành lang dẫn đến phòng khách, Fenella hỏi anh.

-Sáng nay anh có chuyện gì cần gặp tôi sao?

Cô cứ nghĩ là anh muốn tiếp tục những đề tài nào đó mà họ từng bàn luận với nhau trong mấy ngày qua, nhưng cô chưa thể nghĩ ra đó là chuyện gì và muốn anh nhắc lại cho cô nhớ.

-Anh cần phải có lý do sao?

Cô vội nhìn anh, không ngờ là anh đến gặp cô là chỉ vì cô thôi.

Cô hiểu là anh thích đàm luận với cô về những sở thích nghiên cứu phổ hệ. Và trong khi khó tìm được người tương đồng bàn luận các đề tài này, thì nói với bất cứ ai còn đỡ hơn không có ai để nói. Dù sao thì anh ấy cũng là nhân tuyển thích hợp của Hetty, và điều thực tế là anh đã lưu lại nhà Hetty lâu hơn dự định cho thấy sớm hay muộn anh sẽ ngỏ lời với Hetty. Và điều

đương nhiên kế tiếp là Sir Virgil sẽ vô cùng nhiệt tình chấp thuận mối hôn nhân này.

Fenella không trả lời câu hỏi của Sir Nicolas, cô đặt hết cravat xuống cái bàn nhỏ dọc theo hành lang, dẫn đường cho anh vào phòng khách.

-Để tôi mời anh dùng giải khát. À, có rượu nho Periquine mua về cho bữa tiệc tối nay.

-Hầm rượu hết rượu rồi sao? Anh hỏi với giọng tình cờ.

-Hết sạch rồi!

-Anh làm ơn đừng nói lại với Augustus, nếu anh ta biết chắc chắn anh ta sẽ phàn nàn là rượu mua bên ngoài không vừa với khẩu vị anh ta, việc này sẽ làm Periquine phiền lắm.

Augustus Baldwyn là anh của Hetty, người mà Fenella ghét cay ghét đắng. Từ nhỏ hẳn ta là 1 đứa trẻ rất ghê gớm, giờ lớn lên thì trêu ghẹo tán tỉnh cùng khắp mọi cô gái tuổi dưới 40. Hẳn còn đi rêu rao khắp nơi khoe khoang thành tích của mình.

-Anh không làm bất cứ điều gì khiến em buồn đâu. Anh xin lỗi em, Fenella, vì không lường trước chuyện lại diễn biến ra đến như vậy, khi anh đề nghị với Hetty chuyện ăn tối ở đây.

Cô thầm nghĩ ngược lại Hetty còn thích thú nữa là khác vì có cơ hội gặp gỡ Periquine. Từ lúc Sir Nicolas đến, cô ta đâu có nhiều dịp trốn nhà đi gặp Periquine đâu. Còn Periquine thì cứ như trên bàn chông thấp thỏm buồn rầu khi ngày lại ngày qua mà chẳng thấy bóng dáng cô ta.

-Anh không cần phải xin lỗi đâu. Anh đâu có lỗi gì khi mọi việc đã như thế từ lâu rồi. Nhưng làm ơn đừng đề cập đến vụ bài bạc sau khi ăn nhé, Periquine không có tiền để đáp ứng đâu trong khi Augustus lúc nào cũng muốn ăn thua với các người chơi không đủ khả năng.

-Hẳn sẽ không thắng nổi anh.

-Tôi vui là anh sáng suốt không để hẳn qua mặt. Hẳn từng tuyên bố là thắng bài hàng ngàn bảng 1 năm. Thật tình mà nói tôi chả tin hẳn chút nào, chỉ là hẳn khiến tôi nổi sùng nghe mấy lời tự mãn vô bổ đó.

-Hay là anh cản không cho hẳn tới? Anh cười cợt mở.

-Tôi cũng mong anh làm được, nhưng Hetty cần có người tháp tùng. Nguyên vọng của Sir Virgil sẽ quá hiển nhiên nếu ông ấy cho phép anh đưa cô con gái đi cùng xe, cửa đóng kín vào lúc tối trời.

Đột nhiên cô nhận ra mình lỡ lời.

-Tôi xin lỗi, tôi không nên nói với anh như vậy.

-Em cứ việc nói những gì em muốn. Đó là điều anh thích ở em, em không giả vờ và ăn nói thật thà.

-Không phải lúc nào cũng thế đâu.

-Một cô gái có đôi mắt như em khó biết nói dối lắm. Sir Nicolas nói 1 cách bất ngờ.

Cô ngược lên nhìn anh, nét biểu cảm trên khuôn mặt anh cho cô 1 cảm giác lạ lẫm, như thể

cô đã vô tình khám phá điều gì đó rất thầm kín đầy bí ẩn.

Trước khi cô hay anh nói thêm được điều gì nữa, cửa mở và Lord Periquine xông vào phòng.

-Nhìn đây Fenella! Anh la lên. “Cái quái gì...”

Fenella thấy anh cầm 1 phong thư, rồi chợt nhận ra Fenella đang ở cùng Sir Nicolas anh ngưng bật.

Anh sửng người rồi cố gượng nói.

-Tôi không ngờ ông tới đây.

-À tôi cũng sắp đi rồi. Tôi đến đây thăm cô Lambert, và tôi cũng không muốn làm phí thời giờ quý báu của cô ấy nữa.

Nói xong anh cúi đầu chào, và nâng tay Fenella lên môi anh, đoạn rời khỏi với tư thế cứng cỏi uy nghiêm như cũ.

Lord Periquine không tiễn Sir Nicolas ra cửa, anh quay qua Fenella với khuôn mặt đầy đau khổ.

-Em đọc đi. Đọc đi rồi cho anh biết anh phải làm cái quái gì bây giờ?

Fenella cầm lấy thư, thư được viết bằng tiếng Pháp và mừng rằng mình biết được thứ ngôn ngữ này. Giấy viết thư được tẩm sực mùi nước hoa gardenia, chữ viết mềm mại ẻo lả đích thị là của đàn bà. Cô nghiêng người về phía ánh nắng rọi vào để đọc cho rõ trong lúc Periquine bước lại lò sưởi nhìn mông lung khắp nơi.

Anh yêu dấu

Em có 1 tin tức thật tốt lành mà em biết sẽ làm anh rất vui sướng. Em đã thành goá phụ rồi đấy! Người chồng tội nghiệp của em đã qua đời cách đây hai tháng. Trước đó em không viết được thư cho anh là vì em bận rộn bán hết đất đai của chồng em.

Dù chiến tranh và bị tước đoạt khá nhiều, anh ấy vẫn còn rất giàu, đất đai ở ngoại quốc vẫn không hề suy suyển.

Mọi việc nay đã êm đẹp, em giờ có hội đến cùng anh như chúng ta đã hoạch định và chúng ta có thể kết hôn đấy anh yêu.

Em sẽ đi tàu qua Channel vào thứ tư 05/28 và sẽ đến gặp anh ngày hôm sau. Em không rõ khi nào thì tàu cập bến Dover, nhưng em sẽ mượn 1 cỗ xe tứ mã để có thể đến nhà anh nhanh nhất,

ngôi nhà xinh đẹp mà anh thường nhắc với em. Rồi thì em sẽ lại ở trong vòng tay anh, mọi vấn đề trong tương lai sẽ được giải quyết hết – chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau.

Mãi mãi là của anh

Amaline

Fenella đọc thư, mắt cô tròn to hết cỡ ngạc nhiên từ chữ đầu cho đến chữ cuối. Rồi cô ngược lên nhìn Periquine nói không ra hơi.

-Cô ta là ai vậy?

-Phu nhân D'Arbley. Anh gặp cô ấy khi còn ở Pháp.

-Anh yêu... cô ấy?

-Anh có cảm tình với cô ấy lúc ở nước ngoài, nhưng không ngờ là chồng cô ấy qua đời.

-Ý của anh là anh nói với cô ấy là khi nào cô ấy tự do thì anh sẽ cưới cô ta. Giọng cô giờ có sức hơn 1 chút.

Lord Corbury vươn thẳng người lên rồi trả lời.

-Đàn ông lắm lúc nói nhiều chuyện vớ vẩn mà.

-Anh muốn... nói là... cô ấy từng là nhân tình của anh?

-Quý thần ơi, Fenella. Anh gằn giọng. “Em nói đi đàn ông độc thân phải làm gì khi sống xa nhà? Khi chiến tranh kết thúc, điều tiêu khiển duy nhất của bọn lính tráng anh lúc bấy giờ là ở lâu đài D'Arbley, nơi binh đoàn trú đóng. Chủ nhân ở đó rất hiếu khách, và các sỹ quan ai nấy cũng muốn được nhận lời mời của vị nữ chủ nhân duyên dáng Amaline.

-Rồi thì cô ấy yêu anh?

-Phải anh và cô ấy cảm nhau. Anh thành thật. “Nhưng anh cũng không nghĩ cô ấy có cơ hội tự do trở lại hay là cô ấy sẽ nghiêm túc đến với anh. Khỉ thật, anh cũng đâu có được tin tức gì của cô ấy từ khi rời Pháp.”

-Anh ở Bỉ sau trận Waterloo?

-Và Amaline thì chỉ ở cách đó 50 dặm.

Fenella lại cúi xuống nhìn vào lá thư.

-Cô ấy có vẻ rất cương... quyết đấy.

-Thì đúng rồi, người Pháp sính tước hiệu mà, cô ấy thường nói với anh là rất hối hận khi lấy người chồng không thuộc giòng dõi quý tộc.

-Anh sẽ làm gì đây? Fenella hỏi.

-Đó là điều anh muốn hỏi em, cô ấy nói chừng nào cô ấy tới?

-Thứ tư, 28...

-Periquine, anh có nhận ra ngày hôm nay là ngày đó không? Cô ấy sẽ đến đây vào buổi chiều, nhưng anh không thể giữ cô ấy ở lại được. Nên nhớ là Hetty sẽ đến tối nay.

-Trời ơi!

Anh đưa tay ôm lấy đầu, băng ngang qua đến bên cửa sổ và nhìn ra vườn.

-Giúp anh đi! Fenella, giúp anh với! Đây là điều tệ hại nhất mà anh vương phải đó.

-Anh có muốn cưới... cô ấy không?

-Đương nhiên là không, anh không muốn cưới cô ấy! Anh bức dộc. “Tất cả đã chấm dứt rồi, chấm dứt vào lúc mà binh đoàn anh nhổ trại. Anh không chối là anh và cô ấy đã từng có những giây phút tốt đẹp bên nhau và đối với anh cô ấy là người đàn bà rất quyến rũ. Nhưng nói đến hôn nhân – cô ấy không phải là kiểu đàn bà mà anh muốn ở vợ mình. Từ dạo đó ngoài cô ấy ra còn – nhiều người khác nữa.

-Và bây giờ là Hetty, Fenella khẽ nói.

-Nếu Hetty biết được chuyện này thì đó là đại họa. Vừa mới hôm qua cô ấy hỏi anh...

Chợt anh ngưng lại, như thể điều anh muốn nói quá đổi riêng tư không thể kể lại cho ai khác dù người đó là Fenella.

-Mình phải nghĩ ra được cách gì chứ. Cô nói với vẻ tuyệt vọng.

Câu nói “Từ dạo đó còn nhiều người khác nữa” cứ âm vang quay cuồng trong tâm trí cô.

-Periquine, em có cách này.

-Phải là cách hay đó. Anh gầm ghừ.

-Cách này tuyệt lắm. Em phải là vợ anh!

Chương 5

-Vợ của anh!

-Có nghĩa là... em sẽ... đóng vai... vợ anh. Fenella vội nói, mặt cô đỏ lên bối rối khi thấy anh hiểu lầm cô.

Anh không trả lời, sau 1 lúc cô nói tiếp.

-Anh có nhận thấy đó là cách duy nhất giúp anh thoát khỏi cô bạn của anh không? Cô ấy sẽ không lưu lại nếu biết anh đã lập gia đình, và cho chắc ăn hơn em còn có 1 cách nữa.

-Là cách gì?

-Em sẽ nói là có người trong nhà... à một trong những gia nhân nghe khá hơn – bị ban đỏ. Bệnh này rất truyền nhiễm, em không tin là cô ấy muốn rước lấy cái họa này.

Lord Corbury nhìn Fenella chăm chăm rồi phá lên cười sảng sặc.

-Fenella, không thể tin nổi em! Giờ thì anh tin là dù có rớt xuống địa ngục em cũng kéo anh lên nổi!

-Thì em ráng hết sức thôi vì anh hay ở chỗ là lúc nào cũng rước họa vào thân.

Lord Corbury vẫn chưa nín cười nổi, rùng vai.

-Đời là gì nếu mình không bao giờ mạo hiểm? Nhưng nói thì nói anh cũng không ngờ mấy con chim câu của anh về xây tổ mau quá chứ!

-Phải, 1 con chim bồ câu, gốc Pháp chính cống đấy. Anh nghĩ cô ta có làm trận làm thương gì không?

-Cô ấy sẽ làm được gì nếu em có tài thuyết phục như vậy? Khi anh đi cô ấy đang có gia đình. Cô ấy đâu thể bắt anh phải đợi cô ấy cho đến hết đời được.

-Dĩ nhiên là không. Giờ mình phải có kế hoạch hẩn hời. Hãy coi chừng nếu không cẩn thận, cô ấy sẽ trả lại xe mượn rồi lấy có mắc kẹt ở lại đây luôn.

-Chuyện đó không thể xảy ra đâu. Anh nói vội vã.

Fenella đặt tay lên trán.

-Em đề nghị là khi xe cô ta tới em sẽ đón cô ta ở tiền sảnh. Anh thì ở vòng vòng quanh đó,

nhưng nhớ là đừng để cô ta thấy anh. Ngay sau khi cô ta bước vào nhà, anh ra cản xe lại đừng để họ quay đi, nói với người đánh xe ông ta phải đưa khách trở lại bến cảng Dover hay là tới London tùy ý của cô ta.

-Mình đâu biết khi nào cô ta đến. Anh phản đối. “Vậy anh phải lòng vòng trong nhà suốt buổi chiều sao?”

-Anh phải làm như vậy. Cô nghiêm nghị. “Khi mà anh thỏa thuận xong với người đánh xe, anh có thể vào phòng khách chào hỏi cô ta.”

-Sao anh phải gặp cô ta? Không cần thiết đâu!

-Vậy à, Periquine, anh không nhất đến độ bỏ mặc em đối phó với người tình xưa của anh chứ. Cô ta sẽ nặng lòng hoài nghi nếu anh cứ lánh né. Nếu mà anh không xuất hiện, em thề là sẽ kể hết sự thật cho cô ta nghe, rồi thì mặc anh muốn làm sao thì làm.

-Em hăm dọa anh! Anh nói như cáo buộc cô.

-Đúng là hăm dọa, nhưng em không hề nói xuông.

-Được rồi. Anh đầu hàng. “Anh sẽ nghe theo lời em nói, nhưng làm ơn làm cho cô ta đi càng nhanh càng tốt, phòng khi Hetty đến bất ngờ.”

-Có lẽ Hetty không đến vào chiều nay vì đã có hẹn vào buổi tối rồi. À mà nếu anh muốn anh có thể mời phu nhân D’Arbley dự tiệc tối nay để đủ sáu người... còn năm là số lẻ đó.

Cô trêu anh, mắt ánh lên tinh nghịch. Lord Corbury lượm 1 cái gối tựa lên ném vào người cô. Cô xoay người tránh, cái gối lao mạnh vào tường. Lớp lụa cũ bọc bên ngoài gối rách toạc khiến lông ngỗng nhồi bên trong bay ra tung toé.

-Anh quá lảm đớ nhe Periquine. Sao anh làm mọi thứ lộn xộn hết trơn, còn nhiều việc phải làm lảm đớ.

-Hoàn toàn là lỗi của em. Tại em trêu chọc anh, em đáng bị phạt thu dọn cái đám lông đó.

Fenella dồn lại mớ lông vào trong gối, đoạn cất nó vào tủ.

-Mình sẽ mạng lại sau, giờ thì phải lên lầu sửa soạn 1 chút lờ như bà D'Arbley đến sớm.
Cô quay ra cửa, rồi dừng lại.

-Anh có nghĩ là em thất thố không nếu em hỏi mượn áo của mẹ anh? Cô bối rối hỏi anh.

Lord Corbury thoáng ngạc nhiên, nhưng mau chóng hiểu ra. Chiếc áo đầm cô đang mặc đã quá cũ kỹ, lỗi thời, và chật chội. Thấy anh nhìn cô đăm đăm, mặt cô bỗng đỏ ửng.

-Em không muốn hỏi anh. Cô nói 1 cách khó khăn. “Nếu không sợ phu nhân D'Arbley nghĩ anh hà tiện trong việc sắm sửa áo sống cho vợ mình.”

-Anh cũng không biết đồ của mẹ anh có còn ở đây hay không, nhưng cứ lấy thứ gì mà em cần. Mẹ anh chắc chắn chấp thuận vì em đang giúp anh mà.”

Anh nở nụ cười tươi với cô, rồi không nói thêm lời nào cô lẳng lặng bước ra ngoài.

-Anh ấy chả bao giờ để ý là mình đang mặc cái gì. Cô tự nhủ khi bước lên cầu thang làm bằng gỗ sồi. “Nếu mình ăn diện như Hetty chắc anh ấy sẽ lưu tâm hơn.”

Thật là 1 ý tưởng thú vị, nhưng chả biết đến bao giờ cô có được 1 bộ áo đẹp đẽ như những bộ áo mà Hetty thường mặc.

-Thật khó làm cho đàn ông hiểu là quần áo quan trọng với phụ nữ dường nào.

Cô ao ước rằng 1 ngày nào đó cha cô sẽ hiểu biết thông cảm với cô hơn và tâm hồn cô đừng bị tổn thương khi Periquine không hề ngó ngàng đến cô.

Anh chấp nhận sự hiện hữu của cô, biết rằng cô hữu dụng cho anh, anh thích ở chung với cô, nhưng lại không bao giờ lưu ý đến cô. Đôi lúc cô tự hỏi mình ngớ ngẩn rằng anh ấy có bao giờ biết là mình có màu mắt gì hay không.

Tất cả đồ đạc của mẹ Periquine đã được cất trên lầu trong phòng của người nữ gia nhân sau khi bà qua đời. Bốn tủ áo lớn được đóng vào chung quanh các vách tường, và trên sàn nhà bụi đã phủ đầy. Đã lâu lắm rồi không có ai bước chân vào đây.

Cô đi kéo màn cửa cho ánh sáng rọi vào, và mở 1 tủ áo. Bên trong tủ treo đầy những áo mặc cưới ngựa, áo choàng, áo đi đường, nhưng không có chiếc áo dự tiệc nào. Tủ thứ hai là 1 rùng áo đủ màu sắc, cái may bằng nhung, cái bằng lụa, cái bằng hàng thô. Đúng là áo dạ hội. Đồ trong tủ thứ ba chính là món cô cần, áo mặc ban ngày của phu nhân Corbury. Cơ man là áo đẹp và sang trọng, kiểu cạp cũng không lỗi thời lắm.

Thời trang không thay đổi nhiều lắm trong thời chiến. Mặc dù kiểu áo của Hetty phớt lờ phần eo nhưng vòng eo hơi rộng hơn so với kiểu phu nhân Corbury mặc cách đây sáu năm, sự khác biệt cũng không đáng kể. Thời trang hiện tại dù có cầu kỳ hơn với các đường viền, nếp xếp, với nơ, với ren, nhưng đối với Fenella các chi tiết ấy cũng không mấy quan trọng. Sau khi xem xét, ướm tới ướm lui, cô chọn cho mình 1 chiếc áo may bằng nhiều màu xanh lá cây đậm được viền với những cái nơ satin và dentelle chung quanh cổ. Cô cố tình chọn chiếc áo đầm này vì nó làm cô có vẻ già dặn hơn.

Nâng chiếc áo cẩn thận cho khỏi vương bụi dưới sàn, cô bước qua phòng ngủ của gia nhân. Trong đó cơ man là hộp đủ các cỡ, đồ trang trí, lược, bàn chải tóc, và vật dụng dùng trong toilet. Không khó khăn mấy cô tìm ra được cái rương nhỏ đựng đồ trang sức trên bàn trang điểm. Trong rương không còn đồ trang sức nào, tất cả đã bị bán đi trong suốt thời gian cha của Periquine ở trên giường bệnh. Nhưng trong 1 ngăn kéo nhỏ là vật mà cô muốn tìm – 1 chiếc nhẫn cưới bằng vàng. Ngoài ra còn 1 bộ vòng đeo cổ và hoa tai kết bằng những hạt đá đen tuyền. Có lẽ đây là những món không đáng giá nên còn sót lại.

Fenella nhặt chiếc nhẫn lên, ngắm nghía 1 lát rồi đeo vào tay. Cô cảm thấy có chút áy náy như đang làm điều gì sai trái, nhưng để qua mắt phu nhân D'Arbley cô đành phải làm vậy. Cô dường như thấy chiếc nhẫn ôm lấy ngón tay mình.

-Xin tha thứ cho cháu, cô khẽ nói như thể đang tâm sự cùng mẹ Periquine. "Cháu phải giúp anh ấy... Periquine không muốn liên quan đến người... phụ nữ này và cháu cũng không nghĩ... là bác muốn cô ấy trở thành... dâu con của bác. Cháu phải cứu anh ấy... anh ấy thì... bất lực để giúp bản thân mình."

Lời cầu nguyện nhỏ dường như mang lại tâm trạng thư thái cho Fenella, cảm giác áy náy đã hoàn toàn biến mất.

Cô cũng không phân vân Periquine có lưu ý đến việc cô đeo nhẫn cưới của mẹ anh hay không, vì cô biết chắc rằng trừ phi cô cố tình gây chú ý anh sẽ chẳng quan tâm trên tay cô có nhẫn hay không.

Fenella đóng hộp trang sức, đem theo bộ nữ trang đá đen rồi đi xuống lầu vào 1 căn phòng đỡ bụi bặm để thay đổi y phục. Chiếc áo đầm có vòng eo hơi lớn, và hơi dài nhưng cũng khá vừa vặn làm cho cô trông chín chắn hơn.

Thay áo xong, cô đi làm tóc. Những lọn tóc quăn được búi lên cao và cài chặt chẽ. Cô mỉm cười, kiểu tóc này làm cô có vẻ cao hơn, danh giá hơn. Đeo luôn chuỗi hạt và hoa tai, cô bước xuống lầu.

Không thấy bóng dáng của Lord Periquine, cô chạy đi tìm và gặp anh trong phòng để súng.

-Ở phòng này anh nghe tiếng xe tới dễ hơn. Anh vội giải thích khi cô vào phòng, như sợ cô sẽ cần nhả sao anh không ở quanh đâu đó gần tiền sảnh. Trong lúc nói anh đánh bóng bóng súng và mặt vẫn cúi xuống.

-Em chuẩn bị rồi. Cô nhắc anh.

Anh ngẩng lên, đầy ngạc nhiên.

-Anh không nhận ra em đấy! Em trông - chừng chặc quá. Anh nheo mắt tinh quái.

-Anh mà nói một tiếng nữa là em không thêm đóng cái vai bà vợ đáng kính của anh đâu.

Lord Corbury không đáp lời. Anh nhìn cô 1 lúc rồi nói.

-Anh không ngờ là da em trắng như thế, em nên mặc màu lục thường hơn.

-Nghe anh khen em thấy choáng váng cả người. Mấy câu khen tặng đó là tự nhiên hay là bài bản chuẩn bị sẵn cho mấy cô nhân tình của anh?

-Ờ cái con bé ranh này!

Anh bước lại như muốn lắc người cô mỗi lần cô trêu chọc anh, nhưng đột nhiên có tiếng xe tới.

-Cô ta tới... cô ta đang tới kìa! Fenella kêu lên. Periquine, nhớ cản xe lại, lạy trời cho cô ta tin mấy cái chuyện hoang đường của em.

Tiếng xe đến mỗi lúc một gần, Fenella kéo áo lên chạy 1 mạch ra tiền sảnh, Periquine nổi gót theo sau. Khi cô vừa ra tới thì cỗ xe cũng vừa dừng lại trước cửa. Cô đang ráng lấy hơi lại thì thấy Lord Corbury dừng lại phía sau.

-Làm cách nào thì làm, anh đừng để họ lái đi mất. Cô thì thầm với anh, đoạn lấy lại tư thế cô bước ra cửa.

Bên ngoài cửa là nắng hạ rực rỡ và 1 hình dáng thật tao nhã đang bước lên bậc tam cấp

bằng đá.

Phu nhân D'Arbley có làn da ngăm và vô cùng duyên dáng. Mắt hơi xếch với đôi môi đỏ thắm cong lên 1 cách mời gọi.

Cô ta không đẹp theo vẻ được ưa chuộng trong xã hội thượng lưu hiện thời, nhưng Fenella nhận thấy chưa bao giờ có người đàn bà nào quyến rũ đến thế. Phu nhân D'Arbley mặc 1 bộ áo đen, nhưng thật sang trọng thanh lịch, màu đen rất Parisienne hoàn toàn khác hẳn sắc đen ảm đạm trên tang phục của các goá phụ Anh quốc.

Hít 1 hơi dài, Fenella tiến về phía trước và nhún chân chào.

-Bà đây có phải là phu nhân D'Arbley. Cô mỉm cười. "Rất hân hạnh được tiếp bà đến Priory."

-Tôi cũng rất hân hạnh, thưa cô. Vị phu nhân đáp lời. "Lord Corbury đã nhận được thư của tôi chưa?"

-Vâng, thưa bà. Xin mời bà vào.

Cô đi trước dẫn đường cho người đàn bà Pháp vào phòng khách, và liếc thấy Lord Corbury đang vội vã chạy ra bên ngoài.

Vào đến bên trong, Fenella đóng cửa lại ngay.

-Mời phu nhân ngồi. Tôi e là bà vừa qua 1 chuyến hành trình dài. Tôi và chồng tôi cũng không được rõ khi nào bà đến.

Phu nhân D'Arbley nhìn kinh ngạc rồi nói.

-Bà chưa cho tôi biết tên bà, dù bà có lẽ biết tôi là ai.

Một thoáng ngập ngừng rồi Fenella cố nói.

-Tôi là phu nhân Corbury, vợ của... Periquine!

-Vợ của anh ấy!

Lời nói thốt ra như 1 tiếng thét và đường nét trên khuôn mặt của bà ta biến đổi hoàn toàn. Bà ta không còn là 1 phụ nữ duyên dáng quyến rũ cách đó chỉ vài giây. Trước mặt Fenella là 1 khuôn mặt, mắt nheo lại và hai cánh môi cong mím chặt. Giây phút ấy bà ta đã mất đi vẻ đài các quý phái của phụ nữ quý tộc mà đã biến hình như các nàng ca kỹ.

-Đã kết hôn! C'est impossible! Répétez, s'il vous plait! Bà đã kết hôn?

-Hình như ở Pháp bà chưa nghe đến tin này? Fenella nói với âm điệu hòa hoãn. "Chúng tôi đám cưới rất lớn cách đây gần 3 tháng ở London."

-Mon Dieu! Bà nói thật chứ? Ngài nam tước của tôi cưới... bà?

-Chúng tôi biết nhau đã nhiều năm. Fenella đáp 1 cách e thẹn.

Người đàn bà lặng yên 1 lúc lâu, Fenella nhận ra bà ta đang tức giận đến run người nhưng

cổ giữ bình tĩnh. Trong lúc Fenella đang phân vân chưa biết nói gì, thì Lord Corbury bước vào phòng.

Vừa thấy bóng dáng anh, cô ta vội vã lao tới về phía anh và âu yếm nắm lấy tay anh.

-Periquine, Mon Cher, em đang nghe chuyện gì vậy? C'est incroyable! Tại sao anh lại đối xử với em như thế khi mình... từng chung sống với nhau.

Lord Corbury đưa tay cô ta lên môi.

-Rất vui khi gặp được em, Amaline. Em trông tuyệt vời hơn bao giờ hết.

-Je ne comprends pas! Phu nhân D'Arbley khẽ nói giọng run lên xì xúc động. "Anh từng hứa với em đám cưới, và muốn chúng ta ăn đời ở kiếp với nhau."

-Anh biết, em thân mến, nhưng lúc ấy em đã có gia đình, anh không biết là chồng em qua đời sớm như vậy.

-Em nói với anh rồi! Em từng nói với anh là ông ấy sẽ không sống lâu nữa.

-Nhưng ông ấy đã lây lất hàng mấy năm qua.

-Mais il est mort. Sao anh có thể quên em nhanh như thế chứ?

Giọng bà ta vỡ òa ai oán, bà ta giữ lấy tay anh trước ngực mình, vùi mặt vào tay anh khóc nức nở.

Lord Corbury liếc nhanh Fenella cầu cứu.

-Em nghĩ, Periquine, anh nên mời phu nhân dùng nước. Fenella nhẹ nhàng nói. "Một ly Madeira nhé?"

-Ồ đương nhiên rồi! Rồi cố gỡ bàn tay đang bám chặt lấy tay anh.

-Mời em ngồi, Amaline, anh sẽ đem cho em chút gì để giải khát. Nó sẽ làm em dễ chịu hơn đấy.

Phu nhân D'Arbley ngồi xuống ghế, rút 1 chiếc khăn tay cũng màu đen trong chiếc túi nhỏ bằng satin ra lau mắt.

-Không ngờ chuyện lại xảy ra cho tôi như vậy. Tôi yêu anh ấy lắm! Anh ấy là tất cả đối với tôi mà.

-Tôi thông cảm được, phu nhân à. Fenella an ủi. "Nhưng đàn ông đều giống nhau. Họ cảm thấy cô đơn khi thiếu vắng bàn tay chăm sóc của phụ nữ. Có lẽ bà đã quá tử tế hay nuông chiều anh ấy khi anh ấy đóng quân tại nhà bà. Anh ấy thấy cuộc sống không có ai đỡ nâng khi không có bà kề bên."

Fenella hy vọng lời giải thích của mình giúp người goá phụ giữ được thể diện. Mặc dù Lord Corbury cho rằng bà ta là người sính danh tước, nhưng Fenella thì thấy bà ta thật lòng ưu ái anh. Cô hiểu được nguyên nhân anh đã say mê bà ta. Làm sao anh có thể cưỡng lại mối tình

nóng bỏng với 1 người đàn bà như thế trong những ngày ở Pháp khi họ lúc nào cũng gần gũi bên nhau.

Bỗng dưng cô tự hỏi mình, đàn ông có thể mau chóng lãng quên người họ từng say mê đến thế sao. Có lúc thì họ dường như không thể thiếu vắng người đàn bà ấy trong đời, lúc khác thì lại nở ngoảnh mặt bỏ rơi không chút tiếc thương. Bị đánh động bằng chính ý nghĩ của mình, Fenella cảm thấy u uất và cảm thông cho người phụ nữ trước mặt. Nàng cất giọng dịu dàng.

-Tôi tin rồi đây bà sẽ tìm được hạnh phúc ở 1 nơi khác. Bà hãy còn trẻ và vì bà không còn vương bận nữa, bà có thể làm những gì mình yêu thích, cũng như có thừa tiền bạc để tới bất cứ nơi nào bà muốn.

-Nom de Dieu! Phu nhân D'Arbley thốt lên. "Nhưng tôi chỉ muốn sống ở đây trong tòa nhà này, ngôi nhà tuyệt vời mà lúc nào anh ấy cũng nhắc với tôi. Tôi có thể hình dung mình là nữ chủ nhân ở đây, được tiêu khiển ở đây, và là người đàn bà quý phái của ông chồng quý tộc đẹp trai.

-Rồi bà sẽ thấy sống ở thôn quê buồn chán lắm, khác hẳn với đời sống hội hè đình đám của London. Ở đây có khi cả ngày cũng không thấy được người láng giềng nào.

-Nhưng có người yêu của tôi ở đây! Bà ta thì thầm và Fenella tự nhủ thật là 1 lý luận không có lời giải đáp.

Lord Corbury trở lại, theo sau là ông cụ Barn đang bưng 1 cái khay đựng 1 chai rượu Madeira được ướp lạnh trong xô đá nhỏ và vài cái ly thủy tinh. Ông đặt khay trên chiếc bàn nhỏ, còn Lord Corbury lo rót rượu mời phu nhân D'Arbley.

-Anh nghĩ tốt nhất là giữ xe lại, anh biết là v... Fenella của anh có nói cho em biết là trong nhà có người mắc bệnh truyền nhiễm, anh cũng không muốn em bị lây bệnh.

Fenella thấy anh ấp úng không thể thốt ra hai tiếng "vợ anh", và đột nhiên cô cảm thấy ghê tởm cái trò lừa đảo mà họ đang diễn cho người đàn bà Pháp này, người mà có lý do hẳn hoi để tin tưởng Periquine đã chân thật nói lời yêu đương với bà ta.

Nhận ra được là hai tiếng này đã làm phiền anh, và đồng thời cũng muốn cho anh phải chịu đựng hậu quả quá khứ của mình Fenella đứng dậy nói.

-Tôi phải đi xem ông đánh xe ngoài kia có muốn uống gì không.

Không kịp để cho anh tìm lý do ngăn cô lại, cô đi 1 mạch ra khỏi phòng.

Bên ngoài hành lang, cô đưa tay áp lên hai bên thái dương. 1 chút xấu hổ dâng lên, nhưng đồng thời cũng cảm thấy nhẹ người đi. Dù kết tội anh nhưng cô hình dung được Periquine khó mà có hạnh phúc với người vợ Pháp, người mà với Periquine không có lấy 1 điểm chung về sở thích, nguồn gốc, cũng như đời sống.

-Họ chẳng thể nào thích hợp nhau. Cô cảm thấy tội nghiệp cho phu nhân D'Arbley, con tim bà ta cũng đau nỗi đau giống như cô.

Cô cũng không biết mình đứng đó đã bao lâu, có lẽ cũng cả tiếng rồi. Cô nghe tiếng cửa

phòng khách mở Lord Corbury bước ra, phu nhân D'Arbley đi bên cạnh choàng tay anh. Cô ta thì nước mắt còn nhạt nhòa trên má ta còn anh thì mặt cau lại khó chịu, quang cảnh đó thuật lại 1 cách tường tận với Fenella chuyện gì đã xảy ra.

-Ồ em ở đây à, Fenella, anh đang thuyết phục phu nhân không nên nán lại lâu. Ban đờ là bệnh rất truyền nhiễm, và chúng ta cũng không muốn khách của mình từ xa đến thăm mà phải vướng vào căn bệnh quái ác đó.

-Phu nhân à, bà có thể đến chơi với chúng tôi lần khác mà. Fenella nhắc khéo cô ta.

Cô ta lặng yên không đáp lại, nhưng vẫn choàng lấy tay Periquine bước ra cửa. Nhìn ra ngoài thấy cỗ xe vẫn đang đợi ở đó, cô ta rùng mình nhận ra rằng hạnh phúc mà cô đặt để trên chuyến hành trình này cuối cùng đã hoàn toàn tắt ngấm.

Cô xoay lại ngược lên nhìn Lord Corbury đăm đăm.

-Adieu, mon cher. Giọng cô ta đứt quãng, run rẩy. "Em sẽ không bao giờ quên anh."

Cô ta choàng tay ôm lấy cổ anh, kéo đầu anh xuống rồi hôn lên môi anh đăm đuối. Từ trong tiền sảnh nhìn ra, con tim Fenella lại 1 lần nữa cảm thấy cùng 1 nỗi đau buốt nhói, lần mà cô nhìn thấy anh hôn vị phu nhân xinh đẹp Enslow.

Giây phút tình tứ cũng không kéo dài lâu, rồi đột ngột cô dứt khỏi môi anh và bước xuống bậc tam cấp.

Anh giúp cô bước lên xe, khi đã yên vị cô đưa tay ra cho anh hôn.

-Cho anh xin lỗi, Amaline.

-Xin lỗi! Mère de Dieu! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Lord Corbury lui lại. Người đánh xe ra roi và cỗ xe lao vụt đi.

Anh đứng lặng yên cho đến khi chiếc xe khuất sau cổng, rồi trở lại tiền sảnh. Vẫn còn bàng hoàng trước sự kiện vừa qua, anh rút khăn tay ra lau trán.

-Trời ơi! Anh hy vọng đừng bao giờ xảy ra cái cảnh này nữa.

Anh chủ tâm nói với Fenella, nhưng khi nhìn ra anh thấy tiền sảnh vắng tênh, cô đã không còn ở đó nữa.

Bữa tiệc tối thành công mỹ mãn. Hetty phục sức thật rực rỡ, quá rực rỡ cho 1 buổi tiệc nơi thôn dã. Quanh cổ là 1 chuỗi kim cương lóng lánh, thêm cả kim cương trên những dải ribbon đan lượn trên mái tóc được vấn cầu kỳ. Cách phục sức như thế không ngoài dự định làm choá mắt hai chàng trai trẻ - Lord Corbury và Sir Nicolas. Fenella ngắm Hetty, nhận ra chưa bao giờ Hetty lại bỏ nhiều tâm huyết ra sức chinh phục như vậy.

Cô không nghĩ mình ghen tuông với cô gái xinh đẹp này. Mà ghen để làm gì? Ai có thể cạnh tranh với 1 sắc đẹp toàn bích, trang phục luôn luôn lộng lẫy như Hetty?

Fenella không có lấy nổi 1 bộ áo tươm tất ngoại trừ 1 chiếc áo đầm trắng đơn giản bằng muslin tự tay cô may cắt vài tháng trước cho những buổi ăn tối ở nhà. Nhưng không ngờ kiểu phục sức sơ sài lại hấp dẫn được anh chàng trâng tráo Augustus Baldwyn. Suốt bữa ăn Fenella đã phải trăn mình chịu trận bao lời lẽ tán tỉnh đường mật táo bạo. Đôi lần trao đổi ánh mắt cùng Sir Nicolas, cô thấy mắt anh lóe lên 1 cách thú vị như ngầm nhắc cô nhớ lại những lần chuyện trò của họ về cá tính Augustus.

Thức ăn cho bữa cơm tối thật quá thịnh soạn. Sir Nicolas thật không quá lời về tài nấu nướng của gia nhân anh, ngay cả Lord Corbury cũng rất kinh ngạc thấy cơ man là món bày ra trước mặt mình, món nào cũng đẹp mắt ngon miệng.

-Em thật không ngờ bà Buckle là đầu bếp sành điệu như vậy. Hetty ngỏ lời khen khi thưởng thức món chim cút, được trình bày 1 cách điệu nghệ như được làm từ các đầu bếp thượng thặng trong cung điện Thái tử.

-Bà ấy ráng hết sức mình vì có em tham dự mà. Lord Corbury đáp lời cô. Thế rồi bắt gặp ánh mắt tinh quái của Sir Nicolas nhìn mình, Fenella phải cố nén để khỏi phì cười.

-Sao dạo này anh ít thấy em vậy Fenella? Augustus cố gây cảm tình.

Fenella hồ nghi không biết có phải vì rượu Claret ngon quá hay không mà sao miệng lưỡi hằn ta lại ngọt ngào đến thế.

-Tại vì anh quá bận bịu trong những nơi chốn giải trí thượng lưu ở St. James thì làm sao thấy tôi, quanh năm suốt tháng tôi chỉ ở quanh quẩn ở đây hay là nhà tôi thôi.

-Em nói đúng đấy Fenella, đó là chỗ anh thường ghé qua, nhưng giờ anh muốn gặp em nhiều hơn. Anh sẽ đưa em đi dạo bằng xe phaeton 1 chiều nào đó nhé? Augustus nói 1 cách kiêu ngạo.

Lại 1 kiểu khoe khoang nữa của Augustus Baldwyn đây mà. Fenella thầm nghĩ.

-Cám ơn ý tốt của anh, nhưng tôi phải hỏi mẹ tôi có cho phép đi dạo với 1 thanh niên mà không có người tháp tùng hay không.

-Trời ơi, bọn mình với nhau đâu có cần người tháp tùng đâu em. Bọn mình biết nhau từ thuở nằm nôi mà. Mẹ em đâu có cấm em đi chung với Periquine.

-Periquine là anh họ tôi.

-Họ hàng xa mà.

-Bà của Periquine là chị họ của bà tôi. Cô vừa nói vừa nhìn qua Sir Nicolas.

-Tôi biết đó là điểm giòng họ Farquhar có liên hệ với họ Corbury.

-Corbury hay không Corbury. Augustus nói 1 cách nóng nảy, bực bội khi thấy Sir Nicolas xen

vào. “Anh vẫn đưa em đi dạo.”

Fenella chẳng biết làm sao ngoại trừ nói lời cảm ơn, nhưng trong thâm tâm cô lại vang lên “không đời nào đâu.”

Hai năm trước, khi cô vừa 16 Augustus bất ngờ ghé ngang nhà cô, đem đến 1 chậu hoa mà phu nhân Baldwyn biếu mẹ của cô. Khi hắn đến, Fenella đang ngồi hong tóc vừa gội trước lò sưởi, mái tóc đỏ dài trên vai như những gợn sóng màu đồng đỏ, viền quanh khuôn mặt xinh xắn.

-Oh Augustus! Fenella giật nảy mình trước sự xuất hiện của Augustus.

-Mấy người hầu không nên chỉ anh vào đây.

-Tại sao không được. Trông em xinh thế kia.

Hắn nhìn cô, kiểu nhìn của các công tử đại gia ban phát lòng ưu ái cho các cô gái làng quê làm Fenella bối rối sợ hãi.

-Để tôi đi tìm mẹ tôi.

-Không nhanh vậy đâu cô em của tôi. Hắn trả lời cô đôi mắt trở rục lên ánh nhìn quái lạ.

Khi cô vụt chạy thì bị hắn níu lại, Fenella vô cùng kinh hoảng.

-Buông tôi ra mau!

-Anh sẽ buông sau khi em hôn anh. Giọng hắn nhừa nhựa làm cô gai cả người.

-Không đời nào đâu! Fenella vùng vẫy kịch liệt nhưng không thoát nổi vì hắn quá mạnh.

Cô vô cùng kinh sợ, chưa từng có người đàn ông nào dám đối xử với cô như vậy. Chỉ còn tích tắc nữa thôi là hắn đạt được ý đồ của mình thì mẹ cô bước vào kịp lúc. Cô đổ gục xuống như không còn chút sức nào trong người. Từ dạo đó nỗi ác cảm về Augustus không bao giờ phai nhạt trong cô.

Trong bàn ăn đầu gối của hắn cứ ép vào chân cô, thật là lăm lăm khi dọn cái bàn tròn nhỏ này cho bữa ăn tối nay, mặc dù không khí bàn ăn sẽ ấm cúng hơn là bàn chữ nhật dài ngoài kia cho cả 20 người ăn. Dù có vài bức bối nhỏ tối nay tương đối là 1 bữa ăn khá vui.

Lord Corbury rất hân hoan thư thái vì Hetty tỏ ra vô cùng khả ái. Cô ta cố tình khơi dậy lòng ghen tuông của Sir Nicolas bằng cách tỏ ra thân mật chú ý đến Lord Corbury nhiều hơn là vị Nam tước kia.

Nhưng trái lại với dự định của cô ta ánh mắt của Sir Nicolas lại hướng về phía khác, về hướng của người cùng anh chia xẻ bí mật về bữa ăn tối nay.

Sau món tráng miệng, rượu được rót vòng quanh bàn. Augustus nói với Periquine 1 cách trịch thượng cổ hủu.

-Chúc mừng anh, Periquine. Tôi không ngờ được dùng loại rượu brandy ngon như vậy ở nhà anh.

-Tôi không hiểu tại sao anh lại ngạc nhiên vậy? Lord Corbury hỏi vặn.

-Vì tôi biết anh hoàn cảnh anh đâu có khá gì, ông bạn già, nhưng brandy còn ngon hơn cả thứ tôi uống ở Carlton House tuần rồi. Nếu anh mua loại rượu này ở Brighton, tôi cá với anh đến đồng xu cuối cùng đó là rượu lậu.

-Ồ lậu!

-Hiện giờ đó là cách duy nhất mua được rượu ngon, mà không phải trả nhiều tiền. Rồi hắn tiếp. "Bọn buôn lậu biết làm ăn quá đi chứ! Một tên quen với tôi ở White (câu lạc bộ thượng lưu dành cho nam giới) kiếm tới 50,000 bảng từ brandy lậu và mấy thứ xa xỉ khác."

-50,000 bảng!

Fenella nghe Lord Corbury khe khẽ lặp lại con số mà lòng phập phồng.

-Đừng, đừng Periquine! Cô kêu thầm trong lòng nhưng đã quá trễ.

Lord Corbury chồm qua bàn, mắt dán chặt vào Augustus, nét mặt đầy háo hức.

-Thú vị đấy, kể tiếp đi Augustus.

Augustus như được khơi trúng mạch, hắn cao hứng huyên thuyên về bạn bè quen biết từng buôn lậu đủ loại hàng khó kiếm như tơ lụa, trà, và thuốc lá trong thời chiến; dậu ở Channel và tải bằng lừa đến London, mỗi chuyến hàng tiền kiếm vào như cả gia tài.

Khi thấy Lord Corbury nghe không chớp mắt giọng điệu ba hoa của Augustus, Fenella cảm thấy ruột gan mình quặn thắt. Cô biết chắc như thể anh đang nói ra miệng, cái ý đồ mà anh đang manh nha nhen nhóm trong đầu.

Để thay đổi không khí cô đề nghị với Hetty nên để phía đàn ông trò chuyện uống rượu với nhau, hai người con gái rửa nhau đi lên lầu.

-Bữa tiệc tối nay của Periquine thật là tuyệt, nhưng tôi không hiểu anh ấy lấy đâu ra tiền chi phí cho những thức ăn thượng hạng như vậy?

-Anh ấy tổ chức tiệc là cho cô đó. Fenella muốn tránh né câu hỏi của Hetty.

-Tôi biết anh ấy tốt với tôi. Cô ta nói ra điều cảm thông, nét mặt phản ánh trong gương đầy thoả mãn của người biết mình được săn đón cung phụng.

Đột nhiên không kèm được, Fenella nói thẳng ý nghĩ của mình.

-Cô nên đối xử tốt với anh ấy, Hetty.

Một nụ cười thoả mãn nhếch lên từ khoé môi đẹp của Hetty.

-Tôi đối tốt với anh ấy chứ, tốt hơn cả những người mà tôi từng quen.

-Anh ấy rất yêu cô. Fenella cố nói cho cô ta hiểu. "Tôi luôn mong anh ấy có được hạnh phúc."

Cô thầm nghĩ nếu có được cái quyền hạn dàn xếp hôn nhân cho Periquine và Hetty, cô sẽ không ngần ngại thực hiện ngay lập tức vì hạnh phúc anh gắn liền với bản thân cô. Anh hạnh phúc có nghĩa là cô hạnh phúc.

-Cô có hình dung là khi lấy anh ấy tôi sẽ sống ra sao dưới mái nhà tồi tàn này không?

-Đúng là không thể trong tình trạng hiện giờ. Fenella đồng ý. "Nhưng nếu cô yêu Periquine những thứ bất tiện đó sẽ không đáng kể."

Hetty cười mỉa mai.

-Cô bạn thân mến, có lẽ cô đọc quá nhiều những thứ tiểu thuyết tình ái vớ vẩn rồi. Tiền là điều cốt yếu cho hạnh phúc. Nếu cô nghĩ rằng tôi yêu Periquine để chỉ có mỗi 1 bộ áo như cô, hay là ngồi trong Priory quanh năm suốt tháng không có tiền để đi London hay du lịch, thì cô đáng bị nhốt trong phòng tối.

-Nhưng cô thích ở cùng Periquine mà. Fenella thì thầm.

-Tôi rất thích ở chung với Periquine. Nhưng tôi cũng không biết tôi còn thích nhiều nữa không, nếu anh ấy trở thành chồng tôi? Lấy Periquine tôi phải thấy anh ấy hàng ngày hàng giờ. Tôi thích đổi thay, đặc biệt là với đàn ông đấy.

Fenella cố hết sức dần xuống điều mà cô suýt muốn nói, thay vào đó cô chuyển sang hướng khác.

-Periquine có thể thừa kế gia tài từ bác anh ấy, đại tá Alexander Massingburg-Corbury! Bác ấy luôn tỏ ý Periquine sẽ là người thừa kế trong tương lai.

-Lần chót mà tôi thấy đại tá, ông ấy vẫn sung sức như trai tráng 18. Ông ấy chỉ mới ngoài

50 thôi, còn lâu mới chết thì làm sao mà Periquine thừa kế gia tài?

Không thể nào có câu trả lời cho điều này. Fenella cảm thấy mình đã làm hết sức những gì cô có thể cho Periquine, nhưng Hetty sống bằng lý lẽ của cái đầu chứ không bằng tình cảm của con tim.

Hiện tại cô biết Sir Nicolas chưa ngó ý cùng Hetty, nhưng với nhan sắc của Hetty đó chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Nhìn bóng dáng mình và Hetty phản chiếu trong gương, Fenella thấy 1 cô gái quê mùa với bộ áo lỗi thời bên cạnh 1 dáng vẻ thời trang sáng chói. Cô ta quá đẹp, quá mỹ miều đường nét cứ như là trong tranh. Sự tương phản quá lớn lao đã quá sức chịu đựng của Fenella, cô bước qua 1 góc khác trong phòng loay hoay sắp xếp lại gương lược mà cô bày ra lúc ban sáng.

-Vấn đề của tôi hiện giờ là tôi đang có nhiều người đeo đuổi! Tôi có bốn chỗ ngỏ lời từ hồi đầu năm, nhưng ba tôi không chấp thuận vì họ không giàu hay địa vị không quan trọng đủ để xứng với tôi.

Cô ta thở dài rất kịch rồi nói tiếp.

-Thật sự mà nói, cho dầu tôi có già thế nào đi chăng nữa, đàn ông vẫn quỳ lụy dưới chân tôi.

-Cô lúc nào cũng xinh đẹp mà. Fenella gượng nói.

-Tôi biết. À mà tôi có kể cho cô nghe lần đầu tiên Thái tử gặp tôi, ngài nói gì không?

Fenella đã nghe câu chuyện “chưa bao giờ được kể” này có đến cả chục lần nhưng vẫn phải làm ra vẻ lưu tâm, trong khi tâm trí lại hướng về Periquine.

Cô sẽ không chịu nổi thấy anh thất chí vì Hetty. Biết nhau từ thuở ấu thơ, Fenella biết cô gái này tàn nhẫn, ích kỷ. Có lẽ Periquine là người đầu tiên khơi dậy tình cảm yêu đương trong cô, lôi cuốn cô hơn những người đàn ông khác, nhưng Hetty sẽ không đời nào vì anh mà hy sinh những tiện nghi của bản thân cô ta.

Bỗng dưng Fenella nghĩ đến phu nhân D'Arbley, “sớm hay muộn gì mình cũng phải cứu ông anh họ này ra khỏi tay Hetty thôi!”

Chương 6

-Y như là trong mơ vậy! Fenella tự nhủ.

Chiếc thuyền lướt êm trên mặt nước, không gian yên tĩnh chỉ còn lại tiếng kéo kệt của cọc chèo và tiếng thở mạnh của những người khom lưng đẩy mạnh mái chèo.

Cô không ngờ nổi chỉ trong 1 thời gian ngắn như thế Periquine đã lo liệu được hết mọi việc,

và giờ đây họ đang lênh đênh trên biển dẫn thân vào 1 chuyến phiêu lưu mới.

Đương nhiên việc đi tìm người liên lạc vẫn là cô! Ngay khi cô cho anh biết tên người này cô vô cùng thấp thỏm lo âu như chính cô là kẻ đẩy anh vào hang hùm hàm sói, nhưng cô biết không có cách gì khả thi có thể làm anh từ bỏ ý định buôn lậu.

Ngay trong khoảnh khắc mắt anh rực sáng lên ở bàn ăn, và nghe giọng điệu háo hức của Periquine khi hỏi Augustus kể thêm về những hoạt động buôn lậu của bạn bè hắn, cô biết sẽ không còn cơ hội cho anh hồi đầu. Cái ý định đó đã nung nấu trong tâm trí Lord Corbury suốt bữa ăn tối.

-Buôn lậu! Em có nghe Augustus nói không? Đó là cách sẽ giúp mình kiếm tiền.

-Nhưng nguy hiểm lắm anh à. Fenella nhắc anh.

-Mấy chuyện mình làm hồi nào đến giờ có chuyện nào không nguy hiểm đâu, nhưng mình đâu có bị tóm! Lord Corbury hằn học. "Giờ thì anh nhớ ra khi còn ở London anh từng nghe các đường dây bán hàng lậu thuế xuyên suốt Channel càng ngày càng sôi động hơn từ khi chiến tranh chấm dứt.

-Chính xác. Fenella đồng ý, "và đó cũng là lý do tại sao khi anh còn ở ngoại quốc, chính phủ đã bổ nhiệm Tổng thanh tra thống lãnh các đội tuần dương ngăn chặn các hành động lậu thuế. Ông ta là đại úy Hatchard, từng là sỹ quan của Hải quân Hoàng gia.

-Nếu người khác thành công thì không có lý gì mình lại thất bại. Anh ương bướng.

-Em nghe ba em nói người ta ước tính có đến 20,000 người buôn hàng lậu thuế mỗi năm. Các nhà tù và trại giam tràn ngập người bị sa lưới, và số tù nhân bị đày sang Úc châu nhiều hơn bao giờ hết.

-Em có vấn đề gì không? Lord Corbury nổi sùng. "Sao dạo này em hay làm anh cụt hứng vậy vậy!"

-Em không có, Periquine, em không có thật mà. Chỉ là em sợ cho... anh."

Cô biết cô ngăn anh vì đó xuất phát từ lòng yêu thương cho anh, chính vì quá yêu anh nên cô lo sợ. Sợ không thể nào chịu đựng cái cảnh anh sa vào hiểm cảnh hay bị thúc trối lên tòa.

-Dù em có giúp anh hay không. Anh quát lên giận dữ. "Anh nhất quyết sẽ đem hàng về. Chuyện đó cũng không khó khăn gì vì bao nhiêu lũ đàn độn ngoài kia cũng trốn thoát được."

Fenella lặng yên không nói năng gì, 1 lúc sau anh nói tiếp.

-À mà nói đến chuyện này anh mới nhớ – ai là người hầu bàn tối nay vậy? Anh không nhớ là đã gặp qua họ trước đó.

Fenella lưỡng lự 1 lát. Cô phân vân có nên thú thật cùng anh hay không, vì anh sẽ giận điên lên nếu biết được tự sự, nhưng đồng thời cô cũng không muốn dối anh.

-Sir Nicolas... cho mượn hai người hầu của... anh ấy. Cuối cùng cô cũng nói ra.

-Waringham! Lord Corbury gầm lên. "Hắn làm vậy để làm cái quái gì chứ? Anh đâu có muốn

nhận của bố thí!

Anh ngẫm nghĩ 1 lúc rồi nói tiếp.

-Hình như 1 trong những gia nhân của hấn lo chuyện nấu nướng. Bây giờ nghĩ lại, anh không tin là bà Buckle lại nấu được ngon như vậy."

-Không, dĩ nhân bà ấy không thể. Fenella đồng ý. Nhưng em bảo đảm anh Hetty sẽ không khen thức ăn ngon hay là tiệc không thành công nếu em không nhận sự giúp đỡ của Sir Nicolas."

-Em điên sao? Em tưởng là anh muốn chịu ơn cái tên cứng đơ đó sao?

-Thật ra... anh ấy không có giúp... anh. Fenella nói nhỏ.

-Vậy hấn giúp ai? Lord Corbury căn vặn. "Anh không nghĩ là hấn muốn bữa tiệc tối nay thành công, để anh chói sáng trước mặt Hetty!"

-Anh ấy... giúp... em. Fenella thì thầm.

-Em! Giọng anh đầy sùng sốt.

-Vô tình... anh ấy biết. Fenella bối rối giải thích. "Rằng em sẽ đảm trách việc nấu nướng. Bà Buckle nấu không nổi, ông Barn thì cũng không lo xong việc gì. Ông ấy khó mà lo nổi cho hai người, đừng nói chi là năm, thế nào ông ấy cũng lẫn lộn món này với món kia.

Đó là sự thật không thể phủ nhận, và ánh mắt tức tối của Lord Corbury dịu đi 1 chút, nhưng âm điệu hậm hực vẫn hiển hiện trong lời nói.

-Em phải hỏi anh trước khi nhận lời hấn chứ, cho dù động cơ của hấn có là gì đi nữa.

-Không có nhiều thời giờ để tính cách khác. Em lo lắng đến chừng nào từ khi anh nói với em sẽ có tiệc tùng tại đây. Anh cũng phải công nhận là Hetty rất thỏa mãn và thức ăn rất ngon kia mà.

Lord Corbury lặng thinh 1 lúc lâu. Cô hiểu là anh cũng không có lý do gì để giận nữa vì những điều cô nói là sự thật và lời giải thích của cô cũng rất hợp tình hợp lý.

Nhưng vẫn còn hậm hực anh nói tiếp.

-Chuyện vừa qua càng cho anh thấy là anh phải kiếm ra tiền - bằng cách này hay cách khác. Không thể sống thiếu thốn tiếp tục như thế này nữa, cái số tiền trộm được cũng không kéo dài lâu.

Anh ngừng 1 lát rồi tiếp.

-Em có giúp anh không? Em quen biết nhiều người quanh đây chắc có thể giúp anh tìm được người trung gian.

-Được, em sẽ... giúp anh.

Biết là không thể can gián gì hơn nữa, cô nài nỉ anh.

-Anh sẽ cảnh giác trước sau, Periquine, và đừng làm bất cứ điều gì liều lĩnh chứ? Cũng như anh, em không muốn bị dày đi xa.

-Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Anh gay gắt. “Đây là việc của đàn ông, anh không muốn em băng qua Channel với anh.

Cô cười chế diễu.

-Rồi anh làm sao biết cách trả giá khi qua tới bên đó? Cần phải lấy hàng vào với giá thấp. Có lẽ tiếng Pháp của anh khá hơn trong những năm ở Pháp, nhưng anh vẫn chưa thành thạo để lo các chuyện giao dịch.

Nghe cô nói anh cười phá lên.

-Em nói gì vậy, anh được tiếng là giỏi tán tỉnh đó.

-À, nghệ thuật tán tỉnh của anh hữu dụng lắm. Cô châm biếm. “Trừ phi người bán brandy là đàn bà, nhưng chuyện này thì hiếm lắm. Nếu anh không cho em theo, đừng hòng em nói cho anh biết người giao dịch là ai. Nếu anh tự đi lòng, coi chừng hỏi lầm người đó, rồi lại đến tai nhà chức trách cho xem.

-Rồi, được rồi, đừng kỳ kèo nữa! Đàn bà lúc nào cũng đòi cho được mới thôi! Nói cho anh biết anh phải đi đâu và gặp ai.

Vài năm đổ lại đây, qua lời dân trong làng Fenella biết được người dặt mồi mà họ muốn kiếm là Renshaw sống ở Hellingly. Trong làng và các vùng lân cận, hễ ai muốn mua rượu và thuốc lá lậu thì tìm Renshaw.

Ngày hôm sau, Lord Corbury lên đường sớm đi gặp Renshaw. Lần này cô nghĩ tốt hơn là để anh đi 1 mình. Khi trở về, Periquine hí hửng như đứa trẻ được quà.

-Renshaw thật là tinh đấy em. Hắn biết chính xác cái anh muốn khi anh vẫn chưa kịp hỏi. Hắn nói có 1 chiếc thuyền được lắm chỉ đi mới năm, sáu chuyến thôi, giá cả cũng không tệ.

-Vậy tại sao họ lại bán đi?

-Bọn họ gặp xui, tông ngay vào tàu hải quan.

Nhìn thấy nét diễn biến trên mặt Fenella, anh vội nói.

-Nhưng Renshaw bảo rằng chuyện này cả triệu lần mới có một. Hắn ta nghi bọn họ say rượu. Giờ quan trọng là mình phải vượt biển cho mau – nếu biển êm chỉ mất khoảng độ 3 tiếng thôi – mình bốc hàng xong là quay về liền trước khi trời sáng.

-Giấc này trong năm này ngày dài hơn đêm. Fenella phản đối. “Mặc dù biển động, nhưng khởi hành vào khoảng tháng 10 hay 11 là thuận tiện nhất.”

-Anh không muốn đợi đến lúc đó. Lord Corbury khẳng khẳng giữ ý định. “Anh có hỏi ý của Renshaw, hắn nói vào mùa hè ở Channel buổi sáng trời cũng mù sương giống như tháng 11, dễ qua mắt đám tuần cảnh.

Giờ đây chả có gì có thể làm anh chùn bước, Fenella dần dần thấy mình cũng bị lôi cuốn vào cơn hứng khởi của anh.

-Tối qua Renshaw kể lại có 1 chiếc thuyền với 1 nhóm 26 người đem về được cả tấn thuốc lá, 50 kiện rượu brandy và rượu gin, 30 rương trà, tất cả trị giá khoảng 10,000 bảng.

-Nhưng anh đâu có nhiều người như vậy.

-Không, chiếc thuyền anh mua chứa khoảng 10 người thôi. Renshaw nói anh mua được giá hời đó. Em nói đúng, điều chủ yếu là mua đúng giá. Mình có thể kiếm được từ 5,000 đến 7,000 bảng 1 chuyến.

-Khá đấy chứ!

-Còn nữa, 1 đồng vàng ở Anh giá khoảng 27 shiling, nhưng bên kia có giá hơn. Số vàng trong Priest's Hole cao giá hơn mình nghĩ.

-Anh trả cho người làm bao nhiêu?

-Renshaw nói, nếu anh mướn họ thường xuyên thì 1 bảng 1 tuần, chuyến nào trót lọt thì 10 bảng.

-Anh mua thuyền rồi sao?

-Mua rồi, đại gì mà để vuột qua cơ hội tốt. Renshaw lo liệu hết mọi thứ cho anh từ thuyền cho đến phu phen, luôn lừa để tải hàng khi thuyền trở về.

-Hắn ta đòi điều kiện gì?

-17% tiền lời mỗi chuyến, và tuyệt đối không khai tên hắn ra nếu bị bắt.

-Chắc hắn đáng tin cậy. Fenella nói 1 cách ngờ vực. "Dù sao đi nữa hắn cũng đâu thiệt thòi gì. Renshaw muốn anh trả tiền mặt liền hả?"

-Cô em à, Renshaw là dân làm ăn, anh hứa với hắn ngày mai trả tiền thuyền, trả trước luôn tiền cho lừa và các người bốc vác hàng khi thuyền đến.

Mọi thứ nghe sao dễ quá. Cô nghĩ thầm.

Giờ đây trong bóng đêm dù cảm giác được thuyền đang lướt đi phía bên dưới, cô vẫn bàng hoàng chưa tin là mình đang dẫn thân vào 1 chuyến phiêu lưu hoang đường đến thế.

Lại 1 lần nữa cô lại khoác lên mình bộ quần áo Periquine mặc ở Eaton lúc 15 tuổi, bộ y phục cô đã mặc khi "viếng" nhà Isaac Goldstein. Lord Corbury cũng nghĩ đây là ý kiến hay.

-Anh sẽ nói em là em trai của anh. Thủy thủ họ mê tín không muốn đàn bà lên thuyền, sợ gặp xui.

-Em thấy anh có lý.

-Nếu không cần thiết em đừng lên tiếng. Lord Corbury căn dặn. "Nếu không sẽ bị lộ tẩy đó."

Họ phải rời nhà vào lúc trời mờ sáng, Fenella có hơi e ngại bị bắt gặp cười ngượng ngồi kiếu hai hàng (thuở trước phụ nữ Anh cười ngượng phải để chân 1 bên) trước khi ra khỏi khu vực lân cận, nhưng cũng đỡ cho cô họ phải đi trong rừng và xuyên qua đồng vắng để tránh tai mắt. Họ tới được Hellingly lúc mặt trời sắp lặn.

Lord Corbury phi không ngừng qua 1 thôn nhỏ có lữ quán và ngôi giáo đường nhỏ bằng đá xám, rồi tiếp tục vượt qua 1 ngọn đồi thấp cho đến khi thấy 1 con lạch nhỏ, nơi mà mọi người đang đợi anh.

Fenella ngỡ ngàng khi không thấy ai xuất hiện, cô cứ ngỡ kế hoạch của họ đã bị hỏng và lo Lord Corbury sẽ thất vọng. Nhưng cứ như ảo thuật, người ở đâu không biết nhô ra từ sau các bờ đá và hang động thấp dưới mặt nước. Còn thuyền được thì phủ lưới cá và cất dấu kỹ lưỡng để tránh bị tình nghi.

Khi lưới được kéo ra, Lord Corbury kiểm tra lại tình trạng thuyền bè, xong việc thì trời vừa sụp tối. Đã đến lúc khởi hành.

Phu chèo là các tay trai tráng rắn rỏi vạm vỡ. Họ trang bị những cây sào dài dùng làm vũ khí khi phòng khi chạm trán với lính hải quan. Mọi người gần như không nói tiếng nào ai nấy lặng lẽ lo toan phần việc của mình.

Chỉ trong 1 lát con thuyền được đẩy ra mé nước, Lord Corbury ra hiệu cho Fenella leo lên lòng thuyền, còn mình thì ngồi gần bánh lái. Cô muốn ngồi gần anh, nhưng hiểu là không phải lúc để kỳ kèo. Fenella chọn cho mình 1 chỗ kế bên các cuộn dây thừng, và các phu chèo cũng ngồi vào vị trí của mình.

Cô thầm lo mặc dù thuyền có khá nhiều chỗ để chứa hàng, nhưng trên đường về chở nặng sẽ đi chậm hơn và nhiều nguy hiểm hơn. Lo hơn nữa là tàu tuần cảnh lúc nào cũng chờ chục bắt quả tang các thuyền đang chở khảm các món hàng lậu từ Pháp.

Dù rằng lo lắng lúc này chỉ bằng thừa, cô cũng tránh không khỏi ngậm ngùi không hiểu là Hetty có biết Periquine đang sả thân mạo hiểm là vì cô ta hay không.

-Cho dù chuyện gì có xảy ra đi nữa chúng mình cũng sát cánh bên nhau. Cô tự nhủ, không đời nào cô đành lòng ở lại nhà khi thấy Periquine đang dấn thân vào hiểm cảnh.

Nếu anh và cô bị bắt tội chết, cô sẽ nói cho anh nghe điều đang ấp ủ trong lòng cô. Nhưng cô bỗng rùng mình trước viễn cảnh đen tối đó, sao 1 người tuấn tú, tràn đầy sức sống như Periquine lại chết? Chết cho cái chuyện tầm thường là vì tiền!

Trời tối ảm áp, ít gió con thuyền lao đi khá nhanh. Một giờ rồi lại một giờ qua, mọi chuyện đều qua êm thấm, còn đang nóng lòng không biết khi nào đến đích thì trước mắt Fenella cái bóng thẫm đen của bờ biển Pháp đã hiện ra. Lord Corbury hạ giọng ra lệnh cho phu chèo chuẩn

bị đổ bộ. Rồi vẫn lẳng lặng như trước hai người phu chèo nhẩy xuống kéo thuyền gác lên bãi đá, mọi người còn lại cũng nhẩy xuống nước bước đi trong những làn sóng nhỏ lăn tăn. Fenella loạng choạng đứng lên, Lord Corbury nhắc bổng cô lên và bế cô đi vào bờ cho khỏi bị ướt chân.

-Anh chắc chắn là chỗ này đây. Anh thì thạo. "Renshaw mô tả chính xác lắm."

Họ tiếp tục đi vào phía trong, được khoảng vài yard thì thấy 1 người đàn ông bước từ trong chỗ tối bước ra.

-Rough et Noir. Lord đọc ám hiệu bằng tiếng Pháp với giọng Anh.

Nghe xong, ông ta lấy ra dưới áo choàng đen 1 chiếc đèn lồng và giơ lên nhìn cho rõ mặt Lord Corbury. Tỏ ý hài lòng, ông ta thành linh quay gót, dẫn theo con la bước lên phía trước dẫn đường.

Mọi người lục tục theo gót ông ta đi 1 quãng ngắn đến 1 cái chòi dựng trên ghềnh đá nhô ra biển. Fenella thấy nó không khác gì là 1 nhà kho chứa hàng hóa. Trong đó cô thấy hàng trăm thùng chứa brandy, gin, những kiện thuốc lá, trà, những cuốn tơ lụa... cơ man là hàng hóa đủ các loại – dành để bán cho các thương buôn người Anh chịu trả bằng tiền vàng.

Những người đàn ông đang thương lượng với Lord Corbury khuôn mặt khắc nghiệt, ánh mắt lạnh lợi. Fenella đảm trách phần thông dịch cho cả hai bên, đôi lúc cô xen vào tự mình thỏa thuận giá cả. Cuối cùng chuyện buôn bán cũng ngã ngũ. Một trong số những người đàn ông Pháp cất tiếng khen.

-Em của ông rất biết trả giá! Hẳn lạnh lợi sắc sảo như đàn bà vậy, bọn tôi cũng không lời lóm được bao nhiêu.

Lord Corbury hiểu rõ thực chất của vấn đề, anh đáp ngay.

-Còn nhiều chuyển kế tiếp nữa. Tôi sẽ đem thuyền lớn hơn, tất cả tùy thuộc vào lần đầu tiên này.

-Anh sẽ đẩy được hàng này dễ thôi, em ông đã lựa hết brandy và thuốc lá tốt rồi còn gì. Bọn khác có thể lừa ông, nhưng chúng tôi thì không.

-Tôi cũng hy vọng là không. Anh trả lời giọng khô khan.

Thấy mọi việc đã xong, một người Pháp chạy đi gọi các người phu chèo đến bốc hàng hoá xuống thuyền.

Lord Corbury trả hàng bằng tiền vàng lấy ra từ trong chiếc túi da thắt ngang hông. Fenella thấy người phu chèo nào cũng có 1 túi da dài gắn vào dây thắt lưng, trong túi của họ đựng tiền công được trả trước lúc khởi hành.

Mọi người vội vã thu xếp chèo chống trở về, không màng đến các nghi thức xã giao chào hỏi nồng nhiệt thường thấy trong các cuộc đối thoại kiểu Pháp. Đây là lúc, Fenella nghĩ, thật sự khởi điểm của hiểm nguy, tuy nhiên mọi việc lại xem ra có vẻ yên ắng.

Họ không gặp bất cứ tàu bè nào trên đường trở về, và họ tạm coi mình đã hơn nửa đường

may mắn.

Trời u ám có vẻ muốn mưa. Fenella biết mưa xuống sẽ có lợi tránh khỏi tầm kiểm soát của tàu tuần tiểu, nhưng lại bất tiện cho mọi người trên thuyền. Những người phu chèo điều khiển thuyền rất thuần thục, mặc dù chở nặng chiếc thuyền vẫn rẽ sóng băng băng lướt tới.

Fenella thấy mình thật bất tiện xoay trở trong lòng thuyền giờ đây chật ních vì hàng hoá, chân cô mỏi rã rời, và mắt cay xé vì mùi thuốc lá quá nồng.

Cô bắt đầu cảm thấy lo âu, mặc dù họ đã vượt đến giữa Channel, khi bầu trời mỗi lúc một nặng. Cô rất muốn hỏi xem anh có cùng tâm trạng như cô không, nhưng anh ngồi khá xa phía đầu thuyền, giữa họ là các phu chèo mình mẩy mướt mồ hôi, tiếng thở hì hục của họ ồn ào khuấy động sự yên tĩnh bao quanh.

Rồi 1 sự thanh thản đến làm cô hiểu ra nãy giờ mình đã quá căng thẳng, con thuyền đã trôi vào vùng sương mù.

Màn sương không quá dày nhưng tương đối là lớp vỏ che khá hữu hiệu cho thuyền trong lúc này khi bóng tối thoảng dần nhường chỗ cho bình minh sắp đến.

Thuyền tiếp tục vẫn lướt êm trên sóng hết dậm này đến dậm khác cho đến khi Fenella dần dần cảm thấy mi mắt mình nặng trĩu, tâm trí mơ màng vì say thuốc lá. Cô dường như muốn ngủ thiếp đi thì bỗng có tiếng người nói lao xao.

Lord Corbury cũng nghe thấy, anh khẽ ra lệnh.

-Giơ chèo lên!

Họ tuân lệnh giơ chèo lên, nhưng đã quá trễ. Nếu họ nghe thấy được tiếng động từ tàu bên kia, thì tất nhiên thuyền họ cũng bị phát hiện.

-Các người là ai? Có tiếng kêu vang lộng cả mặt nước. Nhân danh Đức vua hãy neo thuyền lại!

Fenella như muốn thét lên đó là tàu hải quan, rồi cô nghe được Lord Corbury nói nhỏ nhưng đúng hơn là ra lệnh.

-Chèo tiếp đi, phải chạy thôi.

Bọn phu chèo hạ mái chèo.

-Ngồi cho vững. Lord Corbury nói nhỏ đủ cho mọi người cùng nghe. "Tôi sẽ lo liệu mọi chuyện."

Chỉ 1 thoáng hoảng hốt, rồi các phu chèo cố lấy lại bình tĩnh tiếp tục chèo đi.

-Không neo thuyền chúng tôi sẽ nổ súng!

Tiếng nói vang lại sau lưng và dường như bị bỏ lại xa hơn 1 chút.

Nghe tiếng kêu mọi người lại chèo nhanh vun vút với sức mạnh thần kỳ, rồi thành linh có tiếng nổ lớn và tiếng đạn bay xé gió trên đầu.

-Hụp đầu xuống mau! Tiếng Lord Corbury vang lên rõ mồn một.

Sương mù vẫn bao phủ chung quanh, nhưng càng lúc càng thoảng dần, Fenella căng mắt chăm chăm nhìn về phía trước hy vọng thấy được những mỏm đá hiện ra.

Những tiếng nổ lại vang lên chát chúa tiếng này tiếp nối tiếng khác, Fenella bỗng thấy tay mình như bị nung lên bằng sắt nóng đỏ.

Cô bật lên 1 tiếng kêu nhỏ rồi gục xuống trên các kiện hàng, nhưng không ai nghe thấy tiếng của cô. Ngay lúc đó, Lord Corbury kêu lên mừng rỡ.

-Ra khỏi tầm bắn rồi! Chỉ có 1 chút nữa thôi là mình thoát.

Tàu hải quan lại nổ súng nữa, nhưng đã bị bỏ lại khá xa. Fenella ngồi lặng yên, bàn tay nắm chặt cánh tay.

Trong 1 thoáng cô cảm thấy choáng váng người như muốn xụp xuống, thấy mảnh đạn đã xuyên dưới da cắt ngang lần vải áo choàng. Vết thương tuy không nghiêm trọng, nhưng vô cùng đau buốt.

-Mình chỉ bị hoảng quá thôi. Cô tự trấn an mình, phải cố gắng đừng gây kinh động. Mới tránh được bọn kiểm thuế này, nhưng sẽ còn những bọn khác.

Cô thấy máu ứa ra tay, nhưng nhịp thở đã điều hòa hơn, và cơn choáng váng cũng qua đi.

Giờ thì cô lại bối rối không biết phải giải thích sao về vết thương này với mẹ cô hay là làm sao tìm được bác sỹ băng bó trước khi về nhà. Trong khi cô mãi mê suy tính thì thuyền đã vào đến lạch Hellingly, bọn phu chèo nháy ào xuống nước và đẩy thuyền lên cạn.

Lord Corbury bước lên bãi dãi mắt tìm đoàn lừa, theo hẹn đã ở chung quanh đó đợi họ tới, nhưng chỉ thấy 1 thằng bé run rẩy bước ra từ trong bóng tối.

-Có lính tới! Người ta bảo tôi nhắn với ông có lính đang canh dọc theo bờ đá. Tốt hơn là cho đánh chìm luôn cả thuyền lẫn hàng, bây giờ đừng làm chuyện gì hết.

-Quý tha ma bắt, có thật không? Anh gào lên dữ dội.

-Người ta bảo tôi nói như vậy đó. Nói xong thằng bé trốn mất.

Lord Corbury trở lại bọn phu chèo.

-Đừng chuyện rồi. Bọn họ kêu mình đánh chìm thuyền, như vậy thì thuốc lá hư hết, nhưng brandy không sao. Giờ thì khiêng rượu vào hang đi.

-Bọn tôi sẽ đem vào. Nói xong, họ vác những kiện rượu chung quanh chỗ Fenella ngồi, đem dẫu vào hang. Fenella thấy người mình run lên bần bật, cô ráng khắp khểnh tránh chỗ cho những người đang khuân vác trong khi Lord Corbury đang đếm tiền trả cho bọn họ.

-Đắm thuyền đi. Anh ra lệnh. "Rồi trốn mau!"

Nút bần được kéo ra khỏi lỗ mọi trên mạn thuyền, chiếc thuyền chìm nhanh dưới làn nước lạch. Trời đã lờ mờ sáng đủ để thấy con thuyền lặn xuống, Fenella tuyệt vọng thấy bao công

sức đỡ ra thoáng chốc đã không còn gì. Nhưng không còn nhiều thời gian để tiếc nuối nữa.

Những người phu sau khi nhận được tiền công đã biến mất nhanh chóng trong làn sương vẫn còn giăng trên con lạch, nhưng mỗi lúc mỗi tan dần đi.

-Ông cũng nên rời khỏi đây mau đi. Lính tráng đang tản ra khắp nơi đó!

-Cám ơn nhiều. Anh thưởng tiền cho người nhắn tin.

Nói xong anh phóng lên yên.

-Anh... giúp em với? Fenella nhờ anh. "Em... em bị thương rồi."

Lord Corbury nhìn cô lần đầu tiên sau bao nhiêu vận sự đã qua, trong ánh nắng sáng anh thấy rõ máu loang ra trên các ngón tay, trên cánh tay, và cả trên áo khoác của cô.

-Chuyện gì xảy ra vậy? Anh nháy xuống yên.

-Em bị trúng đạn.

-Trời ơi, tại sao hồi nãy em không nói! Anh kinh ngạc.

-Em không sao rồi. Hãy giúp em lên yên, hơi khó lên bằng 1 tay.

-Mình phải lo cho nó ngay sau khi mình thoát khỏi đây. Anh nói 1 cách khó chịu và bế cô đặt lên yên.

May là vết thương bên tay trái, cô dùng tay phải nắm lấy dây cương.

-Em cười được mà.

Lord Corbury leo lại lên yên.

-Anh không biết mình nên đi ngã nào thì tốt... Trong lúc anh đang nói thì cả hai nghe thấy những tiếng vó ngựa đang dồn dập đến gần.

-Mau đi! Lord Corbury dục ngựa và quay ngựa phóng ngược sang hướng khác, theo sau là Fenella. Họ đi được 1 quãng ngắn thì phát hiện là đang bị truy đuổi. Không còn nghi ngờ gì nữa là có ngựa đang phi phía sau, và có tiếng những người đàn ông đang ra chỉ thị cho nhau.

Lord Corbury thúc ngựa rần tới.

-Mình không thể bị bắt, tay em đang bị như vậy khó giải thích lắm.

Fenella cũng nhận ra hoàn cảnh nan giải mình đang vướng phải, trên người là bộ áo con trai, tay trúng đạn, và đang ở gần Hellingly, thật là vô kế khả thi.

May cho họ, ngựa vẫn còn sung sức vì được nghỉ trong tàu trong suốt thời gian họ vượt biển. Trong lúc này sương mù đã tan hẳn, khi họ vượt qua khỏi làng Hellingly và tiến vào đồng bằng Fenella nhìn qua vai thấy bốn người lính đang truy đuổi.

Bóng mấy bộ quân phục đỏ đích thị là lính tuần Dragoon, và Fenella biết chắc Periquine cũng đang lưu ý như cô.

Bốn người lính phi khá mau, họ cách Fenella và Periquine không mấy xa. Điều thuận lợi duy nhất cho Fenella and Periquine lúc này là họ rất rành rẽ đường đi nước bước ở vùng quê. Cô và anh đã qua lại chốn này không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là vùng trống rất khó thoát khỏi tầm mắt của bọn người truy nã. Muốn thoát phải tìm cách khác thôi.

-Em không sao chứ? Lord Corbury cố gào lớn trong tiếng vó ngựa dồn dập như sấm chớp qua cánh đồng đầy cỏ 3 lá, xéo bừa lên cả những ruộng lúa mì còn non.

-Em không sao!

Cô cảm thấy sự hữu dụng của kiểu phi hàng hai, nó giúp đầu gối cô ghì lấy yên ngựa vững vàng. Ngựa của cô không cần điều khiển vẫn phi song song bên ngựa của anh, chúng như có trực giác là đang hướng tới đường về lại nhà.

Họ vẫn tiếp tục phi, từng dặm từng dặm qua. Giờ thì Priory không còn xa lắm, mặc dù những người lính đằng sau cũng không tiến thêm được mấy, nhưng cũng khó lòng bỏ rơi họ.

-Mình phải đi đâu đây em? Anh vừa hỏi vừa thở dốc.

Trong 1 lúc cô không đáp lại vì bận suy tính. Về lại chuồng ngựa thì thật là đại họa, bọn lính sẽ theo họ đến đó thôi. Vào rừng trốn... lời giải đáp loé lên như ánh chớp.

-Nhà nguyện trong rừng, the Crypt. Cô hét lên.

Cô thấy anh cười phấn khởi, thế rồi ngựa lại quay đầu băng như sấm sét xuyên qua những lùm cây rậm bao xung quanh hậu viên của Priory, len lỏi qua những cây cổ thụ già đến ngôi nhà nguyện hoang phế vừa mới được trùng tu cho vị mục sư già.

Vây quanh bởi cây cối trùng điệp, rất khó mà tìm ra được lối vào ngôi giáo đường nhỏ trừ người quen thuộc địa hình ở đây. Lord Corbury và Fenella kéo hai con ngựa đang mướt mồ hôi dừng lại trước cửa giáo đường, lần đầu tiên họ thấy mình thuận lợi qua mặt bọn lính dù vẫn còn nghe tiếng họ văng vẳng xa xa.

-Em mở cửa hầm mau lên, còn anh sẽ tháo yên ra.

Anh tháo yên và dây cương, vồ lên lưng ngựa ra hiệu cho nó tự chạy về. Khi Fenella chạy vào bên trong nhà nguyện thì anh đi thả ngựa của cô.

The Crypt là hầm mộ trong giáo đường nơi an táng các vị tu sĩ, Periquine và Fenella đã tìm ra từ lúc họ còn nhỏ, chỗ mà họ thường trốn các vị gia sư đến đấy chơi. Trong ánh mắt trẻ thơ hầm mộ là 1 nơi chơi đùa bí mật lý tưởng, không mấy ai biết tới.

Cửa hầm là 1 phiến đá nằm phẳng lì trên sàn nhà nguyện, nếu là kẻ lạ sẽ không thể nào nhận ra bất cứ sự khác biệt nào đâu là cửa mộ đâu là sàn nhà. Cách mở cửa được đặc biệt thiết kế để phòng những kẻ lạ xâm nhập vào thánh địa. Fenella đã quá quen thuộc chốn này, quen từ mùi ẩm mốc cũ kỹ cho đến mùi bụi bặm đã chất chồng theo năm tháng. Nó là 1 phần đời của cô, ghi dấu tuổi thơ của cô.

Vào đến bên trong, Fenella thấy 1 cái bóng thoáng qua cửa của 1 con thú nhỏ đang chạy lảng quăng trên dãy ghế cầu nguyện, và vài chú chim đang vỗ cánh chập chới trên rường nhà.

Cô trượt tay trên cái chốt, kéo phiến đá to lên, nhưng thật quá khó khi kéo chỉ bằng 1 tay. Periquine đi vào, bước chân anh xiêu vẹo hai bên tay là hai cái yên ngựa. Anh quăng hai cái yên qua khe cửa vừa mở, rồi không đợi Periquine nhắc cô trượt luôn xuống và anh theo sau sát nút đóng kín cửa lại sau lưng.

Bên trong hầm tối tăm lạnh lẽo, nhưng Fenella thở phào vì họ đã an toàn. Cô đưa chân dẫm lổ đi sợ vấp phải mấy cái yên ngựa, Lord Corbury bước xuống theo đứng sau lưng cô, rồi họ chợt nghe binh lính tới bên ngoài nhà thờ.

Fenella luồn tay cô vào tay Periquine, anh xiết chặt mấy ngón tay cô đang run lên lấy bầy. Cô kinh sợ quá, nhưng dù sao đã có Periquine ở cùng, rồi cô lại chợt có ý nghĩ hoang tưởng rằng chẳng còn gì quan trọng nữa khi họ được ở bên nhau.

-Có 1 ngôi nhà thờ, thưa ngài. Họ nghe thấy tiếng người nói.

-Vậy đây là chỗ chúng đang trốn. Vào đi, xem coi còn cái cửa nào khác để bọn nó thoát ra không?

Giọng nói vừa rồi đích hẳn là của 1 viên sỹ quan, có vẻ học thức và uy quyền. Một lát sau có tiếng giày ủng nện mạnh trên phiến đá ngay bên trên đầu của họ.

Viên sỹ quan và hai người nữa chắc hẳn đã vào cùng với người lính đi đầu.

-Không thấy bọn chúng ở ngoài kia, thưa ngài.

-Rà kiểm dưới gầm mấy dãy ghế. Người sỹ quan ra lệnh. "Nhìn luôn phía sau bàn thờ coi sao."

-Nếu mình phát hiện bọn nó ở đây. Một người khác lên tiếng nhắc. "Có nghĩa là bọn nó đang ẩn tránh trong chỗ đạo giáo, mình không thể đem chúng đi được."

-Ta sẽ tóm cổ bọn buôn lậu bất cứ nơi nào ta moi đầu chúng ra! Vị sỹ quan đánh giọng. "Kiểm tiếp đi, đồ ngu, bọn chúng nó ở đây thôi. Ta đã thấy dấu móng ngựa của tụi nó bên ngoài."

-Chắc tụi nó đi rồi, thưa ngài, không có ai ở đây cả.

-Hai đứa chúng bay coi thử trong rừng xem. Người sỹ quan ra chỉ thị.

Fenella nghe hai tiếng người phóng ngựa đi. Cô muốn hỏi Periquine nếu mấy con ngựa của họ, mình mấy còn đang nóng và ướt mồ hôi thì dễ bị nhận ra lắm, nhưng rồi cô tự tìm ra câu trả lời cho mình.

Lúc này thì lũ ngựa đã về tới chuồng rồi. Nếu lỡ có ai đó thấy ngựa chạy rông không thẳng yên thì cũng chả có gì bất bình thường. Periquine thật tinh khôn, biết tháo yên ngựa ra trước.

Phía bên trên lại nghe tiếng vị sỹ quan.

-Tụi nó phải ở quanh đây thôi! Hai thằng nó không thể biến đi nhanh như thế được.

-Tôi thề là bọn nó không có ở đây, thưa ngài. Chắc là đang trốn trong đám bụi rậm đâu đây.

-Vậy thì đi kiểm đi, đồ ngốc!

Giọng nói người sỹ quan không dấu được nỗi thất vọng. Bắt được bọn buôn lậu đồng nghĩa với việc lên lon thăng chức, thế mà nạn nhân của ông đã bay biến đằng nào.

-Không còn chỗ nào để lục soát nữa, thưa ngài.

-Được lắm, mình phải vòng về Hellingly rồi coi xem có tìm được gì ở đó không. Thế nào cũng có thuyền bè đang đợi tụi nó, và hai đứa này chắc có dính líu gì đó. Mình sống mất tụi nó rồi. Quái quỷ thật! Họ nên cho lính tráng mình đám ngựa khá 1 chút chứ! Nếu họ muốn mình bắt đám buôn lậu thì phải có ngựa giỏi!

Giọng nói giận dữ của người sỹ quan vang vọng khắp các vách tường của ngôi nhà thờ nhỏ. Rồi họ lại nghe tiếng chân ông ta dậm thành thịch trên bậc tam cấp, một lát sau có tiếng leng keng của dây cương và âm thanh của vó ngựa rời khỏi nhà thờ.

Vào lúc đó Fenella thở phào nhẹ nhõm. Nãy giờ cô đã ráng nín thở, người cứng lại vì sợ nghe tiếng lính tráng lục soát bên trên.

-Mình thoát được rồi! Cô nghe tiếng anh kêu lên mừng rỡ. “Lại 1 lần nữa mình qua được ải, chuyến này thì thật là trong đường tơ kẽ tóc.”

Anh buông tay cô ra và vòng tay ôm lấy hông cô và kéo cô lại sát người anh, một vòng ôm thân mật như anh vẫn thường làm. Trong bóng tối, anh cúi đầu hôn lên má cô.

Vô tình, cô ngược mặt lên về phía anh, đôi môi nở khê nụ cười vì họ đã thoát chết trong gang tấc.

Thế rồi thay vì hôn lên má cô, môi anh trượt xuống hai cánh môi cô vừa mới ngược lên. Trong giây lát, Fenella sững người kinh ngạc, rồi bỗng chốc người cô như bị xuyên suốt ngày ngất với cảm giác huyền diệu anh vừa đem đến.

Không thể cử động, không thể làm bất cứ điều nữa gì chỉ cảm nhận được môi cô mềm mại ngọt ngào dưới môi anh. Nụ hôn của anh khơi dậy trong cô cả 1 thiên đường đam mê cô chưa hề đặt chân đến. Nụ hôn càng lúc càng đắm đuối hơn sâu thẳm hơn, rồi như bản năng thôi thúc anh vòng cánh tay còn lại kéo cô sát hơn vào anh, tay anh ghì chặt lấy cánh tay cô.

Một cơn đau buốt xé dằm lên, đau hơn khi viên đạn xuyên vào tay cô. Fenella thở hắt ra và bao choàng lấy cô là 1 vực thẳm tối đen.

Chương 7

Người gia nhân già phủ tấm chăn lên chân Fenella, kê lại gối sau đầu cho cô chủ nhỏ đang nằm dưỡng bệnh trên chiếc ghế tựa dài dưới bóng 1 cây chanh lớn.

-Giờ thì chỉ được nghỉ ngơi thôi, cô Fenella. Bà nghiêm giọng căn dặn. “Tôi quay đi là không được qua Priory đi long rong với cậu Periquine. Hãy để cậu ấy tự lo liệu cho bản thân mình,

như vậy sẽ tốt cho cậu ấy hơn.”

-Bà thấy anh ấy hôm qua ra sao?

-Cậu - ấy không có gì. Bà vú già Anna gần giọng.

Bà đã ở với gia đình cô từ lâu lắm rồi, chắc có đến 3 thập niên, từ thuở ba mẹ cô còn rất trẻ. Anna từng yêu thương săn sóc, thậm chí la rầy khi cô còn măng sữa.

Lúc nào Anna cũng là người che chở cho cô sau những trò nghịch ngợm với Periquine. Cô bị mẹ phạt cấm cố trong phòng ngủ thì Anna lại len lút mang bánh mang sữa lên phòng tiếp tế. Chính là nhờ bà Anna, Lord Periquine mới đưa cô ra khỏi hầm mộ về được đến nhà không kinh động đến ai. Giờ thì ngày nào cô cũng phải trăn mình chịu trận nghe bà ca cẩm cái điệp khúc về chuyến “phiêu lưu giang hồ” của cô.

-Cô về đến đây mặt không còn chút máu, cậu Periquine cũng không khá hơn bao nhiêu! -Con bé bị bắn vào tay, Anna! Cậu ấy chỉ nói bấy nhiêu.

-Nhưng tôi muốn biết ai làm cô ấy ra nông nổi đó? Tôi hỏi chỉ là hỏi vậy thôi.

-Đâu phải là lần đầu tiên tôi nói cậu đừng chơi sủng. Tôi cự cậu ấy quá trời.

-Thôi bà đừng khó với anh ấy quá! Fenella năn nỉ vú già không biết bao nhiêu lần.

-Tôi mà khó à! Phải có người nói cho cậu ta biết mà sửa đổi. Lẽ ra đi lính rồi cậu ấy phải khá hơn chứ, nhưng rồi đâu thì lại hoàn đó. Có loại người đến già cũng không đổi tính.

Nghe bản trường ca của bà, Fenella không nhịn được cười. Cũng chỉ có bà vú già bộc trực này là nghĩ gì nói đấy trong bất cứ trường hợp nào. Chắc mềm là sau khi cô ngất đi, Periquine cũng bị bà Anna la cho 1 trận đã đời.

Cả hai người đều lo đến sốt cả ruột vì cô. Cô bị sốt cao sáng hôm sau, nhưng đã năn nỉ bà Anna đừng mời bác sỹ đến.

-Bà làm ơn nói với mẹ cháu là cháu chỉ bị ngã ngựa thôi. Cháu không muốn gặp bác sỹ đâu. Mà cũng đâu có ai săn sóc cho cháu tốt hơn bà.

Nghe cô van vủ bùi tai, bà vú già lại lẹm cọt đi sắc thuốc cho cô uống giảm sốt. Hai ngày sau, cơn sốt thuyên giảm và tay cô lành lại khá nhiều.

Tuy đỡ hơn trước nhưng cô vẫn còn yếu ớt, nên theo lệnh của bà Anna vẫn phải ngồi yên tĩnh dưỡng. Bà vú tận tình chăm nom cho cô nhưng theo cái lối riêng của bà – bắt nạt.

-Nửa tiếng nữa tôi đem sữa đến, cô phải uống hết không chừa 1 giọt, đừng bắt tôi phải ép cô.

-Nhưng cháu không thích sữa.

-Cũng phải uống, sữa tốt cho cô đó! Bà vú nạt lại, Fenella thở dài đành phải tuân lệnh thôi.

Nhìn bà băng qua sân cỏ trở vào nhà, lòng cô dâng lên niềm thương mến. Không biết bao nhiêu lần trong quá khứ bà Anna đã che chở cho cô và Periquine thoát khỏi những hình phạt

của ba mẹ cô và anh. Cũng may khi cô ngất đi trong tay anh dưới hầm tối, anh cũng còn biết khôn đem cô vào nhà qua ngã cầu thang phía sau và gọi bà tới.

Nghĩ đến hầm mộ, Fenella thấy 1 niềm vui bé nhỏ len lỏi trong lòng khi cô hồi tưởng lại cái cảm giác khi môi anh tìm đến môi cô. Và cứ thấy mình cứ muốn nhớ hoài nhớ mãi cái giây phút ngây ngất lạ lẫm ấy, giây phút chưa bao giờ cô hình dung nó sẽ tới ra sao.

Đã biết bao nhiêu lần cô nghĩ sẽ rất tuyệt vời khi được anh hôn, nhưng chưa từng nhận ra nụ hôn ấy đã thắp lên ngọn lửa khơi dậy trong cô 1 sự lạ lẫm vô cùng mãnh liệt, dẫn đuổi đến thế.

-Thật là tuyệt vời! Cô thì thầm, nhưng lại phân vân tự hỏi mình điều ấy có đem đến cho anh ý nghĩa gì không. Như cô, anh có cảm nhận được cảm giác như bị thôi miên, không còn thời gian nữa, không còn không gian nữa? Và đâu chỉ có môi cô là tan biến trong anh, luôn cả linh hồn cô giây phút ấy cũng tan đi mất.

Khoảnh khắc ngọt ngào đã qua, thì đau thương lại đến khi cô chợt nhớ ra – tình yêu Periquine đã đặt để vào Hetty! Cảm giác anh ấy cho mình chỉ là giây phút rung động nhất thời khi quá gần gũi 1 người con gái mà thôi, cũng như anh ấy đã hôn bao người con gái khác. Sao mình lại ngu ngơ đến lầm tưởng? Làm sao mà mình, 1 con bé tóc đỏ man dại quần áo bạc màu, lại có thể so sánh với Hetty thời trang sáng chói?

-Đừng ngớ ngẩn nữa Fenella! Cô trấn tĩnh mình. Đối với anh cô chỉ là 1 cô em họ, 1 con nhóc anh đã nhìn suốt bao năm tháng, tình cảm mà anh cho cô chỉ đơn thuần là tình cảm thân mến anh em. Chỉ có thế mà thôi! Chưa bao giờ cô thấy mình xúc động yếu đuối như bây giờ, chợt mắt cô ướt sũng với nhận thức họ càng gần nhau ở ngoài đời thực bao nhiêu, lại càng xa trong tâm tưởng bấy nhiêu.

-Ngày mai mình sẽ qua Priory. Phòng ngủ của Periquine chắc kinh khủng lắm rồi, ông cụ Barn thế nào cũng quên ủi cravat cho anh ấy, còn bà Buckle thì bị dăng trí cứ 1 món nấu hoài.

Cô đang tính làm thế nào đứng dậy được để còn ghé qua Priory trước khi Periquine đi vắng. Có lẽ trước tiên anh ấy sẽ đi xem xét các nông trại đang sửa sang, rồi nay hay mai sẽ xuống Hellingly thăm dò tình trạng hàng hoá còn dấu trong hang.

Hiện giờ không phải là lúc thích hợp đi Hellingly, lính tráng còn đang bủa vây lục soát dọc bờ biển. Bọn lính sẽ không biết được gì nhiều vì hầu như cả làng đều không nhiều thì ít cũng dính dấp đến các hoạt động buôn lậu trong suốt thời chiến, nên rất cẩn mật không khai ra người trung gian. Cô từng nghe những lời đồn đại về những cuộc trả thù tàn bạo những kẻ tố giác với chính quyền hay tiết lộ tung tích hàng hóa cất dấu. Dân cư ở Hellingly sợ Renshaw và dân buôn lậu còn hơn sợ lính!

Rồi cô lại lo Periquine bị phát hiện, anh ấy phải biết mà tránh xa khỏi ổ buôn lậu đó trong lúc này.

Hai ngày qua anh đã tới thăm, nhưng mẹ cô không cho phép anh lên phòng cô. Cách hành xử thích ứng của bà Lambert với con gái dù trẻ, nhưng ít ra chứng tỏ trong tâm trí ba mẹ cô giờ

đây cô đã là 1 thiếu nữ trưởng thành.

-Cháu muốn gặp Lord Corbury bà ơi.

-Tôi không muốn để mẹ cô biết tôi dẫn cậu ấy lên phòng cô đâu. Cậu ấy gây đủ tai họa cho cô rồi, tôi không muốn cô lại trầy da tróc vẩy nữa.

-Nhưng cháu có chuyện quan trọng lắm cần nói với anh ấy. Fenella năn nỉ.

-Chuyện gì thì cũng phải đợi thôi. Bà vú khẳng khẳng không đổi ý.

-Thế nào hôm nay mình cũng gặp Periquine. Cô đoán chắc anh sẽ tới nữa, nhưng rồi lại cảm thấy chán nản – có lẽ anh ấy không thích bầu bạn với mình nữa, và cũng quá bận rộn để đến thăm mình lần thứ ba.

Chắc bây giờ anh ấy không vui vẻ gì khi bao nhiêu dự định đã không như ý. Hy vọng là khi bọn lính đi rồi, chiếc thuyền sẽ được phục hồi lại và hàng họ được tải đi bằng lừa. Như thế thì tình hình khả quan hơn 1 chút, nhưng chưa vui được lâu thì bỗng dưng như có bàn tay lạnh lẽo nào đó bóp chặt lấy tim cô – hàng hóa cứu được có nghĩa là chuyện buôn lậu không bao giờ chấm dứt!

Nếu hàng bán được sẽ kiếm về 5,000 bảng, con số này vẫn chưa đủ cho Periquine, để rồi những chuyến hải trình sang Pháp vẫn tiếp nối. Ý nghĩ khủng khiếp này khiến cô muốn ngã bệnh trở lại, vì rằng sớm hay muộn bị tóm là sẽ điều không tránh khỏi.

Làm sao mà lúc nào cũng may mắn qua mặt được lực lượng phòng thủ dày đặc dưới nước cũng như trên bờ của lính hải quan.

-Mình không thể chịu nổi, không thể nữa! Cô nhắm mắt cố tẩy xóa cái hình ảnh chèo qua chèo lại trên biển, tiếng kêu vang ra lệnh đầu hàng, cùng tiếng đạn bay xé gió trên đầu. Mục tiêu của viên đạn ấy biết đâu lần tới sẽ là Periquine!

Mắt vẫn nhắm, nhưng cô mơ màng có ai đó đang đứng gần bên cô. Ngược lên, cô hy vọng là Periquine, nhưng thấy Sir Nicolas đang dăm dăm nhìn cô. Một nụ cười nhẹ thoáng trên môi anh, nhưng Fenella chưa kịp nói gì thì anh cất tiếng giọng vô cùng tức tối.

-Gia nhân của em cho anh biết là em bị thương ở tay. Cái tên khỉ đó đã làm gì em vậy?

Cô sững sốt.

-Bà Anna không nên kể cho anh mấy chuyện này. Cô đáp 1 cách yếu ớt. “Đó là chuyện bí mật.”

-Như vậy thì chuyện đó không nên xảy ra. Anh quát lên. “Phải cần có người dạy cho hấn biết cách hành xử. Anh từng nghĩ hấn vô trách nhiệm, nhưng không đến nỗi xài súng mà gây thương tích cho người khác – hơn nữa người đó là em.

-Anh không nên trách anh ấy! Fenella nói 1 cách khó khăn.

-Anh cố tình trách hấn đấy! Sir Nicolas hậm hực. “Anh còn muốn nói cho hấn biết anh nghĩ

thể nào về hấn nữa kìa. Đã đến lúc phải ngăn chặn các hành vi ngông cuồng như bò điên của hấn lại.”

Nếu như không sợ Sir Nicolas mắng oan Periquine thì cô đã bật cười trước thái độ nóng nảy bất ngờ của anh.

-Chuyện không phải như anh... nghĩ đâu. Làm ơn đừng... giận Periquine.

-Chỉ giận thôi sao? Anh còn khinh bỉ hành vi của hấn nữa. Tại sao hấn lại bắn trúng em chứ? Tại sao hấn xài súng mùa này trong năm.

Giọng anh đầy hoài nghi, khiến cô đành trả lời 1 cách yếu ớt.

-Không phải... Periquine... làm em bị thương.

-Vậy thì ai? Anh ép cô phải nói.

-Lính hải quan!

-Trời ơi!

Sir Nicolas thốt lên tiếng kêu xong ngồi phịch xuống ghế như thể chân anh đứng không vững nữa.

Hôm nay anh vẫn phục sức lịch lãm như thường lệ, cổ còng cao, cravat trắng, và áo khoác xám may khéo. Dây đồng hồ lấp lánh trên nền chiếc quần vàng sát ống, và giày ủng Hessian được đánh kỹ sáng bóng.

-Em nói sao? Anh ngưng 1 hơi dài rồi thở hắt ra.

Fenella cười khẽ.

-Em tin anh bằng cả mạng sống của em, và em xem anh là người bạn thật sự của em.

-Có phải em đi buôn lậu không? Anh hỏi 1 cách khó nhọc gần như ghen thờ.

Cô khẽ gật đầu.

-Bọn em đã đem hàng về an toàn rồi, nhưng khi tới lạch Hellingly phải đánh chìm thuyền. Lính tuần tiểu đuổi theo em và Periquine nhưng bọn em đã thoát được chỉ bằng phép lạ.

-Tên Corbury này bị loạn óc rồi. Giọng anh nặng trĩu vì lo sợ khiến Fenella không nén cười nổi.

-Em kể cho anh nghe chuyện này không phải để chống chế cho Periquine, nhưng vì em biết anh sẽ hoảng hốt đến dường nào. Cô mỉm cười. “Nhưng mọi chuyện đã qua. Đạn của tàu tuần chỉ xém vào tay em thôi, nhưng em không cho mẹ em biết việc này.

-Nếu em cho mẹ em biết thì bà đã kêu lính tới còng đầu cái tên ngu ngốc đó rồi. Anh nổi giận.

-Nhưng hể Periquine bị đi đày là em cũng bị đi luôn. Cô nói như khiêu khích. “Nên anh đừng tiết lộ bí mật của em.”

-Anh chỉ muốn dần cho hẳn 1 trận thích đáng. Hẳn đáng bị như vậy. Nghe anh nói thế, cô lại phá lên cười.

Sir Nicolas đứng khá cao, nhưng Periquine còn to cao hơn. Nếu phải vật lộn với nhau cô biết ai là người sẽ nắm phần hơn.

-Bọn em không bị bắt, và vết thương em cũng gần lành rồi. Hai ba ngày nữa thôi là chỉ còn lại vết sẹo nhỏ thôi. Cô xoa dịu anh.

-Sao em lại dẫn thân vào mấy chuyện nguy hiểm ngốc như thế chứ? Giọng anh chợt nghe khác lạ khiến cô cụp mắt xuống.

-Em phải đi với Periquine vì anh ấy không biết cách thỏa thuận giá cả.

-Anh cấm em làm chuyện đó nữa! Em có nghe không? Anh tuyệt đối cấm em!

Cô ngược lên ngạc nhiên và nhìn anh như dò hỏi.

-Em cần 1 người để chăm sóc mình, Fenella, em bằng lòng lấy anh không?

-Sir Nicolas!

Người cô sững lại vì sửng sốt.

-Em chưa bao giờ nghĩ... em chưa bao giờ mơ...

Cô chợt ngưng bật rồi nói nhanh.

-Nhưng anh muốn cưới Hetty mà.

Anh chưa bao giờ muốn cưới cô ấy. Anh giải thích. “Anh có ý nghĩ đó bởi vì cô ấy quá xinh đẹp thích hợp với bộ kim cương gia bảo của anh. Nhưng đó là trước khi anh gặp em.”

-Nhưng em là người cuối cùng anh muốn lấy làm vợ đó. “À em chỉ xuông miệng nói như vậy thôi. Em không có khí thế uy nghi hay là bất cứ đáng vẻ gì mà anh xem là quan trọng đâu.”

-Em quan trọng đối với anh. Từ khi anh quen em mọi tiêu chuẩn trong cuộc sống của anh đều sai cả. Anh cúi xuống nắm lấy tay cô ủ vào tay anh.

-Quen biết em. Anh khẽ nói. “Cho anh thấy những gì anh mất mát trong cuộc sống.

-Anh mất mát điều gì? Fenella thắc mắc.

-Tiếng cười, sự cởi mở, niềm vui trong cuộc sống ở em mà anh chưa từng thấy ở bất cứ ai khác. Có lẽ anh cũng chưa từng biết là những điều này có tồn tại trên đời hay không.

-Vì nhiều tiền tiền phải không? Cô hỏi anh dịu dàng.

-Nhưng lại thiếu vắng thương yêu. Sir Nicolas tiếp tục. “Mẹ anh mất lúc anh còn rất trẻ và ba anh cương quyết muốn anh trở thành người thừa kế xứng đáng vị trí của ông sau này. Ba anh quá xem nặng uy thế quan trọng của giòng họ.

-Sir Nicolas hít 1 hơi dài.

- Giờ thì anh nghiệm ra được mình đã cô đơn như thế nào, và tuổi thơ của anh có bao nhiêu điều bất hạnh. Anh không được đến trường như những đứa trẻ khác.

-Tại sao?

-Ba anh muốn đích thân kiểm soát sự học vấn của anh. Anh có cả hàng loạt gia sư cho đến khi vào trường Oxford.

-Ở đó anh không vui sao?

-Đến lúc đó thì anh đã trở thành 1 kẻ khô khan ngạo mạn rồi. Anh chân thật tâm sự. Thái độ này là do tính nhút nhát e dè vì anh không được phép chơi chung với đứa trẻ cùng tuổi. Anh kiêu ngạo quá độ, và đương nhiên là anh không có mấy bạn bè.

-Em hiểu được anh cảm giác thế nào, nhưng tại sao ba anh không cho anh có được những thú vui bình thường khi chơi chung với các đứa bé khác.

-Nhìn lại những gì anh làm trong vài ngày vừa qua, anh nhận ra rằng ba anh là người có tính chiếm hữu. Ông sợ anh không nhiệt tâm trung thành với ông, hay đi chệch xa con đường mà anh cần phải đi.

-Đại Nam tước Anh quốc! Cô nói dịu dàng.

-Chính xác!

-Điều ấy đã được khắc sâu vào tâm trí khi anh còn là 1 đứa bé con rằng anh mang dòng máu xanh khiến anh cao quý hơn mọi người khác. Anh không được đọc truyện cổ tích, mà thay vào đó là học tập những thành quả sự nghiệp của giòng họ Waringham tự bao đời qua, và luôn cả thành tích của họ ngoại mà ba anh đồng tự hào như họ nội.

-Em thấy đáng tiếc cho anh.

-Anh không muốn lòng thương hại của em. Anh muốn em giúp anh. Anh muốn em lấy anh, Fenella, để dạy anh biết cách hưởng thú vui trong cuộc sống. Anh sẽ trao cho em tất cả mọi tiện nghi em muốn, ngược lại anh muốn em cho anh nhiều điều còn quan trọng gấp bội lần cái anh cho em.

Giọng anh trầm hẳn xuống, và cô hiểu anh phải cố gắng nhường nào để thành thật tỏ rõ lòng mình. Giờ thì cô biết vì sao anh bí ẩn, vì sao đời sống anh bị giam hãm đến độ tức tưởi không biết làm sao tự giải tỏa mình. Anh phải sống 1 cuộc sống kiềm chế mà bất cứ tình cảm nhiệt thành nào cũng phải xếp hàng thứ nhì sau lòng tự trọng.

Giờ đây tỏ lộ hết bao nỗi niềm cất dấu, sâu thẳm trong tâm hồn anh bao muộn phiền uẩn ức lùi xa nhường chỗ cho yêu đương dâng tràn như thác lũ. Như hiểu được mọi biến chuyển trong anh, bất giác cô xiết chặt lấy tay Sir Nicolas.

-Em không biết... phải nói với anh ra sao... Sir Nicolas?

-Em lấy anh nhé?

Cô lắc đầu.

-Anh biết em không thể làm vậy mà.

-Tại sao?

Điều đó đơn giản thôi, vì em không yêu anh. Em biết anh tốt với em, nhưng dù chúng ta có cố gắng đến đâu đi nữa, anh sẽ không có được hạnh phúc thật sự với 1 người không yêu anh.

-Anh có cảm giác em sẽ nói vậy với anh, nhưng anh sẽ cố gắng khiến cho em yêu anh. Anh sẽ rất nhẹ nhàng từ tốn đối với em, Fenella, anh sẽ cho em mọi điều em chưa từng có. Anh sẽ bảo vệ và chăm sóc cho em. Suốt cuộc đời này anh sẽ không bao giờ yêu bất cứ người nào như yêu em.

Fenella hít 1 hơi dài.

-Em rất tự hào và trân trọng những gì anh nói với em. Nhưng em không thể cho anh câu trả lời mà anh muốn nghe.

-Vì Corbury phải không?

-Em yêu Periquine từ lâu lắm rồi, nhưng anh ấy không biết đến tình cảm này, mà anh cũng biết rồi đấy Periquine đang yêu Hetty.

-Sao hử ngu như thế không biết rằng mình may mắn có được em?

-Chỉ có người đãng trí mới hỏi câu ấy thôi.

-Em nghĩ rằng 1 người đầy tham vọng, thủ đoạn, tính tình như Hetty đáng để so sánh với em sao?

Sir Nicolas nâng tay cô lên áp vào môi mình.

-Anh chưa bao giờ biết có người đàn bà nào dịu dàng, ngọt ngào, đầy nữ tính như em vậy. Lại còn vui nhộn và hào hiệp nữa.

-Làm ơn đừng nói với em như thế. Cô năn nỉ. “Anh khiến em muốn khóc! Oh, Nicolas, em ước gì có thể yêu được anh, em rất thích anh. Em muốn anh là người bạn rất thân của em, em mong sau này anh sẽ tìm được người rất yêu anh.

-Anh chỉ cần em thôi. Anh nói đầy cương quyết.

Anh nhìn cô ánh mắt âu yếm, tình yêu đã hoàn toàn biến đổi anh. Nét cứng cỏi, kiêu ngạo, lạnh lùng đã biến mất thay chỗ cho 1 Nicolas nhân bản, ôn hoà hơn.

Trong 1 thoáng Fenella hình dung cuộc sống bên cạnh anh sẽ êm đềm biết bao. Anh sẽ là người chồng ân cần chu đáo, hơn nữa còn là một người đáng để ngưỡng mộ.

Khi mà rào cản cuối cùng trong anh gãy đổ, anh sẽ hiện thân là người tình dịu dàng, hiểu biết, và có lẽ rất tình tứ - điều mà anh chưa hề biết là đã tồn tại trong anh.

Nhưng rồi trong tâm trí cô lại hiển hiện ánh mắt, khuôn mặt của Periquine, và âm sắc trong giọng nói anh khi ra lệnh cho cô, cảm giác say mê lạ lẫm khi họ hôn nhau.

-Em xin lỗi... Nicolas... rất xin lỗi anh. Cô thì thăm.

-Anh cũng đoán ra được, nhưng anh sẽ không bỏ cuộc, Fenella. Có lẽ 1 ngày nào đó em cần đến anh, và lúc ấy anh sẽ đến bên em.

Anh hôn tay cô rồi đứng lên.

-Chiều nay anh sẽ trở lại thăm em. Hiện giờ thì anh phải nghe lời của bà Anna là không được làm cho em quá mệt.

-Không có đâu anh.

-Anh yêu em. Mắt anh chợt lóe lên. “Đừng bao giờ quên, là anh rất yêu em.”

Khi anh băng qua sân cỏ ra về, Fenella vùi đầu vào gối tâm trạng ngỡ ngàng như vừa qua 1 cơn mơ.

Có phải thật chẳng cô đã khước từ lời cầu hôn của 1 người đàn ông giàu nhất, cao ngạo nước Anh? Có lẽ không 1 ai, đừng nói chi Hetty biết được sự thật ấy chỉ vừa xảy ra cách đó có vài giây.

Trong lúc vẫn còn nghĩ đến Sir Nicolas, tim của Fenella bỗng lạc đi mấy nhịp khi bóng Periquine thấp thoáng ngoài sân cỏ.

Làm sao không thể mến mộ 1 hình ảnh phong độ như anh, bờ vai rộng và đường nét hùng tráng uy nghi.

Anh vẫn phục sức lịch lãm như Sir Nicolas, nhưng tinh mắt Fenella nhìn ra 1 vết rách nhỏ trên tua viền của cravat, vết nhăn trên áo choàng ông cụ Barn không ủi cẩn thận, và cả giày ủng không đánh bóng kỹ.

Cô tươi cười hơn hở, mắt long lanh sáng đưa tay ra đón anh.

-Em mong anh đến quá.

-Anh đến cho em xem cái này. Lord Corbury đưa 1 tờ báo cho cô.

-Cái gì đây? Cô hỏi 1 cách lo âu khi trông thấy Periquine không giống như thường ngày, lời lẽ đột ngột và quên luôn chuyện hỏi han sức khỏe cô.

-Hãy đọc đoạn cuối, cột thứ hai trong trang đầu.

HÀNG LẬU THUẾ BỊ PHÁT HIỆN

Tàu hải quan tuần dương miền duyên hải phía nam và tuần cảnh Dragoon lục soát hàng lậu hôm qua đã phát hiện ra 1 chiếc thuyền trong lạch Hellingly. Thuyền chứa 1 số bao thuốc lá và trong nhiều hang động gần đó cất dấu nhiều kiện brandy.

Quân đội đã tịch thu 1 tá lừa bị tình nghi dùng tải hàng lậu.

Bọn buôn lậu đã đánh chìm thuyền trước khi tẩu thoát, có hai người đàn ông bị tình nghi dính líu đến sự việc này đã tẩu thoát bằng ngựa.

Fenella đọc đoạn tin tức đến hai lần trước khi hỏi anh.

- Mọi chuyện coi như... không có gì?

- Làm sao không có gì? Anh gắt lên. "Hết thấy mọi thứ tốn gần 1,500 bảng."

- Nhiều đến thế?

- Vậy em trông mong cái gì? Anh hỏi 1 cách khó chịu. Ngân ấy hàng hoá và chi phí thì làm sao ít tiền được.

Fenella thở dài.

- Em thật lấy làm tiếc.

- Coi như mình xui thôi. Mình đã đem được hàng về rồi, chỉ còn nửa tiếng nữa thôi là kịp chuyển lên London.

- Nếu như đám lừa không bị tịch thu.

- Quý tha ma bắt! Lính tráng là dùng để đánh nhau có đâu lại rượt đuổi vòng vòng mấy bọn cướp ranh.

- Mình nên cảm thấy may mắn là thoát được sớm, nếu không còn tệ hại hơn nữa.

Khi cô nói anh đưa mắt nhìn tay cánh tay cô, giọng anh nhẹ nhàng hơn.

- Suýt tí nữa là em bị giết rồi. Tha thứ cho anh, Fenella, đứng ra trước tiên anh phải hỏi thăm em, nhưng bà Anna đã kể lại cho anh nghe hết rồi.

- Em cũng đoán được. Chắc anh bị mắg nhiều lắm hả?

- Bị mắg!

Anh giơ tay lên tỏ vẻ khúg khiếp.

- Em đừng nói với anh chuyện bà ấy mắg anh trong hai ngày qua. Anh cứ tưởng như bị trở lại trường chịu hình phạt kỷ luật vậy.

- Bà ấy lúc nào cũng vậy thôi, lúc nào cũng lo âu sợ hãi mình xảy ra chuyện gì.

Lord Corbury ngồi xuống chiếc ghế Sir Nicolas đã ngồi.

- Anh không muốn chuyện như vậy xảy ra cho em đâu Fenella. Anh rất biết ơn em đã chung vai sát cánh với anh, mặc dù mình đã thất bại.

- Thì giống như anh nói, mình gặp xui thôi.

- Nhưng anh có ý này!

-Một cái nữa sao? Cô hỏi 1 cách phập phồng.

-Không hoàn toàn khác. Điều duy nhất em cần hứa danh dự là không được nói cho Waringham biết.

Trước khi cô kịp trả lời, anh tiếp thêm.

-À mà Waringham làm cái quái gì ở đây vậy, anh thấy xe hăn rời khỏi khi anh băng ngang qua trang viên?

-Anh ấy... đến hỏi thăm em. Không biết ai đó nói với anh ấy là em không khỏe.

-Sao hăn không đi cho khuất mắt chứ. Sao hăn không về lại London? Hễ anh đến gặp Hetty thì hăn lúc nào cũng ở đó. Còn đến gặp em, thì hăn cũng chồm mũi vào. Anh không hy vọng là em tạo cơ hội cho hăn. Giờ thì em đâu cần phải giả vờ hứng thú đến cái gia phả chán ngắt của hăn ta nữa.

-Không... tất nhiên là không. Cô nói nhỏ.

-Chuyện mà anh nghe được có dính dáng tới hăn, nhưng em không được hé nửa lời cho hăn biết. Em có hứa không?

-Chuyện gì em cũng sẽ hứa mà.

-Anh tin em. Tuần tới mình đi Ascot, anh sẽ đặt hết tiền mình có lên con ngựa của Waringham, tên là Crusader.

Fenella nhìn Periquine ánh mắt thẳng thốt.

-Anh nghĩ nó thắng sao?

-Đúng, nó sẽ thắng.

-Nhưng tại sao lại giữ bí mật với Sir Nicolas?

-Bởi vì hăn có hai con chạy trong cùng 1 cuộc đua. Tên coi ngựa của hăn nói với Joe Jarvis đăng quán trọ Green Man, rồi Joe thuật lại cho anh vì biết anh hứng thú vào cái tàu có ý cho con Crusader thắng. Con kia tên là Ivanho thì là ngựa chiến của Gold Cup.

-Bộ họ làm vậy được sao?

-Lúc trước có rồi. Mấy tên mã phu, mấy đứa chạy việc, cho đến các tên huấn luyện ngựa đều muốn làm mấy cú độc để kiếm tiền. Anh nghĩ trận này cũng vậy.

-Nhưng Sir Nicolas chắc biết chuyện gì xảy ra chứ.

-Hăn chỉ biết cái mà bọn huấn luyện muốn cho hăn biết thôi. Con Ivanho thần sầu lắm, ai cũng nói nó sẽ giật giải.

Anh hít 1 hơi dài.

-Crusader là ngựa mới, bọn họ nghĩ nó sẽ 10 ăn 1. Em có hiểu gì không, Fenella?

-Như vậy có nghĩa là sao?

-Mình có khoảng 4,000 bảng trong Priest's Hole. Nếu Crusader ăn không quá tỉ số 10/1 thì là 40,000 bảng. Nghĩ đến đi, Fenella! Mình có tay trong mà. Anh chắc lần này 1 cú là làm xong.

-Em hy vọng vậy, Periquine. Cô đáp nhẹ nhàng.

-Mấy tin tốt như vậy chỉ đến 1 lần trong đời thôi. Lord Corbury hào hứng. "Anh không có ý định đi Ascot vì tốn tiền quá, nhưng anh không muốn bỏ qua cái cảnh Crusader thắng dễ dàng chở hết tiền của anh trên người nó đâu.

-Anh chỉ đến đó có 1 ngày thôi à?

-Không, không, mình phải ở cho tươi tất 1 chút. Bọn mình ở với chú của em.

-Ở với chú Roderick?

-Sao không được? Chú ấy cũng là chú họ của anh mà. Chú hay nói là nếu khi nào anh đến Ascot thì đến chú ấy. Biên thư cho chú đi, Fenella, nhắn với chú rằng hai đứa mình sẽ đến vào buổi sáng của Gold Cup.

Anh thở dài.

-Anh muốn xem hết cả buổi đua, nhưng thú thật anh lại sợ bỏ tiền vào mấy trận khác. Em biết rất khó dần không cá khi nắm tin tốt trong tay hay không?

-Ừ, em cũng không nghĩ như vậy là khôn.

-Chắc chắn là không, tiền còn lại của mình cũng không nhiều. Mình quá tốn kém cho cái tai họa vừa rồi. 1,500 bảng là biết bao nhiêu tiền! Renshaw cảnh cáo không nên đem thuyền khác vào Hellingly. Bọn tuần cảnh đã đem cả hạm đội tuần tra khắp vùng biển đó, còn đám kỵ binh mỗi tối đều ra quân.

-Em từng nói với anh là chính quyền đang nỗ lực ngăn chặn các hoạt động buôn lậu ở Channel mà.

-Sự việc đã rồi nói nữa có ích gì đâu! Giọng anh hớn hở. "Nhưng bây giờ thì cò đến tay mình phải phất. Kỳ này có tin hay mình phải làm 1 chuyển ngoặt mục mới được."

Anh ngưng 1 chút rồi tiếp.

-40,000 bảng! Nghe chiến quá!

-Rồi anh có... cầu hôn... với Hetty không? Cô hỏi 1 cách ngập ngừng.

-Lúc đó chắc chắn anh có thể ăn nói mạnh mẽ hơn.

Đoạn anh đứng lên và hỏi 1 cách thờ ơ.

-Chiều nay em có ghé qua Priory không?

-Em muốn qua, nhưng bà Anna không cho em đi. Ngày mai em đi.

-Anh nhớ em.

-Anh... nhớ em thật không?

Cô ngước lên, nhưng anh không cúi xuống nhìn cô như cô mong đợi. Thay vì thế anh lại nhìn mông lung ra sân cỏ ngoài kia, nét mặt khác thường.

-40,000 bảng! Anh thì thảo từng chữ một.

Nghe anh nói, cô bỗng cảm thấy tim mình nhói đau – anh chẳng hề nghĩ đến cô.

Chương 8

-Con muốn thưa chuyện với ba.

Ông Lionel Lambert ngưng đọc sách ngước lên nhìn, giọng bức bối.

-Con không thấy là ba đang bận sao?

-Con xin lỗi, nhưng con có chuyện cần.

Fenella đóng cửa lại và bước đến ba cô. Ông Lambert đang ngồi tại 1 bàn sách lớn chung quanh ông và khắp nơi trong phòng chất cơ man là sách.

-Ba không có thời giờ nói chuyện đâu. Ông khẳng khẳng không muốn tiếp chuyện con gái. “Chắc lại vào đây để xin tiền phải không?”

-Đúng vậy thưa ba, nếu chuyện không quan trọng con cũng không đến làm phiền ba.

-Lúc nào con cũng nói như thế. Ông quát lên bức dọc.

-Con và Periquine sẽ đi Ascot ở với chú Roderick trong ngày đua. Con thật sự không có đồ gì để mặc hết! Con đâu có thể đi tới đó trong bộ áo như thế này chứ.

Cô vừa nói vừa kéo vạt áo bằng cotton cho ba cô xem, nét mặt van vỏi.

-Tối ngày chỉ có áo sống. Đàn bà chỉ biết có mỗi việc này thôi sao? Mấy thứ vô bổ đó thật chỉ uống tiền. Người Hy Lạp thuở xa xưa đâu cần đến quần áo.

-Nhưng đàn bà Hy Lạp vẫn muốn mặc đẹp đi xem các trận đấu, hay là bất cứ nơi nào khác.

Ông không trả lời, Fenella tiếp tục năn nỉ.

-Nếu con mà là con trai, ba còn tốn tiền hơn thế nữa.

-Nếu ba có con trai, nó đã đến trường Eton hay Oxford giống như ba. Nó có được bằng cấp rồi thì sẽ cùng ba du lịch khắp nơi. Đến Hy Lạp nơi mà Homer viết trường ca Iliad hay Odssey, hay là cùng nhau thưởng thức các công trình kiến trúc Parthenon hay Propylaea kiến tạo bởi

Pericles cho mục đích tuyên bố chủ thuyết dân chủ.

Ông thở dài.

-Có con trai là có bao nhiêu điều thú vị, nhưng đáng tiếc ba không có 1 đứa nào. Giọng ông nặng trĩu ngậm ngùi khiến cô không biết phải nói sao.

Lần đầu tiên cô nhận ra ba mình mang 1 nỗi thất vọng sâu xa đến như thế khi cô là con gái và là đứa con duy nhất vì mẹ cô không thể có thêm 1 đứa con nào nữa. Trong suốt bao năm qua hẳn là ông rất chán ghét cái thực tế mà ông phải đối diện này. Lý do duy nhất ông luôn miễn cưỡng tiêu xài tiền bạc cho chuyện áo sống là ông thà tốn phí cả trăm lần hơn cho sự học vấn của đứa con trai không bao giờ có.

Đột nhiên cô nghiêng mình hôn lên má ông.

-Con thật xin lỗi từng là nỗi thất vọng của ba.

-Không, con không phải như thế. Ông nói cho qua chuyện.

Ông thò tay vào túi áo gilet lấy ra mấy đồng vàng, bỏ trên bàn đếm. Năm đồng cả thảy.

-Đây mua cái gì mà con cần đi, Fenella.

Rồi ông quay qua với lấy quyển sách, không hứng thú nói tiếp.

Fenella toan nói số tiền đó không đủ, nhưng nhận ra có nài nỉ nữa cũng không ích gì.

Giờ thì cô đã hoàn toàn hiểu được điều mà cô từng mơ hồ bao nhiêu lâu nay – cách mà ông vun tay không tiếc chi cho khoản nhà cửa, ngựa xe, và sách vở nhưng lại quá chi li cho mọi nhu cầu của cô. Đơn giản chỉ vì cô là đứa con gái ông không bao giờ muốn!

Cầm tiền trong tay ra khỏi thư viện, cô không nghĩ đến bản thân cô hay y phục gì cần mặc ở Ascot mà tâm trí cứ miên man đến nỗi khuây khỏa của ba cô trong sách vở và thú tiêu khiển của mẹ cô trong vườn tược cỏ hoa.

Thật là một mối hôn nhân lạ kỳ! Nhưng không hiểu sao họ dường như mãn nguyện sống đời với nhau. Chỉ có cô là không có chỗ đứng nhỏ nhoi nào trong niềm mãn nguyện đó.

Cô thở dài nhớ lại bà Anna hay nói “hết phương cứu vãn thì đành chấp nhận”, rồi cố gắng nghĩ đến làm thế nào mà may được áo với vồn vện 5 bảng.

Đang phân vân không biết làm sao xoay sở với số tiền ít ỏi, cô bỗng dừng nhớ đến giọng nói hào hứng của Periquine “Crusader là ngựa mới, họ muốn nó 1 ăn 10”. Nếu cô cá 5 bảng, tiền thắng sẽ là 50 bảng! Lời giải đáp cho vấn đề của cô là đây!

Với 50 bảng cô sẽ có áo mới giúp cô trông thu hút hơn, Periquine sẽ tự hào vì cô. Cô chẳng thể nào bước đến trường đua cho những cô gái như Hetty miệt thị rẻ khinh, hay Periquine phải ái ngại trước cô em họ trang phục quá đổi tồi tàn.

50 bảng, cả 1 gia tài! Cô mơ mộng với bộ áo mới này cô sẽ gạt hái được ánh mắt ngưỡng mộ của Periquine, ánh mắt không bao giờ thay đổi anh dành cho Hetty.

Đường phố Ascot, ngựa xe như mắc cửi. Cơ man là xe lẫn với tiếng động huyền não của các tay cá độ, khách bộ hành ngược xuôi. Tất cả đều ngóng về hướng khán đài trắng bên cạnh những đường đua xanh lục trải dài.

Ngồi bên cạnh Lord Corbury trong xe phaeton, Fenella háo hức từng giây từng phút. Mọi người nhìn anh và cô với ánh mắt ngưỡng mộ. Hơn nữa, ngựa kéo xe của Lord Periquine thật là đúng là ngựa tuyền.

Fenella thấy tâm trạng cô vỡ òa hạnh phúc khi anh đến đón cô thật sớm sáng nay. Từ trên thang trong tiền sảnh bước xuống, cô nghe giọng anh thốt lên kinh ngạc.

-Em xinh quá, Fenella, anh nhận không ra đấy.

Cô mỉm cười tự nhủ mình sẽ không thành thật nếu không công nhận là rất thu hút trong bộ áo mới này. Bộ áo đầm màu vàng của hoa thủy tiên với chiếc áo choàng lụa cùng màu viền bằng hạt trai và nẹp lụa trắng.

Nón bonnet đan bằng sợi, được trang trí với những đóa kingcup vàng, với dây quai lụa đồng màu thắt thành vòng nơ duyên dáng dưới cằm.

Bộ trang phục làm tôn thêm vẻ tinh tuyền của làn da, thấp lên ánh đồng đỏ trên làn tóc mượt mà. Nhưng tất cả cũng không vượt lên được niềm hân hoan hạnh phúc đọng đầy trong đôi mắt màu xanh lục, nụ cười rạng rỡ trên môi – thu hút bao nhiêu tia nhìn mẫn mọ của khác qua đường.

Fenella đã tới mua sắm trong 1 cửa hàng ở Brighton quen biết với mẹ cô. Vì không cần phải trả ngay nên cô mua thêm cho Periquine 1 chiếc cravat mới.

Được hồ cứng, có tua viền chiếc cravat trắng tinh là 1 tương phản đẹp trên làn da rám nắng của anh. Lord Periquine hôm nay thật sang trọng lịch lãm trong bộ y phục cắt khéo ôm lấy bờ vai rộng, giày ủng Hessian sáng bóng, chiếc nón cao đội lệch. Đi bên cạnh cô trở thành nguồn ghen tị của bao cô gái khác trong trường đua hôm nay.

Lord Coruby đã đổi hết tiền vàng thành check, số tiền đổi được khá cao giá. Tiền ăm trong túi làm anh cao hứng, khi Fenella ngập ngừng đề nghị góp chung 5 bảng của cô vào số tiền anh đang cá, anh hưởng ứng không 1 lời tranh cãi.

Cô không muốn cho anh biết 5 bảng là toàn bộ gia sản của cô, và cô cũng chưa trả tiền quần áo mua hôm qua. Nếu biết được thế nào anh cũng chia lại cho cô số tiền thắng cá, và đó là việc cô không đón nhận.

-Mọi điều anh ấy làm là chỉ dành cho Hetty thôi, dù có phải sống ở lề đường mình cũng không đụng đến số tiền ấy.

Cô hằng tự nhủ mình, như hàng ngàn lần trước đây không bao giờ nên ghen tị với Hetty, điều đó chỉ càng làm cô thêm hèn mọn nhỏ nhen thôi. Nhưng khi băng qua sân cỏ xanh, thấy

Hetty đang tiến tới gần, cô không thể tự ngăn mình mang nặng cảm giác thua kém Hetty.

-Periquine, gặp anh ở đây em vui quá! Hetty đưa bàn tay mang găng trắng ra đón anh, đôi mắt màu xanh sứ ngược lên long lanh. Mọi cử chỉ đáng vẻ luôn được tính toán bài bản làm cho mọi đối tượng trai trẻ run lên vì sung sướng khi gặp gỡ.

Fenella nhìn sang hướng khác, cô không thể chịu đựng thấy nét mặt anh lúc này. Mọi hân hoan hạnh phúc mà cô có được khi mới đến đây trong bóng chốc hoàn toàn biến mất.

-Có lẽ sau hôm nay. Cô thầm nghĩ. "Periquine sẽ đến gặp Sir Virgil xin cầu thân với Hetty!" Dù cô mặc bộ áo nào đẹp đến đâu đi nữa, cô sẽ mãi mãi mất anh.

Miên man suy nghĩ, bỗng dưng cô chợt thấy có chút ấm áp dâng lên khi trông thấy bóng dáng Sir Nicolas đang tiến về phía cô.

-Anh không nghĩ gặp em ở đây. Em không cho anh biết là em đến đây.

-À, phút chót Periquine đổi ý. Cô nói với vẻ bối rối, thầm nghĩ Sir Nicolas sẽ lấy làm lạ vì sao anh và cô lại xuất hiện ở đây. Cô không muốn tiết lộ bí mật của Periquine, sợ làm hỏng đi kế hoạch của anh.

Ngược lên nhìn Sir Nicolas cô phân vân không biết cái nguồn tin tay trong của Periquine có đáng tin cậy được chăng. Có thể nào người làm trong tàu ngựa của anh thà là tạo cơ hội cho người bên ngoài thắng cuộc hơn là chủ nhân của chính họ?

Nhưng dù gì đi chăng nữa cũng quá trễ để hỏi han tin tức hay làm bất cứ điều gì ngăn cản, đành phải liều với Periquine thôi.

-Mình đi xem ngựa của anh. Anh đề nghị.

Fenella anh muốn rủ cô đi chung để nói chuyện riêng với cô. Liếc qua thấy Periquine đang say sưa nói chuyện với Hetty và các người đi cùng cô ta, Fenella nói nhanh.

-Vâng, em cũng muốn đi!

-Em có nhận được thư của anh không? Anh hỏi cô khi họ rời đi.

-Anh biên cho em tất cả ba lá.

-Từ khi anh rời nhà Hetty em nhận được hết.

-Nhưng không trả lời anh bất cứ lá nào.

-Em cũng có ý định, nhưng em quá bận rộn mấy ngày vừa qua.

-Anh đoán là em lại sang chăm sóc cho Periquine phải không? Anh nói 1 cách cay đắng.

Đó là sự thật mà cô không thể chối cãi. Tay hẫy còn đau, nên xong việc sắp xếp y phục cho Periquine cùng với việc dọn dẹp Priory thì cô mệt nhoài. Khi về đến nhà cô chỉ muốn chuồn lên giường hay nghe bà Anna ca cẩm còn hơn là ngồi trả lời thư cho anh. Hơn nữa cô cũng không biết cách nào khước từ tình cảm quá nồng nhiệt của anh. Cô chưa từng hình dung anh là người

thì vị lãnh mạn, nhưng giờ thì cô nhận ra tình cảm yêu đương khó nói hết bằng lời thì anh đã trải ra hết trên giấy, lại còn rất mực nồng nàn tình tứ.

-Thư của anh không làm em chán chứ? Anh hỏi đột ngột và bằng vào biểu cảm trên gương mặt anh, cô biết anh lo ngại đón nhận câu trả lời không như ý.

-Không, em không hề nghĩ thế.

-Có thật không?

-Em hứa với anh 1 điều, em sẽ không bao giờ dối anh.

Nói đến đây cô cảm thấy có chút áy náy, cô không dối anh nhưng lại có điều giấu anh - chuyện mờ ám ở tàu ngựa mà anh nên biết – nhưng đồng thời không thể phản bội Periquine.

Cô vội chuyển đề tài rồi cùng anh bàn luận về ngựa. Sir Nicolas rất am tường uyên bác trong lĩnh vực này, khi họ trở về ngang qua sân cỏ phía bên dưới phòng dành riêng cho Hoàng gia, anh tâm sự.

-Anh không muốn đánh cá trong cuộc đua này, nhưng anh có ý định ủng hộ ngựa của anh cho Gold Cup. Anh muốn đưa em đi xem Ivanho, nó chiến lắm.

Fenella đang phân vân với ý định đang chực trào lên ngăn anh đừng đặt tiền trên ngựa của mình, nhưng trong lúc đang bứt rứt lo âu thì Lord Corbury trở lại mắt lộ vẻ hài lòng.

-Anh muốn cho em xem cái này, Fenella. Cô mỉm cười với Sir Nicolas và đi cùng anh qua phía bên kia sân cỏ.

-Joe Jarvis đang ở đây. Anh nói nhỏ. “Anh vừa nói chuyện với hắn xong.”

-Hắn nói gì?

-Dự định vẫn y như cũ. Tên giữ ngựa của Waringham cho hắn biết cả tàu đều đặt con Crusader.

-Anh bỏ tiền vào chưa?

-Anh đặt đến đồng xu cuối cùng rồi. Họ nghĩ là còn cao hơn 1/10 nữa, vì thế anh không đặt theo giá.

-Em mong cho mọi chuyện xuôi xẻ. Fenella gần như không thở nổi.

-Tất nhiên là mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Phải là như vậy.

Anh cúi xuống nhìn cô, cười thật tươi.

-Một ăn hai thua, nhưng anh rất tự tin lần này.

Fenella cười phá lên.

-Anh lúc nào cũng tin tưởng sôi sục vận may bách độc bất xâm của anh, đôi khi cũng thành công đấy chứ.

-Luôn luôn thành công! Anh huênh hoang. Lần rồi tuy mất tiền nhưng giữ được mạng, vậy là hên nhất rồi.

-Phải, hên thật đấy. Cô cười đồng ý với anh.

-Thôi bây giờ mình cầu nguyện ông tổ trường đua đi, hay thần thánh phương nào cũng được. Anh cười vui vẻ.

Có người bạn chạy lên nói chuyện với anh, thế là hết giây phút riêng tư.

Họ cùng đi xuống xem các con ngựa trong vòng đua.

Ivanho quả không hổ danh ngựa chiến, mọi người đều trầm trồ nó nhưng cô lại đưa mắt qua Crusader. Chân dài tướng tá có vẻ lóng ngóng, nhưng cô tin nó sẽ trở hết tài khi ra trận. Cô ngắm nài ngựa của Sir Nicolas trong bộ áo xanh dương đậm, viền vàng kim đang lướt qua lô ngồi của Hoàng gia, đoạn đi nước kiệu đến chỗ xuất phát.

Họ quay trở về sân cỏ, Fenella thấy Sir Nicolas nhìn về hướng cô nhưng cô phải làm như không thấy anh.

Trong giây phút này tinh thần cô quá căng thẳng, giây phút vô cùng quan trọng với cô và Periquine, cô không thể chịu thêm 1 người khác nào nữa đứng chung.

Họ đi lần xuống gần tới lan can. Từ tiếng rì rào khắp đó đây, bỗng vút lên 1 tiếng hét vang dội "ra rồi!" - cuộc đua bắt đầu.

Fenella hồi hộp mong ngựa Periquine cá dẫn đầu.

-Crusader! Crusader phải thắng!

Cô cố gắng không nghĩ đến 40,000 bảng, có được số tiền là Periquine sẽ cưới Hetty. Thay vì đó cô nghĩ đến Periquine sẽ thoát khỏi nợ nần, chỉnh trang lại Priory, có 1 cuộc sống yên lành không phải đôn đáo lao vào đủ cách kiếm tiền nguy hiểm hoang đường.

Crusader! Phải thắng! Phải thắng!

Các con ngựa phóng thẳng ra sân. Mắt mọi người đổ dồn qua hướng trái. Giờ thì các chú tuấn mã đã trong tầm ngắm, Fenella thấy cả sắc phục của nài ngựa rất rõ ràng.

-Vòng đầu là 2.5 miles. Anh giải thích cho cô.

Ngựa đã chạy qua chỗ họ ngồi và bắt đầu dồn lại. Ivanho và Crusader chạy khá gần nhau.

Ở tuốt phía xa, ngựa bắt đầu tản ra. Có 1 con dẫn đầu 1 đoạn ngắn nhưng cũng bị bắt kịp và qua mặt ít lâu sau.

Đội hình ngựa lại thẳng hàng trở lại, giờ thì như thể hai con dẫn đầu chỉ ăn thua bằng 1 chiều dài cổ.

Gần hơn, rồi gần hơn nữa! Không thể nào phân biệt nổi đâu là nài của Ivanho đâu là nài của Crusader đang dẫn đầu.

Rồi bỗng nhiên 1 tiếng ồ lên vang dội khắp nơi, ngựa của Sir Nicolas đã vượt qua đích. Sir

Nicolas đã thắng! Không nghi ngờ gì nữa, ngựa của anh đã qua mặt đến cả nửa lưng. Rồi Fenella lại thấy con thứ 4 hay thứ 5 đang đến mang cùng 1 sắc phục xanh dương và vàng kim. Và lẽ đương nhiên Ivanho đã về nhất.

Cô thở hắt ra, trước khi cô có thể nói bất cứ điều gì, trước khi cô có thể hỏi câu hỏi mà đã quá rõ câu trả lời, cô thấy mặt Lord Corbury tối sầm giông bão.

Không hé lấy 1 lời anh quay ngoắt đi bằng qua sân cỏ tiến đến nơi nài ngựa tập trung để xả yên cũng như cân đo, không biết làm gì hơn cô đành nối gót theo anh.

Khi họ tới nơi, đoàn ngựa cũng từ vòng đua trở vào. Ivanho đi trước giữa rừng người hoan hô vỗ tay vang dội.

Mọi người ai cũng muốn phân hưởng niềm vui chiến thắng của Ivanho, họ ùa xuống tranh nhau chạm lên mình chú tuần mã quán quân. Lord Corbury lặng yên đứng nhìn, rồi đột ngột nói, giọng rắn lại giận dữ.

-Ở lại đây, anh đi xem chuyện gì đã xảy ra. Nói xong, anh biến mất vào trong đám đông đang kéo tới phòng cân.

Fenella tách khỏi đám đông, chậm chạp bước đến hàng cây viền chung quanh sân đua. Không ai chú ý đến cô, Fenella đứng đấy hoang mang không biết chuyện gì đã xảy ra và bây giờ Periquine sẽ làm gì. Ivanho thắng có nghĩa là không còn gì sót lại, Periquine đã trút hết hy vọng lên mình Crusader đến đồng bạc cuối cùng.

Không còn tiền trả cho Porrit sửa sang nông trại, không có tiền lương cho ông cụ Barn và bà Buckle, thậm chí không còn tiền để mua đồ ăn thức uống. Và cũng không còn tiền trả cho bộ áo vừa mua, và luôn tiền thưởng cho gia nhân trong nhà chú của cô. Hết, tất cả hết sạch!

Cô thấy mình choáng váng, không phải vì chuyện vừa qua, mà vì hành động ngu xuẩn nông nổi của cô và Periquine. Sao họ lại điên đến nỗi mạo hiểm đến hết số tiền thay vì chỉ phân nửa thôi. Nếu Periquine chỉ nhắm đến mục đích 20,000 bảng thay vì 40,000 bảng, ít ra cũng còn lại phần nào cho chi phí trong nhà.

-Bọn mình điên mất rồi! Cô thầm trách mình tại sao mình không thuyết phục anh ấy suy tính tường tận hơn chứ?

-Mình cũng điên rồi ngu ngốc có kém gì anh ấy đâu!

Từ đây tương lai là 1 mảng tối đen, mọi chuyện giờ đây với họ đã hoàn toàn bế tắc.

Tâm trạng vẫn đắm chìm trong khủng hoảng dật dờ, cô bỗng nghe có tiếng chuông vang, việc cân đo đã xong, trường đua lại nhộn nhịp đón chờ 1 cuộc đua mới.

Không thấy bóng dáng Periquine, cô chẳng thể làm gì khác hơn là chờ đợi, hy vọng an ủi xoa dịu được Periquine khi anh trở lại.

Ngựa lại chuẩn bị vào vòng cho cuộc đua chót, nhìn từng con từng con ngựa thoáng qua, cô cay đắng tự hỏi sao người ta lại ngu ngốc biến mình thành những nạn nhân của những cuộc đổ đên.

Vòng đua chót kết thúc, cái điệp khúc hò reo cổ vũ lại vang lên, vẫn không thấy tăm hơi Periquine. Đang thấp thỏm âu lo thì cô nghe có tiếng bước chân tới gần, cô vội quay lại và trông thấy Sir Nicolas.

-Em đang làm gì ở đây vậy?

-Em đợi Periquine!

-Chỉ có mình em? Em phải hiểu, Fenella, là Periquine không nên để em ở lại không có người tháp tùng trên trường đua như thế này.

-Em không sao.

-Vấn đề không phải ở nơi em. Anh nói 1 cách cứng cỏi. “Đi, anh phải đưa em về nhà chú em.”

-Em phải đợi Periquine.

-Tại sao? Anh căn vặn. “Hắn đã quên mất là em đang ở đây. Em đợi bao lâu rồi?”

-Không lâu... lắm.

-Đã lâu đủ rồi! Anh sẽ không để em lang thang trong đây đợi chờ cái tên cận bã đó nữa, khi mà hẳn chả có lấy 1 chút ý thức nào để chăm sóc cho em."

-Nhưng em phải đợi Periquine. Anh ấy nói sẽ quay trở lại.

-Nhưng em không thể tiếp tục ở đây. Sir Nicolas nói như thể đang giải thích cho 1 đứa bé. "Em sẽ bị người ta nói này nói nọ đấy, Fenella, khoác lấy tay anh rồi anh sẽ đưa em về nhà chú em."

-Không, Nicolas. Cô phản đối.

Anh đưa tay ra nắm lấy tay cô.

-Anh muốn như vậy! Chuyện em ở đây 1 mình không những gây nên đàm tiếu cho em, mà còn không hợp với gia giáo lễ nghi nữa. Anh hoàn toàn không cho phép những chuyện như vậy xảy ra.

Anh lại kéo lấy tay cô, và cô rút tay về phản đối.

-Không, Nicolas, không! Em phải đợi!

-Chuyện gì đang xảy ra vậy? Một giọng nói giận dữ cất lên.

Fenella và Sir Nicolas nhìn quanh và thấy Lord Corbury bất ngờ tiến lại.

-Ồ thì ra là anh, Periquine! Cô thở phào. "Em tưởng anh quên mất em rồi chứ."

-Anh có chuyện! Anh vẫn tắt. "Tôi có thể hỏi là tại sao Waringham lại xử sự kỳ lạ như vậy không?"

-Tôi đang thuyết phục Fenella việc cô ấy ở đây 1 mình là không đúng, trái với lễ thói. Sir Nicolas nói với giọng lạnh lẽo. "Điều mà anh hình như đã coi nhẹ!"

-Đó không phải là chuyện của ông. Periquine hằn học. "Tôi rất ghét cái cách lôi kéo của ông đối với em họ tôi, đúng, chính là cái cách mà ông ghìm lại con ngựa thứ nhì của ông trong Gold Cup."

Lord Corbury nói 1 cách hung hãn mặc dù không lớn tiếng. Anh không còn kiềm chế được mình. Fenella thở khẽ ra khi Nicolas nói với giọng chậm rãi điềm tĩnh.

-Tôi cho rằng đó là 1 sỉ nhục.

-Đúng tôi hoàn toàn có ý như vậy. Lord Corbury trả đũa.

-Tôi nghĩ rằng, Corbury, đến lúc có người phải dạy cho anh 1 bài học. Tôi rất lấy làm thú vị xuyên cho anh 1 lỗ qua người sáng sớm ngày mai.

-Không, không được làm như thế. Fenella thét lên hãi hùng.

Nhưng không ai trong hai người đàn ông, nét mặt đầy thù hận, để ý đến cô trong lúc này.

-Tôi rất hân hạnh chấp nhận sự khiêu chiến của ông. Lord Corbury nói 1 cách châm biếm.

“Nhân chứng thứ hai của tôi sẽ đợi ông trong vài giờ nữa, Waringham, nếu có người cần 1 bài học thì người đó chính là ông.”

-Chuyện đó còn phải đợi đã. Sir Nicolas đáp lại, giọng nói không 1 chút cảm xúc.

Anh nghiêm nghị cúi chào Fenella, rồi bước đi điệu bộ tỏ ra bất bình trước mọi việc vừa mới xảy ra.

-Periquine, anh không thể đấu với anh ấy, đừng anh. Fenella bật khóc.

-Cho tôi 1 lỗ vào người! Anh lắc đầu tỏ vẻ khinh bỉ. “Anh sẽ tặng cho hắn 1 lỗ thì đúng hơn, và mong rằng phát đó sẽ giết được hắn.”

-Periquine, anh điên rồi! Anh không thể làm như thế được!

-Anh có thể làm và sẽ làm. Hoàn toàn vì hắn mà mình mất sạch tiền.

-Tại sao? Cô thắc mắc.

-Vì hắn đã đổi nài ngựa của Crusader ngay trước cuộc đua. Không ai biết lý do hắn làm như vậy. Họ không nghĩ là hắn nghi ngờ gì, nhưng đột nhiên đến phút chót hắn ra lệnh đổi, mọi người chỉ còn cách tuân hành thôi.

-Con ngựa đó có cơ hội sao?

-Dù anh ghét hắn ta đến mấy, nhưng anh và mọi người khác cũng công nhận nó có thể có cơ hội thắng. Nhưng thật ra chỉ là mình gặp vận xui thôi.

-Thôi đi, nói nữa cũng vô ích. Phải đối diện thực tế là mình lâm vào đường cùng, hoàn toàn trắng tay.

Đoạn anh bỏ đi nhanh như gió, Fenella phải chạy theo muốn hụt hơi.

Họ ra xe và về nhà Lord Faquhar cách trường đua chỉ nửa dặm đường.

Trước khi xe quẹo vô đường dẫn vào nhà, cô đau khổ nói với anh.

-Em xin lỗi, Periquine, về... chuyện đấu súng.

-Xin lỗi! Anh quát lên tức tối. “Đúng, em cần xin lỗi. Em đã tạo cơ hội cho hắn ta làm như vậy.”

-Em... không có ý... làm như thế. Cô phản đối.

Nhìn nét mặt anh, cô hiểu là anh đang giận ghê gớm. Cô muốn năn nỉ anh, nhưng xe đã đến trước nhà.

Cô bước xuống xe, gia nhân vội vã bước ra đem hành lý của cô trong thùng xe vào nhà. Khẽ gật đầu với cô, anh cất giọng lạnh lùng.

-Tạm biệt, Fenella.

-Bây giờ anh đi đâu?

-Anh có việc phải làm. Cho anh gửi lời chào chú và anh không thể dùng cơm với chú tối nay như dự định, nhưng hy vọng sẽ gặp lại chú khi chú về hưu.

-Nhưng Periquine...

Nhưng Lord Corbury đã kéo ngựa bỏ đi, lời cô chưa kịp nói đã tan vào trong gió.

Cô biết anh đang đi tìm người chứng phụ cho buổi đấu ngày mai. Người chứng đó chắc là 1 tên bạn nhậu sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì khi có người chịu chi trả.

-Cái nạn lần này với anh còn tệ hơn bao giờ trước đây! Toàn là lỗi của mình thôi!

Bước vào trong tiền sảnh, mắt cô đã sưng mọng lên. Chú cô đã ở đó tự bao giờ mong ngóng cô cháu xa cách đã lâu ngày.

Đã khá lâu không gặp chú, nhưng trông ông cũng không thay đổi mấy dù đã vào tuổi ngũ tuần – vẫn dáng người cao, sắc nét tuy có đầy đặn hơn do tuổi tác.

-Cháu đến đây làm chú vui quá, Fenella, con nhóc à... Ông ngạc nhiên khi thấy cô cháu đầm đìa nước mắt.

-Chuyện gì xảy ra thế?

-Ồ, chú Roderick. Mọi chuyện đều hỏng hết. Ngày hôm nay... khủng khiếp quá.

Giọng cô nức lên, nước mắt thi nhau rơi xuống. Cô không còn nhận thức được điều gì nữa khi chú Roderick dìu cô vào phòng khách.

Trong hoàn cảnh này thì 1 người độc thân lớn tuổi như ông, nhưng có nhiều kinh nghiệm với phụ nữ biết phải làm những gì khi đàn bà khóc.

Ông tháo quai nón cho cô cháu gái, lấy khăn tay cho cô, và để cô dựa vào vai ông.

-Nào, nào. Ông dễ dàng cô. "Nói cho chú nghe chuyện gì đã xảy ra, biết đâu cũng không tệ lắm như cháu tưởng."

-Tệ thật đấy chú! Tệ lắm. Fenella khóc nức nở. "Periquine mất hết tiền rồi... còn gây hấn với Sir Nicolas vì cháu... sáng ngày mai họ đấu súng."

-Cháu không có cách ngăn họ... cháu không chịu nổi thấy hai người họ hại nhau. Còn nữa cháu chưa trả tiền áo, ba biết được sẽ giận ghê lắm.

Lời cô kể không được mạch lạc chữ được chữ mất, nhưng ông vẫn tinh tế kiên nhẫn lắng nghe, vẫn để cho cô khóc, và cũng không hỏi 1 câu nào.

Khi tâm trạng cô có phần lắng xuống, ông từ tốn nói.

-Bây giờ thì kể lại cho chú nghe tất cả từ đầu đi.

-Nếu cháu kể chú sẽ không giận Periquine chứ?

-Tại sao chú phải giận. Nó cũng là 1 tên thanh niên trẻ hoạt bát lắm mà.

-Cháu cảm thấy chú sẽ hiểu, chú Roderick. Chú lúc nào cũng tốt với cháu khi cháu còn nhỏ. Mỗi lần chú đến chơi cháu thích lắm.

-Chú có thể giúp cháu như thế nào đây?

-Chú không giúp được đâu. Cô đau khổ trả lời. “Periquine và cháu giờ đây rối rắm lắm, chả còn ngả nào để thoát ra nữa.”

-Nếu chú thử tìm ra cách thì sao? Ông đề nghị.

-Không có cách nào đâu. Cô thì thầm 1 cách tuyệt vọng, đoạn thuật lại cho ông nghe bắt đầu từ lúc Periquine giải ngũ trở về, tuy nhiên không đề cập chút nào đến tình cảm của cô. Tuy nhiên âm điệu trong giọng nói đã phơi bày tâm tình của mình khi cô nhắc đến sự ưu ái của Periquine dành cho Hetty, cũng như nỗi tuyệt vọng thấy anh thách thức Sir Nicolas.

-Chú có thể ngăn họ được không?

-Không 1 ai có thể ngăn cản cuộc đấu vì danh dự. Nhưng chú đoán rằng đến lúc bọn họ nguội xuống 1 chút và khám phá ra rằng 5 giờ sáng là thời gian tệ hại nhất để diễn mấy cái trò tình cảm thì sự việc cũng không tệ lắm đâu.

-Chú có nghĩ là Nicolas gây thương tích gì cho Periquine không?

-Không đến nỗi chí mạng. Waringham là người có lý trí, nó cũng không muốn gánh lấy hậu quả sống đời đào thoát xa đất nước bao nhiêu năm dài đâu (đấu súng là bất hợp pháp, người sống sót phải đào thoát). Và chú cũng không tin Periquine chủ ý muốn hạ sát bất cứ ai.

-Cháu hy vọng mọi chuyện được như chú nói.

-Giờ thì mình phải tính sao cho cháu và món nợ của cháu đây? Ông hỏi với vẻ hóm hỉnh.

-Ba cháu sẽ nổi sùng! Cô thở dài. “Ba cho cháu 5 bảng, cháu dư biết là không đủ nhưng không dám đòi thêm. Chú có biết là, cháu vừa mới hiểu được ra ba đã cay đắng thất vọng biết chừng nào khi cháu là con gái! Ba chỉ muốn 1 đứa con trai, nên cháu biết ba không muốn tha thứ vì cháu ra đời không như ý.”

-Thời gian qua chú có phần không đúng là thiếu quan tâm đến cháu nhất là khi cháu trưởng thành. Giờ đã đến lúc chú nhận lấy vai trò của người đỡ đầu. Chú sẽ chính thức trở thành người giám hộ của cháu, có lẽ thế sẽ tốt hơn.

-Tuyệt quá chú à, cháu có mơ cũng không mơ được, nhưng làm sao mà chú ưa thích con bé phiền toái như cháu chứ.

-Trái lại là khác. Cháu là sẽ là đứa con gái chú ao ước nhưng chưa từng có.

Fenella nhìn chú mắt sáng lên.

-Chú muốn nói chú... từng muốn kết hôn... với mẹ.

Lord Farquhar nở nụ cười.

-Mẹ cháu thích ba cháu hơn. Ông nói 1 cách đơn giản. “Chú cũng không hiểu là tại sao.”

Fenella khẽ cười.

-Nếu chú không thể là ba, chú Roderick, chú sẽ là người chú duy nhất đặc biệt nhất của cháu.

Ông cúi xuống hôn lên má cô.

-Chú vác cháu, mình sẽ nhập lại tính xem có thể làm gì cho mấy anh chàng của cháu. Cháu không muốn lấy Waringham sao?

-Không thừa chú.

-Tội nghiệp quá – chú đoán ra được cháu đang yêu Periquine.

Fenella thở dài?

-Điều đó rõ ràng như vậy sao? Anh ấy chưa bao giờ biết đến chuyện này! Chú thấy rồi đấy Periquine không đoái hoài tới cháu, anh ấy chỉ muốn cưới Hetty Baldwins.

-Chú hiểu tường tận nhân cách của Sir Virgil và tính vụ lợi của ông ta, việc Periquine kết hôn với con gái ông ta thì giống như lên mặt trăng vậy.

-Cháu biết, và chuyện đó khiến anh ấy không vui! Đấy cũng là nguyên nhân Periquine muốn có 40,000 bảng!

-Cách nó kiếm tiền thật đáng trách, nhưng đồng thời mọi chuyện âu cũng là kinh nghiệm tốt. Chú thật tạ ơn trời đất là không phải cứu cháu và nó khỏi thảm họa lưu đày.

-Chú làm được sao?

-Có thể. Lord Farquhar đáp lời cô cháu gái, mắt lấp lánh tinh quái. “Nhưng cũng không muốn thử.”

Fenella bật cười.

-Có chú cháu thấy yên tâm quá. Cháu lo cho Periquine ghê lắm.

-Chú biết, nhưng việc quan trọng hàng đầu bây giờ là phải sửa soạn cho cháu xinh đẹp trong bữa ăn tối nay. Chú đã mời 1 số người khá lắm đến đây gặp cháu.

-Tối nay chắc thú vị lắm! Tuy nói thế nhưng trong thâm tâm cô lại ủ rũ hướng về Periquine.

Anh ấy giờ đây trong hố sâu tuyệt vọng, dù có làm gì đi nữa vùi lấp ưu tư thì cũng không tránh khỏi nỗi lo sợ ngày mai sẽ đến.

Chương 9

Cánh rừng lạnh lẽo và ẩm ướt.

Không khó khăn mấy cho Fenella tìm ra nơi các trận đấu súng thường diễn ra ở Ascot.

Cô đã làm như vô tình nhắc đến đề tài đấu súng với 1 vị khách mời trong bữa cơm tối qua và nắm bắt được tin tức về rừng Shepherd, 1 khu rừng khét tiếng chuyên là nơi tụ tập của những trộm thư hùng.

-Đấu súng là kết liễu đời mình trong danh giá. Ông khách nói 1 cách vui vẻ bàng quang. “Nhưng Ascot không có lịch sử lâu đời như Newmarket hay Epsom, ở đây mấy chuyện ấy xảy ra không nhiều.”

-Nghe vậy tôi cũng mừng. Cô nói 1 cách tha thiết.

-Những cuộc chạm súng thường là dính líu đến mấy chuyện đua ngựa rắc rối, đại loại người ta gây gỗ nhau vì đặc tính của ngựa hay là kết tội nhau vì giá cả mờ ám. Chuyện không thành thế là đem nhau ra thanh toán.

-Vừa qua có... ai bị trọng thương không? Cô run giọng hỏi.

-Sir Cholmley mất 1 cánh tay năm ngoái. Ông ta kể tiếp giọng nhẹ tênh như không có gì nghiêm trọng. “Thường thì người ta gây thương tích ở ngoài mặt thôi. Có vài trường hợp, đối thủ tối hôm trước chèn chén quá nhiều, thế là cả hai phe không ai bắn trúng ai.”

Ông cười vang sáng khoái, nhưng Fenella không còn lòng dạ nào để cười nữa. Khi cô đến chúc chú Roderick an giấc, ông an ủi.

-Cháu đừng lo cho bọn nó đến đờ cả người. Chú biết Periquine từ lúc nó mới ra đời, nó không trầy trụa sứt mẻ gì đâu, và nó cũng chả làm hại đến ai.

-Cháu biết, nhưng lần này thì khác. Cô thì thầm khi bước lên lầu. “Lần này khác vì có cô liên quan.”

Cô đoán được thế nào thì Sir Nicolas cũng tìm cách tóm được Periquine. Phần thì anh ghen, phần thì anh bất bình Periquine trước thái độ thiếu trách nhiệm đương đầu và vượt qua vấn đề của riêng mình.

Sir Nicolas từng cân nhắc cô những hậu quả tai hại của buôn lậu và trộm cắp phi pháp mà cô và Periquine có thể phải gánh lấy.

-Em phải hiểu được chuyện gì xảy ra khi bị tóm cổ chứ? Cô biết là anh bất mãn, nhưng không biết làm sao hơn.

-Em biết, nhưng Periquine lúc nào cũng may mắn.

-Còn em thì sao, em nghĩ anh chịu nổi cái cảnh em gặp tai tiếng hay bị trói lên tòa được sao?

Fenella không trả lời, anh áp tay anh lên tay cô.

-Hứa với anh, làm ơn hứa với anh đừng liều lĩnh đại dột như thế nữa.

-Em sẽ không đâu. Tuy nói thế nhưng cô biết nếu Periquine cần, cô sẽ lại đi theo anh bất cứ giá nào.

-Nếu em chẳng may gặp nguy hiểm, anh xin em, Fenella, hãy nói cho anh biết trước tiên.

Anh thì là sẽ không gây trở ngại cho em, nhưng sẽ cố gắng hết sức giúp em gỡ rối. Cô quá xúc động trước lời lẽ ân cần của anh, hiểu được anh là thật lòng. Một thoáng êm đềm ấm áp vây quanh biết rằng trong đời còn có người trân trọng sự hiện hữu của mình, an nguy của mình.

-Anh sẽ nói với anh... nếu em có thể. Nhưng nếu đó là bí mật của Periquine, em phải trung thành trung thành với anh ấy.

Khi hôn tay cô từ biệt, cô thấy được niềm đau hằn lên trong mắt anh.

Quanh quần tìm kiếm trong rừng, Fenella tâm trí cứ quay cuồng về hai người đàn ông liên quan đến mình, 1 người mến mộ 1 người yêu thương, chỉ phút chốc nữa thôi là ra tay tàn sát lẫn nhau. Cô nhanh chóng tìm ra được khoảng rừng trống mà người khách tối qua mô tả. Khoảng trống khá lớn, ước độ bằng bề rộng của phòng dạ tiệc, vây quanh là cây cối um tùm ngăn lại những cặp mắt tò mò rình rập, mặt đất khá bằng phẳng phủ đầy rêu và cát thích hợp cho các cuộc sát phạt bằng súng ống.

Một bên “sàn đấu” là những bụi đỗ quyên chẳng chịt, đây là chỗ tiện cho cô ẩn náu.

Cô đã phải ra khỏi nhà khi trời còn tối lờ mờ đến đây, chui vào bụi rậm vừa cô phập phồng chờ đợi giờ phút kinh hoàng nhất, vừa âm thầm tức tối. Tình cảnh xảy ra giữa hai người đàn ông hết như trò chơi trẻ con, dù rằng căn nguyên là sự bất bình của Sir Nicolas cho an toàn của cô, và là lòng ghen tị của Periquine đối với gia tài của anh cũng như sự ghét bỏ của Periquine với tình địch mình.

Có lẽ mình nên sáng suốt hơn cho Periquine hiểu là Nicolas đã không còn hứng thú với Hetty, nhưng cô lại ngượng ngùng khi phải nhắc đến chuyện cầu hôn của Sir Nicolas và cũng không biết được phản ứng Periquine trước việc này sẽ ra sao.

Ngồi 1 lúc lâu rồi rầm lan man với bao ý nghĩ, tiếng động của bánh xe nghiêng trên nền đất cứng đã đưa cô trở về thực tại. Có hai chiếc xe nối đuôi nhau tiến vào rừng. Sir Nicolas xuất hiện trước tiên với người chứng phụ, kế tiếp là Periquine với hai người nữa phía sau.

Hai nhân vật chính đều phục sức lịch lãm sang trọng, không giống với các tay đấu khác y phục chỉ toàn đen nhằm tránh trở thành mục tiêu dễ dàng cho đối phương.

Bốn người bắt đầu bàn bạc với nhau, nhưng Lord Corbury tránh trao đổi trực tiếp với Sir Nicolas, trong lúc này đang đứng với vẻ cứng cỏi khinh thị.

Các hộp đựng súng được khiêng ra, hai người chứng phụ nhanh chóng tiến đến xem xét tình trạng súng đạn.

Lại có thêm tiếng vó ngựa tới gần. Fenella thấy 1 người đàn ông trung niên đang cưỡi ngựa len lỏi qua những thân cây.

-Xin chào ngài. Lord Corbury cúi chào người mới đến. “Cám ơn ngài không ngại thức sớm cất công đến đây làm trọng tài cho buổi đấu Herculean này.”

-Ta công nhận như vậy, là không thích dậy sớm để đến xem hai đứa ngu này cần giữ luật

chơi.

-Chúng tôi chắc chắn sẽ làm vậy. Lord Corbury hẳn học như thể người mới tới đã sỉ nhục anh.

Người trọng tài lơ đi không chú ý đến Periquine, ông ta bước về hướng các người chứng phụ, và nói nhỏ 1 tràng dài mà Fenella không tài nào nghe được.

Cuối cùng Lord Corbury, người bị thách đấu, chọn súng trước và Sir Nicolas nhặt lên khẩu súng lục còn lại.

-Bây giờ thì hai bên đã hiểu luật đấu. Đứng đầu lưng lại nhau, khi ta đếm thì bước 10 bước ngược hướng nhau. Sau chót khi nghe lệnh thì quay lại nổ súng. Rõ chưa?

-Hoàn toàn rõ. Sir Nicolas nói bằng giọng lặng lẽ vô cảm.

Họ tiến đến đứng vào vị trí, chứng kiến cảnh này tay cô xoắn chặt lại như muốn gãy ra, cơ thể tựa hồ không còn sức sống.

Periquine vai rộng, dáng người to cao. Trời ơi! Một mục tiêu quá lớn không thể nào lạc đạn được! Trong khi đó Sir Nicolas cravat trắng cùng bộ áo xám thanh lịch, một cái đích quá dễ dàng cho tài thiện xạ của Periquine!

-Lạy trời đừng để ai thương tích gì cả. Lạy trời hãy chừa mạng sống cho họ. Cô liên tục run rẩy cầu nguyện.

-Các người sẵn sàng chưa? Trọng tài cất tiếng hỏi.

Cô nghe tiếng hai người trong cuộc rì rầm khẳng định.

Một, hai...

Lord Corbury và Sir Nicolas bắt đầu cất bước, bỗng thành linh có cái gì đó ngăn họ lại. Có Có tiếng xe ngựa phóng cực nhanh qua rừng cây. Một lát sau đó 1 chiếc xe song mã nhỏ hơn xuất hiện. Xe thắng gấp, từ trên lao xuống là 1 bóng dáng trong y phục dạ vũ toàn trắng. Chiếc xe giờ đây chỉ còn cách 1 khoảng ngắn với trung tâm khoảng trống, cô gái mang giày satin trắng lướt như bay đến chỗ đấu, ngay khi trọng tài xướng lên lần đếm thứ tư thì Hett đã tới sát hai bên đấu sỹ trong lúc họ vẫn còn đứng đầu lưng với nhau.

-Dừng lại! Dừng ngay lập tức!

Tiếng hét cô vang động khắp nơi, Lord Corbury và Sir Nicolas quay lại sững sốt.

Hetty vô cùng mỹ miều lộng lẫy, mái tóc vàng óng sóng động trên nền tối thẫm của cây cối chung quanh, vòng cổ kim cương lấp lánh trong nắng đầu ngày. Qua bộ áo trắng của Hetty, Fenella nhận ra cô đã đi thẳng từ dạ tiệc đến đây.

Bộ áo bằng tulle mỏng được viền, kết tua, và tô điểm với những bó hoa hồng bé xíu rất sang trọng cùng với chủ nhân sẽ làm tăng thêm phần long trọng quý phái cho bất cứ buổi dạ tiệc nào.

-Dừng lại! Cô kêu lên lần nữa. “Em không thể để chuyện này xảy ra, em không muốn ai đánh

nhau vì em!”

Cô dang tay ra 1 cách thống thiết đầy kịch tính.

-Sao các anh có thể ích kỷ, ngu xuẩn không thấy rằng trận đấu này sẽ gây nên bao nhiêu điều đàm tiếu xấu xa phá hủy danh dự của em sao.

Cả hai đấu sỹ còn đang sừng sờ dăm dăm nhìn cô, cô lại nói tiếp.

-Em không thể hình dung được là các anh không thiếu thận trọng đến thế! Em không cho phép ai được đấu, phải dừng tay ngay lập tức. Hai anh có hiểu em nói gì không?

Lord Corbury sau 1 lúc đã nhận ra được vấn đề, cất tiếng nói trước.

-Thật ra, Hetty, bọn anh đấu nhau không phải là vì em!

Trong giây lát hình như Hetty vẫn chưa hiểu những gì anh nói. Tay vẫn còn dang ra y như tư thế hồi nãy, đôi mắt xanh to dán chặt lên mặt anh, và đầu hơi nghiêng 1 chút về phía Periquine.

-Không phải... đấu... vì... em. Cô lặp lại từng chữ từng chữ một như thể lời nói của Periquine vẫn chưa hoàn toàn thấm hết vào tâm trí cô.

-Không! Lord Corbury lập lại. “Thật ra – là vì người khác.”

-Một người đàn bà khác? Em không tin! Hetty phản đối dữ dội.

Cô quay qua Sir Nicolas.

-Periquine đang nói láo phải không? Em không thể tin được... không thể nào tin được... là hai người... sẽ đánh nhau vì bất cứ ai khác.

Điều bộ ngạc nhiên của cô gần như khô hời.

-Đúng như vậy! Sir Nicolas xác nhận. “Em không hề dính dấp gì đến sự bất đồng của Lord Corbury và chính bản thân anh.”

-Các anh dám nói như vậy với em sao! Cô đã giận điên lên đến cực điểm, không còn kiềm chế nổi bản thân mình.

Cô dậm mạnh chân trên nền đất rêu.

-Bọn anh dám cả gan đấu súng vì người khác! Làm cho tôi trở thành trò cười của thiên hạ khi ai ai cũng biết các anh túc trực bên tôi suốt hai tháng qua? Tôi ghét anh, Periquine, anh có nghe không, tôi thù anh! Còn anh, Sir Nicolas, em nghĩ... em tin... là anh quan tâm em!

Như điên lên, cô dậm chân lần nữa. Rồi chợt như thể hoàn toàn mất hết khả năng khống chế, cô cứ đứng đấy xoắn hai tay vào với nhau, không biết làm cách nào biểu lộ lòng hận thù sục sôi đang trào lên như thác lũ.

Thấy áy náy cho Hetty, Fenella toan trỗi dậy bước ra khỏi bụi cây đến gặp cô, nhưng Hetty

vừa tự ái tổn thương vừa quá ngưỡng ngùng, quay ngoắt người chạy nhanh ra xe. Trên cỗ xe song mã, người đàn ông chở cô đến đây này giờ đã mục kích toàn cảnh vở kịch như 1 khán giả bất đắc dĩ. Thấy cô vội vã lao tới anh bước xuống đỡ Hetty lên xe, và khi nhận ra cô muốn rời khỏi liền lập tức anh quay xe theo lối đường mòn lái nhanh qua bên kia khu rừng.

Lord Corbury và Sir Nicolas đứng như chôn chân tại chỗ chăm chăm dõi theo hướng cô đi, đến khi chiếc xe khuất dấu sau những hàng cây họ mới quay qua nhìn nhau. Vừa khi ấy Lord Corbury thấy Fenella nhô ra từ sau bụi rậm nét mặt đang còn bàng hoàng ngơ ngác.

-Em đến đây làm gì, Fenella?

Nghe tiếng anh, mọi người đồng thanh nhìn về hướng cô. Bằng vào nét mặt của Sir Nicolas, cô hiểu anh rất bất bình sự có mặt của cô nơi này.

-Tôi phải... xem chuyện gì... xảy ra.

-Chỉ còn thiếu sân khấu và khán giả là đủ bộ cho vở kịch có một không hai này rồi. Periquine mĩa mai.

Trước sự việc dở khóc dở cười như vậy, tính khôi hài của anh được dịp trỗi dậy.

-Quý tha ma bắt! Đây là cuộc đấu súng hoang đường nhất từ hồi nào đến giờ. Anh phá lên cười sằng sặc.

Trong 1 thoáng Sir Nicolas vẫn giữ thái độ cứng khur, chưa kịp thả lỏng người. Nhưng rồi như bị tác động bởi tiếng cười của Periquine, anh cũng mỉm cười và bắt 1 phát súng lên trời.

-Danh dự được thỏa mãn! Anh đưa mắt qua Fenella thấy cô lộ vẻ hài lòng.

Không muốn bị Sir Nicolas qua mặt, Lord Periquine cũng bắn 1 phát súng lên không trung giải tỏa hận thù, xong bước về hướng Sir Nicolas và chìa tay ra.

-Tôi xin lỗi, Waringham, mặc dù nói thế nhưng tôi vẫn biết ông không để cho ngựa của ông bị ghìm. Thấy Periquine biểu lộ cử chỉ đẹp, Fenella thở dài nhẹ nhõm - nỗi lo canh cánh suốt đêm qua đến giờ được hoàn toàn tháo gỡ.

Có lẽ mọi người có mặt nơi đây đều có cùng cảm giác như cô trong giây phút đặc biệt này. Một trong những người chứng của Periquine bước ra nói.

-Ông bạn già, đây là lần cuối cùng tôi lên ra ủng hộ anh, chả có lấy được 1 thầy ma nào để khoe khoang chiến tích của tôi.

Một người khác cũng lên tiếng.

-Mò ra đây từ mờ sáng đến giờ rồi, hay cả bọn cùng ra Club ăn sáng đi.

-Đề nghị đó cũng khá. Người trọng tài hưởng ứng.

-Ý kiến hay! Lord Corbury đồng ý và liếc nhìn Sir Nicolas.

-Xin mọi người hãy nể mặt làm khách của tôi hôm nay. Sir Nicolas nói như có cảm giác đây là điều mọi người đang trông chờ ở anh.

Lord Corbury đưa súng cho bạn anh cất lại vào hộp.

-Tôi phải đưa cô Lambert về nhà, sẽ gặp mọi người 10 phút sau.

-Đi, anh đưa em về! Anh không biết là cái thế giới này rồi sẽ đi về đâu khi đàn ông không có được chút riêng tư lo chuyện đấu đá mà không có đàn bà xía vào.

Cô biết anh chỉ nói vậy thôi nhưng lòng không còn chất chứa hận thù nữa, cô bước qua từ già Sir Nicolas.

-Cám ơn anh. Cô nói dịu dàng. “Em rất cảm kích anh.”

Anh quá thấu hiểu cô có ẩn ý gì, và cùng lúc cô thấy nỗi thương tổn hiện lên trong mắt anh. Cô biết anh hiểu lắm rằng cô cảm ơn chỉ vì Periquine không bị phương hại, cô muốn an ủi anh rằng cô cũng rất lo lắng cho anh, nhưng quá trễ không còn thời gian nữa.

Anh đưa tay cô lên môi mình từ biệt trong lúc Periquine đang bước tới đưa Fenella ra xe.

Trên đường về lại nhà Lord Farquhar, Periquine nói với cô.

-Anh có chuyện muốn nói với em, Fenella.

-Chuyện gì? Cô hỏi lòng nhuộm lên 1 nỗi lo sợ.

Có vẻ gì là lạ trong giọng nói anh làm cô có linh cảm 1 chuyện gì đấy rất nghiêm trọng sắp xảy ra.

-Anh sẽ sang Ấn độ!

-Sang Ấn độ! Fenella thốt lên kinh ngạc. Cô chưa bao giờ hình dung mình lại rơi vào tình cảnh bất ngờ này.

-Anh sẽ rời đây trong thời gian sớm nhất. Bạn bè anh nói ở bên đó có nhiều cơ hội kiếm tiền, nhất là trong lĩnh vực giao thương giữa các khu vực phía đông và Âu châu. Nếu chịu khó ở bên đó vài năm, học tập cách buôn bán mình sẽ phát lên mấy hời.

-Làm sao anh qua đó được? Còn chi phí thì sao?

-Anh muốn đi vay mượn, nhưng tối qua anh đã nói chuyện với chú Roderick, chú rất tốt với anh. Chú hứa là sẽ giới thiệu anh với các hãng xưởng đã hoạt động củng cố ở Ấn độ. Còn nữa chú còn đề nghị trả tiền vé tàu và cho anh 1 số tiền đủ sống cho đến khi tự lập.

-Nhưng Periquine, chỗ đó xa quá.

Cô không thể chịu nổi nhìn thấy anh đi! Những hàng mấy năm dài cô không thể gặp anh. Một khi rời khỏi nước Anh, anh sẽ quên là cô còn tồn tại ở đây. Trong 1 phút giây cô có ý nghĩ hoang tưởng rằng cô sẽ yêu cầu anh đem cô đi – như vợ anh – như nhân tình – là cái gì thì cũng không sao miễn là cô được ở bên anh. Nhưng khi trở về thực tại cô hiểu rằng anh chỉ muốn 1 mình anh không vương bận, nhất là vương bận với 1 người đàn bà!

-Đó là cơ hội rất tốt, Fenella! Không hiểu sao anh lại không nghĩ đến chuyện này trước đây.

-Anh tính ở bên đó... bao lâu?

-Chú Roderick đề nghị là 4 hay 5 năm. Nếu anh biết dùng đầu óc, anh có thể trở về đây với cả gia tài.

Bốn hay năm năm! Cô không nói nổi mấy chữ đó ra miệng. Trước khi họ có thể nói thêm, xe của họ đã vòng đến trước sân nhà Lord Farquhar.

-Mình sẽ bàn thêm cách nào tốt nhất. Cô bắt đầu cuống lên.

-Anh đã quyết định rồi. Lord Corbury xác định. “Anh sẽ rời đây trong thời gian sớm nhất.”

-Nhưng Periquine. Fenella toan nói nhưng lại ngưng ngang, cô biết mình không còn gì để nói nữa.

Anh kéo ngựa cho dừng xe trước nhà, giờ đây cô có cảm tưởng mình vừa bị án tử hình, Fenella đưa tay ra cho người hầu đang bước vội tới giúp cô.

Khi cô vừa bước xuống xe, người quản gia đi đến bên xe của Periquine.

-Có người muốn gặp ngài.

-Vào giờ này hay sao?

-Vâng thưa ngài. Ông ta hình như có chuyện khẩn cấp nên đã đến Priory. Khi ông ta hay rằng ngài đi trường đua, ông ta đến đây ngay có đến nửa giờ rồi. Hiện thời thì đang ở phòng khách nói chuyện với Lord Farquhar.

Fenella lắng nghe câu chuyện lòng đầy ngạc nhiên, cô quay qua nói với anh.

-Không biết hôm nay tại sao chú lại dậy sớm thế.

Anh leo xuống xe không trả lời Fenella, người quản gia nói với vẻ trách cứ.

-Ngài lúc nào cũng dậy sớm, thưa cô. Ngài có được sức khỏe tốt là vì luôn cưỡi ngựa sáng sớm trước bữa ăn sáng.

Hai chữ “bữa sáng” nhắc anh về cái hẹn với bạn bè lúc nãy. Anh nói với quản gia.

-Giữ ngựa dùm cho tôi, tiếp người khách đó chắc cũng không lâu đâu.

Bước vào phòng, Fenella thấy chú cô trong quần áo cưỡi ngựa đang đứng gần lò sưởi, bên cạnh ông là 1 người đàn ông tóc đã bạc, dáng dấp nhỏ thó. Bộ đồ đen ông ta đang mặc nói lên nghề nghiệp của ông ta – nhân viên văn phòng.

-Chào cháu Fenella, cháu nữa Periquine. Cháu trông có vẻ tươi tỉnh đấy. Mắt ông lấp lánh hóm hỉnh.

Lord Corbury trả lời đơn giản.

-Cuộc đấu kết thúc hơi đặc biệt, thưa chú.

-Ngài đây là Lord Corbury? Người đàn ông áo đen cất tiếng hỏi.

-Chính là tôi.

-Tôi xin phép được giới thiệu mình. Tên tôi là Salter, và là thư ký trưởng phòng của văn phòng cố vấn pháp luật Mayberry Letchington và Mayberry của người chú quá cố của ngài - đại tá Alexander Massingburg Corbury.

Căn phòng như rơi vào yên lặng nặng nề, rồi Lord Corbury nói thật chậm.

-Ông nói là người chú quá cố?

-Thành thật chia buồn cùng ngài. Tôi xin báo cho ngài biết là đại tá đã bị tử thương vì ngã ngựa. Con ngựa bị khuyu chân ngã đè lên đại tá, ông chết lập tức ngay sau đó.

Periquine không nói được lời nào, cơ thể anh cơ hồ như hoá đá. Lấy lại bình tĩnh, anh cân nhắc từng chữ.

-Ông từ Yorkshire đến đặc biệt để gặp tôi?

-Vâng, thưa ngài. Ông Mayberry, người hợp tác với văn phòng, yêu cầu tôi thông báo cùng ngài không những vì tin buồn của chú ngài, mà còn yêu cầu ngài đến Yorkshire trong thời gian nhanh nhất.

-Ông muốn nói... Lord Corbury toan nói.

-Tôi muốn nói ngài là người thừa kế duy nhất theo như di chúc chú ngài lập ra. Ông Mayberry cần gặp ngài ngay để bàn luận các sự việc khẩn thiết, nên đó là lý do tôi phải vội vã đến đây.

-Tôi hiểu.

Trông anh lúc này mặt tái hẩn đi nhưng giọng nói vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào.

-Có lẽ ông cũng khá am tường tình trạng bất động sản của chú tôi ở Yorkshire chứ. Tôi không có dịp gặp lại chú tôi hơn 5 năm rồi.

-Ồ tất nhiên thưa ngài, dù hơi khó đưa ra con số chính xác cho đến khi mọi thứ được tổng kết. Hiện thời có 5 phần di sản ở Yorkshire, một tòa biệt thự và đất đai khá lớn ở Leicestershire và biệt thự Corbury của cha ngài trên đường Grosvenor mà đại tá đã tiếp quản, cùng với 1 số tài sản khác ở London.

-Nghe ra là 1 con số đáng kể. Lord Corbury nói vẫn bằng 1 giọng điềm tĩnh mà Fenella biết anh đã hoàn toàn lấy lại tự chủ.

-Thật là khó. Người thư ký tiếp tục câu chuyện, “để có thể đưa ra thêm tin tức cho ngài cho đến khi gặp ông Mayberry. Ông ấy sẽ có kết toán chi tiết cụ thể cho ngài sau. Nhưng ông ấy có đề cập nếu ngài có hỏi, rằng số ngân khoảng trong ngân hàng và cổ phiếu của đại tá lên đến con số không dưới nửa triệu bảng.

Nghe đến đây Fenella thở hắt ra, Lord Corbury vẫn không nói lời nào, nhưng mắt anh chợt ánh lên rồi khẽ nói.

-Cám ơn cho tôi biết các tin tức này.

Này cháu à. Lord Corbury xen vào, “đến Yorkshire ngay đi, hãy lấy chiếc xe bốn ngựa của chú đi cho mau, nó nhanh hơn phaeton của cháu. Nếu cần thay ngựa lần đầu, thì hãy đến tàu của chú ở London.”

-Cám ơn lòng sốt sắng của chú. Cháu xin phép đi ngay.

Anh nhìn ông thư ký.

-Ông đi cùng với tôi nhé, ông Salter?

-Thật là hân hạnh thưa ngài.

-Trên đường đi, tôi phải ghé qua câu lạc bộ cho họ biết tôi không dùng điểm tâm với họ được. Lord Corbury nói, “mặc dù tôi cũng muốn làm 1 ly vang đỏ lắm.”

Anh nhìn Lord Farquhar và hai người đàn ông cười với nhau. Lord Corbury bắt tay ông chú.

-Cháu rất cảm kích sự giúp đỡ của chú tối qua. Cháu có thể gửi Fenella ở đây không?

-Được mà, chúc may mắn.

Anh quay qua Fenella lúc này trông rất xanh xao, đưa tay vò tóc cô anh nói.

-Cẩn thận mọi chuyện nhé tiểu yêu, đừng có gây chuyện nữa.

Cô đưa tay vẫy nhưng anh đã đi như bay ra khỏi phòng nét mặt không dấu nổi sự hào hứng. Cô bước theo anh, ra đến ngoài tiền sảnh đã thấy xe của chú Roderick đang đợi trước nhà, và gia nhân đang bỏ hành lý của Periquine vào thùng xe.

Anh phóng lên chỗ ngồi, ông Salter và mã phu cũng nổi theo.

Ngựa đang bồn chồn muốn đi, thật là khó để điều khiển con ngựa dẫn đầu, anh ráng đưa nón lên chào và lái đi ngay.

Fenella đưa tay vẫy nhưng anh không nhìn lại. Cô trông theo bờ vai rộng cùng chiếc nón đội lệch của anh cho đến khi xe biến mất sau khúc quanh. Buông tay xuống cô thấy mình lơ lửng hơn bao giờ hết.

-Nửa triệu bảng! Cô nói không ra hơi. “Ôi chú Roderick, bây giờ cháu mất anh ấy thật rồi! Anh ấy sẽ... cưới Hetty, lúc nào anh cũng ao ước như vậy mà.

Lord Farquhar choàng vai cô cháu gái.

-Cháu có còn nhớ 1 câu người ta thường nói về đua ngựa không “chưa về tới đích thì chưa thắng.”

Ba tuần sau, ngồi thưởng thức món cừu nấu nấm, những thức ăn có sẵn trong đất nhà, Lord Corbury nhìn quanh căn phòng lớn hình bầu dục, rồi phóng tầm mắt nhìn ra khu vườn được cắt tỉa kỹ lưỡng đang đắm mình trong nắng sớm – tâm trạng vẫn còn ngây ngất.

Hôm nay trời đẹp anh muốn làm 1 chuyến thăm thú xuyên qua những cánh đồng để xem xét một công trình đang tiến hành trong làng, hơn là vòng theo các con đường đất nhỏ hẹp

ngoài nghèo.

Hầu bữa sáng cho anh là ông cụ quản gia có dáng dấp như 1 vị giám mục cùng với ba người hầu khác. Một anh chàng hầu nhỏ bước vào thì thầm khe khẽ vào tai người quản gia, nghe xong ông tiến đến gần chủ nhân cất giọng cung kính.

-Xin báo cho ngài biết là kiến trúc sư đã đến để bàn với ngài kế hoạch xây dựng khu vực phía tây của điền trang, cùng với Wintage và con trai ông ta cho việc thoát nước từ đất ruộng xuống sông. Họ đã đợi ngài khoảng nửa tiếng rồi.

-Tôi sẽ gặp mặt tất cả trong vài phút nữa. Ông có nhắn với kinh lý đến đây lúc 9:30 không?

-Tôi đã cho người đến nhà ông Walker tối qua ngay sau khi nhận được chỉ thị của ngài.

-Cám ơn, Barnstaple, có nhiều việc cần phải làm lắm.

Anh nói với giọng thỏa mãn, người quản gia tiếp lời.

-Đúng thế thưa ngài. Nếu ngài cho phép tôi xin thưa rằng, cũng như ông Walker mới nói ngày hôm qua, là chưa có ai nắm bắt được tình hình phức tạp và đề ra phương án giải quyết công việc nhanh chóng như ngài đây.

Quả đúng như vậy. Trước đây anh chưa từng hình dung ra được niềm thú vị hoạch định 1 điền trang ra sao hay tập hợp khởi động các kiến trúc sư, thợ xây cất, thợ đá, thợ mộc cùng mọi người liên quan trong việc kiến tạo như thế nào.

-Tôi phải thú nhận là vô cùng ngạc nhiên trước 1 khối lớn công việc cần phải hoàn thành như vậy.

Anh khoát tay ra hiệu không dùng thêm hai món nữa vừa đưa tới.

-Tôi không còn nhiều thời gian để dùng thêm. Tôi sẽ lên cân nhiều nếu đầu bếp cứ cho ăn uống thịnh soạn kiểu này.

-Nghe ngài khen như thế Adolphus vui lắm, chứng tỏ thức ăn ông ta nấy hợp với khẩu vị của ngài. Ông ấy đúng là 1 nghệ nhân đa tài trong lãnh vực nấu nướng, nhưng hay nản lòng nếu không có ai biết thưởng thức tài nghệ mình.

-Thế thì nhắn ông ta tôi vô cùng hài lòng các món ông ấy nấu.

Vừa nói anh vừa nhắc lên 1 ly bia kế bên cạnh. Bia này được ủ ngay trong lò rượu trên đất nhà. Nhấm 1 chút anh tưởng tượng có lẽ đây là loại bia ngon nhất trong đời mà anh từng uống.

Toan đứng lên bước ra khỏi bàn thì người hầu nhỏ lúc nãy trao cho ông Barnstaple 1 khay nhỏ bằng bạc. Ông đón lấy và mang tới bên Lord Corbury, trên khay là hai phong thư.

-Người đưa thư vừa tới thưa ngài.

Anh tiếp lấy thư. Bức thư đầu với nét chữ trau chuốt, tao nhã, éo lá - đúng là nét chữ của phụ nữ. Người hầu khẽ đặt 1 con dao mở thư lưỡi ngà cán vàng xuống bàn, và anh rọc nhanh bì thư ra.

07/10/1817

Periquine rất thương mến của em,

Em vô cùng hân hoan nghe tin những sự sản lớn bác anh để lại khi người qua đời.

Mùa hội ở London đã kết thúc và gia đình em đang ở Brighton nơi Thái tử hiện cư ngụ. Ở đây rất vui, nhưng em nhớ anh nhiều lắm.

Làm ơn xuống miền nam nhanh nhé gặp lại mọi người. Ba em rất nóng lòng mong được đón tiếp anh.

Người yêu của anh,

Hetty

Đọc xong thư, môi anh nhếch lên vẽ châm biếm khinh miệt, hồi tưởng lại lần Hetty giới thiệu anh với ba cô. Ông mỉm cười, 1 nụ cười không hề có tính hài hước.

Anh quăng lá thư xuống bàn, và cầm lên tờ khác. Nét chữ này anh biết không sai 1 ly, thư của Fenella.

07/11/1817

Periquine mến,

Em thật quá chảnh mắng chưa viết thư cho anh trước đó.

Nay em xin lỗi và chia buồn trước cái chết đau thương của chú anh.

Tha thứ cho em, nhưng em thật rất bận rộn những ngày vừa qua.

Anh cũng thấy là em đang biên thư này cho anh ở Brighton, nơi mà chú Roderick có toà biệt thự rất lớn rất đẹp trên đường Stein kế bên nhà của quận công Marlborough và phu nhân Fitzherbert.

Có biết bao nhiêu điều rất tuyệt xảy đến với em từ khi anh đi, và em cũng không biết phải bắt đầu từ chỗ nào để kể cho anh.

Chú Roderick đã chính thức trở thành giám hộ của em và đã rất hào phóng giới thiệu em vào xã hội thượng lưu ở đây. Chú sắm sửa cho em bao nhiêu là áo mới, và anh sẽ kinh ngạc vì

em đang được nhiều người biết đến lắm.

Mỗ tối chú và em tham dự các buổi dạ vũ, hội họp. Em được dùng bữa những hai lần với Thái tử trong dinh thự hoàng gia. Ngài khen em rất nồng nhiệt và còn để em ngồi bên trái của ngài nữa.

Thế nào em biết anh cũng trêu chọc em khi nghe nhiều người đến xin chú Roderick làm quen với em.

Mọi chuyện vui vẻ tốt đẹp quá, đôi khi em cứ tưởng mình sống trong mơ.

Cẩn thận anh nhé! Em và chú vẫn thường nhắc đến anh.

Fenella.

Lord Corbury đọc lá thư thứ nhì đến 2 lần. Mỗi lần mỗi phản ứng khác nhau. Lần thứ nhất cau mày nghiêm nghị, lần thứ hai cau có dằn dũ. Trong 1 thoáng anh nhìn đắm đắm vào chữ ký của Fenella như chưa bao giờ thấy.

Đứng bật dậy, anh vò lá thư trong tay và đi nhanh ra ngoài.

Chương 10

Lord Corbury lái xe đến Brighton vào lúc xế chiều. Cỗ xe 4 ngựa được điều khiển khéo léo thu hút bao ánh mắt ngưỡng mộ của khách bộ hành.

Anh rất ngạc nhiên khi thấy cả đội ngựa tuyệt hảo màu hạt dẻ trong tàu ngựa của biệt thự Corbury, những chú ngựa tuyển này chắc chắn sẽ làm bạn bè anh lác mắt.

Lord Corbury cho xe dừng lại trước 1 khách sạn trên đường Marine Parade và yêu cầu 1 phòng lớn. Với cung cách uy nghi đỉnh đặc anh được tiếp đón long trọng bằng 1 căn phòng từng dành riêng cho bá tước của Dorchester.

Thay đổi y phục xong, Lord Corbury đến nhà Lord Farquhar tọa lạc trên đường Stein và yêu cầu được gặp Fenella. Anh được mời vào phòng đọc sách ở tầng trệt, và người ra tiếp anh là Lord Farquhar.

-Thật là ngạc nhiên đó, Periquine. Ông cười nói vui vẻ. "Chúng tôi không nghĩ là cháu xuống miền nam sớm thế."

-Cháu có thể gặp Fenella không? Lord Corbury nói thẳng mục đích của mình đến đây, không muốn làm lạc hướng câu chuyện.

-Fenella đang nghỉ trên lầu. Chúng tôi sẽ ăn tối với Thái tử tại dinh của ngài, vì thế con bé cần nghỉ ngơi chuẩn bị cho buổi tối này.

-Khi nào thì cháu gặp được em ấy? Lord Corbury cương quyết giữ ý định.

-Ngồi xuống đã, con trai, để chú đem cho cháu 1 ly vang đỏ. Chú có nghe bản tường trình về phần tài sản cháu thừa kế khá lắm. Chú nghĩ người ta cũng không thối phồng con số quá đáng.

-Thưa không, không 1 chút nào. Nhưng có rất nhiều việc cần phải làm. Cháu đã khởi sự 1 công trình xây cất lại 1 số làng mạc trong điền trang ở Yorkshire, có lẽ sẽ phải bận bịu ít ra là 5 năm nữa.

-Nghe được lắm. Lord Farquhar tỏ vẻ đồng tình. "Chú nghĩ cháu đã biết là chú của cháu có được điền trang Yorkshire là do bà vợ đầu tiên, bà ấy thừa hưởng gia tài lớn lắm. Bà thứ hai đem về cho ông ấy đất đai ở Lecestershire."

-Cháu quên khuấy đi mất là chú Alexander lập gia đình 2 lần. Người vợ thứ hai mất lúc cháu hãy còn trẻ.

-Cũng hơn 5 năm rồi, sau đó đại tá thấy cuộc sống độc thân thích hợp với mình nhiều hơn. Với sự sản đó, ông ấy không bị cô đơn đâu.

-Cháu cũng nghĩ như vậy. Lord Corbury mỉm cười. "Giờ thì chú cho cháu biết khi nào cháu gặp được Fenella."

Lord Farquhar ngưng 1 lát, rồi nói.

-Fenella đã thành công lớn, Periquine. Chú lúc nào cũng thấy con bé rất thu hút, nhưng chú bảo đảm với diện mạo xinh xắn, vẻ duyên dáng sống động con bé sẽ nổi trội trong đám thiếu nữ. Nó đang làm thế giới thượng lưu chao đảo đấy.

Lord Corbury không nói năng gì, môi mím chặt khi nghe Lord Farquhar nói tiếp.

-Chú không ngại nói cho cháu nghe, chú đang bị cái đám thanh niên cầu hôn Fenella vây hãm tứ phía đấy. Chú nghĩ cháu sẽ rất nở mặt nở mày về con bé Fenella nhà mình trong khoảng tuần này thôi.

-Chú nói vậy có nghĩa là gì? Lord Corbury bồn chồn gằn giọng hỏi.

-Chú muốn nói là. Lord Farquhar đáp lại 1 cách từ tốn. "Rằng chú mong Fenella sẽ có 1 nơi xứng đáng - rất xứng đáng.

Lại 1 thoáng yên lặng, đoạn Lord Corbury lớn tiếng 1 cách không tự nhiên.

-Có phải Waringham không?

-Ồ không! Theo như chú hiểu Fenella đã từ chối Sir Nicolas trước khi cháu đến nhà chú ở Ascot. Nhưng cậu ấy vẫn khẳng khẳng đeo đuổi con tiểu yêu nhà mình. Chú thấy cậu ấy tội nghiệp quá mà không biết làm sao hơn.

-Từ chối anh ta! Lord Corbury thì thầm như tự nói với mình. "Cháu đã nghi ngờ chuyện này."

-Không, không phải là Waringham, nhưng là người có địa vị quan trọng hơn nhiều. Tối hôm nay, như chú đã nói, chúng tôi sẽ dùng bữa với Thái tử. Còn ngày mai hầu tước quả phụ của

Harrington tổ chức dạ tiệc cho con gái, và Fenella sẽ là khách mời danh dự.

-Cháu rất muốn gặp Fenella. Anh đành giọng. “Nếu em ấy nằm trên lầu, cháu có thể lên phòng em ấy. Dù sao cháu cũng là anh họ của em ấy mà, hay là Fenella xuống đây gặp cháu.”

Lord Farquhar đứng dậy bước về phía lò sưởi, ông không nhìn Lord Corbury nhưng cân nhắc từng chữ một.

-Periquine, cả hai chúng ta đều thật lòng quan tâm cho Fenella, thế nên chú không muốn cháu xông vào trong giờ phút này gây trở ngại cho con bé. Tình cảm yêu thương thuở ấu thơ thường gây xáo trộn cho các cô gái trẻ khi phải làm những quyết định quan trọng trong đời, thí dụ như hôn nhân. Chú đề nghị cháu hãy về lại Priory hay đi bất cứ nơi nào cháu thích, nhưng tránh xa Brighton trong hai ngày sắp tới.

-Tại sao cháu phải làm vậy? Lord Corbury tức tối hỏi.

-Bởi vì điều đó quan trọng đối với Fenella.

Lord Corbury đứng dậy đi đến bên cửa sổ, anh nhìn 1 cách vô hồn mặt biển xanh ngoài kia, cầm căng ra, 1 dấu hiệu mỗi khi anh buồn bực. Cứ đứng yên như thế 1 lúc lâu, đoạn anh quay lại nói.

-Như là giám hộ của Fenella, chú có cho rằng cháu hành xử đúng đắn nếu cháu xin chính thức làm quen với em ấy?

Lord Farquhar sững sờ đăm đăm nhìn anh.

-Làm quen với Fenella! Nhưng con trai à khắp cả thành phố Brighton này ai lại không nghĩ cháu sẽ cầu hôn Hetty Baldwyn! Sir Virgil đã nói với toàn thể bạn bè ông ta, lễ đính hôn sẽ được tuyên bố khi cháu xuống miền nam mà.

-Cháu muốn làm sáng tỏ điều này. Lord Corbury đành giọng, “là cháu không có ý định cầu hôn Hetty Baldwyn hay bất cứ cô gái nào khác ngoại trừ Fenella.”

-Trời ơi! Chú từng nghe là cháu vô cùng say mê cô ta mà, chỉ vì tài chính eo hẹp nên hai người đành phải xa nhau.

Lord Corbury mặt đỏ ửng ngượng ngùng.

-Cháu thú thật từng thấy cô ấy rất thu hút, nhưng chỉ trong 1 thời gian ngắn thôi. Đúng là cô ấy rất đẹp, nhưng khi hiểu cô ấy hơn cháu nhận ra cô ấy là người sống bằng lý trí hơn là tình cảm. Cháu không còn quan tâm nữa.

-Cháu làm chú ngạc nhiên quá. Lord Farquhar bức bối thốt lên. “Rồi trong cái lúc muộn màng này cháu lại chuyển tình cảm qua con bé Fenella? Periquine, với tư cách giám hộ của Fenella, chú tuyệt đối cấm cháu không được đến gần nó hay cầu hôn!”

Ông ngưng 1 chút rồi nói tiếp.

-Chú đã nói với cháu, chú có dự định khác cho con bé rồi, dự định mà bất cứ bà mẹ đầy tham vọng nào cũng chấp thuận khi có con gái đến tuổi gả chồng.

Ông bước tới vỗ vai Periquine.

-Chú nghĩ tình cảm của cháu chưa sâu đậm lắm đâu. Giờ đây cháu đã rung rinh tiền bạc rồi, thiếu gì con gái đẹp muốn ngả vào vòng tay của cháu. Cháu có thể lấy bất kỳ ai làm vợ mà.

Lord Farquhar mỉm cười nói thêm.

-Hãy nghe chú khuyên, nếu chọn vợ thì cứ thông thả mà chọn. Không có gì thú vị hơn là đời sống hôn nhân, điều mà chú đi tìm suốt cả đời mình đấy.

Lord Corbury không trả lời ông. Trong 1 thoáng trán anh hằn lên dử dội, rồi không nói thêm lời nào anh bước ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại sau lưng.

Lord Farquhar bước đến cửa sổ nhìn anh đánh xe đi, chợt có tiếng cửa mở và Fenella bước vào phòng. Cô trông rất quyến rũ trong bộ áo mặc trong nhà bằng lụa tằm viền ren, mái tóc màu đồng đỏ chưa được chải bới buông mềm mại trên vai.

Fenella chạy đến Lord Farquhar, mắt tròn lên thắc mắc.

-Anh ấy đi rồi! Anh nói gì vậy chú? Nói cho cháu nghe đi, chú Roderick, ở trên lầu không xuống nói chuyện với anh ấy được cháu sốt ruột quá.

-Nó nổi trận lôi đình trông khiếp lắm. Lord Farquhar mỉm cười trả lời cô cháu gái. "Sau khi chú cho nó biết dự tính của chú, nó xin làm quen với cháu."

Fenella đan tay vào nhau, 1 chút bối ngỡ dâng lên.

-Chú Roderick, thật vậy hở chú? Chú không trêu cháu chứ?

-Không đâu, chú bảo đảm, nó giận muốn điên lên được.

Fenella cười tươi, ôm choàng lấy cổ chú mình và hôn lên má ông.

-Cháu không thể tin được đó là thật! Chú có nghĩ anh ấy quan tâm đến cháu không?

-Có, nó có mà. Chú đã nói khi cháu đang buồn là có những người vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng. Chỉ đến bây giờ nó sợ mất cháu, khi nhận ra là cháu quan trọng với nó đến dường nào.

Cô áp tay lên ngực như cố dẫn nỗi xôn xao cuồn cuộn trong lòng.

-Chú có tin vì lá thư của cháu mà anh ấy xuống đây không? Hetty đang tuyên bố cho toàn thể Brighton là cô ấy đã biên thư cho Periquine và mong anh ấy xuống cấp tốc.

-Chú nghĩ lần này thì cô Baldwyn gặp bất ngờ rồi và chú rất khoan khoái bẻ gậy ý đồ tham lam của Sir Virgil đối với Periquine. Ông ta đâu có để nó trong mắt khi nó còn nghèo túng.

-Phải, đúng như vậy.

Cô trầm giọng khẽ nói.

-Cháu không tin Periquine quan tâm cho cháu bằng Hetty.

-Thế nên, cháu phải cư xử đúng như những gì mình đã thỏa thuận. Không được yếu lòng. Hãy nhớ rằng hạnh phúc của cháu tùy thuộc tình yêu Periquine dành cho cháu. Phải xác định rõ điều này.

Cô bâng khuâng thở dài.

-Cháu sẽ nghe theo lời chú. Rốt cuộc thì anh ấy xuống đây vì lá thư mà mình đã tốn công sức dựng lên, chứ không phải vì lời quyến rũ ngọt ngào của Hetty.

-Muốn câu được cá lớn thì phải bỏ công.

Lặng thinh 1 lúc lâu, cô ngập ngừng nói tiếp.

-Mình làm vậy có... sai không? Cháu không muốn sau này anh ấy có cảm giác bị sa lưới.

-Sai? Chú nhớ em trai chú thường nói là không hứng thú với đàn bà chỉ với sách vở thôi. Thế rồi có 1 người con gái đẹp đôi mắt y hệt cháu lúc nào cũng nài nỉ anh ta phiên dịch tên cỏ cây hoa lá bằng tiếng Latin, cho đến 1 ngày em của chú thấy rằng sách vở không đả động bằng ánh mắt của giai nhân.

-Hóa ra là mẹ chiều dụ ba à? Nhưng chú có biết không thật ra mẹ thông thạo tiếng Latin còn hơn cả ba.

-Dĩ nhiên rồi. Lord Farquhar tán thành. "Hầu hết đàn ông phải bị thuyết phục hay chiều dụ vào vòng hôn nhân cháu à, vì họ có lợi thế tự do để lựa chọn hơn."

Fenella lại thở dài.

-Cháu muốn chắc chắn... rất chắc chắn... là anh ấy... thật lòng yêu cháu.

Fenella chả còn lòng dạ nào chuẩn bị cho buổi dạ tiệc tại nhà hầu tước quả phụ của Harrington, tâm trạng u uẩn cô không tha thiết gì đến việc điểm trang. Ngay cả đến bộ áo tuyệt đẹp bằng satin trắng viền ren cũng không thắp nổi 1 nụ cười. Cô đã thực hiện những gì chú cô nói nhưng xem ra lời khuyên đã trở thành tai họa.

Lord Corbury tới biệt điện hoàng gia sau bữa ăn tối, cùng với vài người bạn theo lời mời của Thái tử. Cô thấy anh vào phòng khách Trung hoa và nghe Thái tử đón chào anh 1 cách nhiệt tình, nhưng cô phải lơ đi như không biết và cố gắng tập trung vào câu chuyện của Hầu tước Harrington, Sir Nicolas, và Lord Worcester.

Tiếp xong chuyện với vị chủ nhân, Lord Corbury nhìn quanh tìm cô và thấy cô đang đứng tận cuối phòng trò chuyện tương đắc với 1 trong những người đang tháp tùng cô. Đang hớn hở gặp được cô ở đây, nhưng nụ cười chợt tắt lịm trên môi, anh cau mày khi nhận ra 1 nhân vật có tầm cỡ bên cạnh cô.

Mới đi được vài bước đến chỗ Fenella thì anh nghe có tiếng kêu.

-Periquine! Một bàn tay đưa ra chạm vào tay anh.

-Em nghe rằng anh vừa tới Brighton. Cô nói dịu dàng. "Em đã hy vọng gặp anh sớm hơn."

-Xin lỗi Hetty, anh cần phải gặp Fenella.

Trước ánh mắt sững sốt của cô, anh vội len qua rừng người các nhân vật tiếng tăm, tránh luôn những níu kéo của bạn bè đến chỗ Fenella.

-Periquine! Em ngạc nhiên quá! Em không biết là anh đến Brighton.

Trước 1 Fenella thời trang quyến rũ lúc này, anh thấy cô hoàn toàn khác hẳn so với lần chót gặp cô. Tóc vẫn cao khéo léo theo kiểu mới nhất viền quanh khuôn mặt thon nhỏ, những chấm tàn hương đã hoàn toàn biến mất. Làn da không gây chú ý trong các y phục cũ kỹ bạc màu thì giờ đây mịn màng sáng rõ trong bộ áo dạ hội bằng hàng sa mỏng màu xanh vỏ táo lấp lánh theo mỗi bước cô đi.

Gần gũi bên cô lâu ngày nhưng anh chưa bao giờ nhận ra cô có vóc dáng thanh tú đến thế. Kiểu áo mới với vòng eo ôm sát phô bày gò ngực xinh cùng dáng dấp hội tụ bằng những đường cong mềm mại cân đối.

-Anh tới khi nào thế? Sống ở Yorkshire có vui không?

-Anh muốn kể cho em tất cả mọi việc. Anh nói bằng giọng trầm ấm.

-Em rất muốn nghe nhưng chút nữa em bận khiêu vũ rồi.

-Fenella sẽ khiêu vũ với tôi trong bản nhạc kế tiếp. Vị hầu tước trẻ nhấn mạnh.

Cô mỉm cười với hầu tước Harrington.

-Em không quên đâu.

-Và bản sau đó là tôi. Sir Nicolas xen vào.

Fenella nở nụ cười tươi, khẽ vẫy tay.

-Em không làm ai thất vọng đâu.

-Không đâu. Lord Worcestor nói. “Chúng tôi đều dành phần rồi. Tôi bảo đảm với anh, Corbury, là chúng tôi sẽ liên kết nhau ngăn cản anh đột nhập đến cùng đó.”

Mọi người đều phá lên cười, nhưng Fenella thấy môi anh mím chặt. Khi hầu tước Harrington khoác tay dìu cô vào phòng khiêu vũ, liếc lại nhìn cô thấy anh vẫn đắm đắm trông theo. Nếu không có lòng tin vào lời khuyên xác đáng của chú Roderick, cô đã xà đến bên anh để hàn huyên cùng anh, khiêu vũ cùng anh rồi.

Giờ đây thì cô ước mình làm được như vậy, vì Lord Corbury đã bỏ về sớm. Dù cô mong anh đến thăm cô sáng hôm sau, nhưng anh vẫn không xuất hiện suốt ngày hôm đó.

-Tại sao anh ấy lại có thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy chứ? Cô tự hỏi mình. “Nếu thế, anh ấy không thật sự... yêu mình.”

Dù mặt ngoài có vui vẻ đến đâu, dù có thành công bao nhiêu 3 tuần lễ vừa qua, khi đêm xuống cô vẫn không thể ngăn mình nhớ đến anh, ao ước có anh – vì anh là người duy nhất khơi gợi trong cô cảm tình sâu thẳm, mệnh mông nhưng đồng thời cũng là niềm đau, càng ngày lại

càng đau hơn.

Vào lúc đầu ngày cô ao ước được trở lại những ngày tháng cũ. Về lại Priory mặc lại bộ áo cũ xếp đặt phòng ốc cho Periquine, là ủi quần áo cho anh, chăm nom cho anh, có lại hết phút giây cô ở bên anh. Nhưng thành tựu cô gặt hái được nơi xã hội thượng lưu trong những ngày vừa qua đã mang lại cho cô lòng tự tin mà cô chưa từng có, cũng như lòng tự trọng để nghiệm ra rằng cô sẽ không bao giờ có được chân hạnh phúc nếu tình yêu họ không tương đồng với nhau.

Cô từng nghe anh tán dương ngưỡng mộ Hetty, liệu đối với mình anh có cùng cảm giác ấy không. Câu hỏi không có lời giải đáp này đã vằn vữa trong tâm trí Fenella suốt buổi hôm nay. Từng giờ, từng giờ như hàng thế kỷ trôi qua vẫn không thấy bóng dáng Periquine. Cảm giác tuyệt vọng tăm tối vây hãm cô như trời mù sương.

-Chú biết nó yêu cháu lắm. Lord Farquhar an ủi đứa cháu gái khi cô lên lầu thay áo cho bữa ăn tối.

-Vậy thì anh ấy có... cách quá lạ... bày tỏ tình cảm của mình. Cô thở dài.

-Biết đâu nó sẽ đến bữa tiệc tối nay thì sao.

-Cháu cũng hy vọng... như thế. Fenella buồn bã thì thầm.

Người hầu khuyên cô nên đi nghỉ, nhưng cô muốn đi lại đó đây, giam hãm 1 mình trong phòng tâm trí cứ quay cuồng về Periquine đã quá sức chịu đựng của cô.

Người thợ làm tóc đến sớm, làm tóc cho Fenella xong ông ta còn khá nhiều thân chủ khác phải phục vụ hôm nay. Khi ông ta về, Fenella mặc 1 bộ đầm dạ hội mới. Chiếc áo này có lẽ là chiếc thích hợp nhất trong số áo Lord Farquhar sắm cho cô.

Đeo cho mình 1 chuỗi hạt trai và 1 chiếc trâm cài áo bằng kim cương, ngẩng mình trong gương cô ước muốn Periquine thấy mình trong trang phục này. Ngày trước khi cô mặc bộ áo màu lục của mẹ anh, Periquine từng khen da cô sáng trong màu áo ấy. Giờ đây, bộ áo với thân trước trang trí bằng trâm châu và kim cương trên nền ren lại càng làm cho làn da cô trơn tru mịn màng hơn. Kết quả này cũng nhờ vào sự nâng đỡ của làn tóc sẫm đỏ. Ngẩng bóng dáng mình 1 lần nữa trong gương cô biết cảm giác thua kém Hetty đã hoàn toàn lùi xa.

Tại sao anh ấy không đến gặp mình?

Cô đã tự hỏi mình câu hỏi này đến hàng mấy ngàn lần suốt cả ngày dài, bây giờ ngẩng cảnh chiều xuống chậm chạp bên ngoài cửa sổ, cô phân vân hy vọng của cô khát vọng của cô có tăm tối như màn đêm ngoài kia?

Có tiếng gõ cửa phòng ngủ của cô.

-Xe đang đợi bên ngoài, thưa cô, chủ nhân bảo ngựa còn khỏe nên cô xuống ngay đi.

-Sớm quá!

Dù nói thế nhưng cô vẫn vội lấy choàng bằng satin viền lông thiên nga theo người gia nhân bước xuống lầu.

Thật không giống chú Roderick, bỗng dừng lại muốn đi dự tiệc vào giờ giấc sớm sửa thế này. Rồi cô nhớ ra dinh thự của nữ hầu tước không ở trong Brighton, nhưng xa hơn 1 chút. Đến trễ thì bất lịch sự, vả lại chú cô là người tử mĩ nguyên tắc nên ông không bao giờ muốn tình trạng đáng tiếc xảy ra?

Người gia nhân đằng trước cô đi quá nhanh, nhanh hơn nghi thức ấn định, Fenella nhận ra anh ta là nhân viên mới. Quản gia của chú cô đã nhiều lần than phiền về thái độ làm việc tắc trách của gia nhân này.

Không có 1 ai trong tiền sảnh lúc này làm Fenella rất ngạc nhiên. Theo lệ thường bao giờ cũng có quản gia và hai người hầu tước trực tiền chủ nhân ra cửa.

Người gia nhân mở cửa cho Fenella, cô thấy chiếc xe đậu bên ngoài không phải là xe sang trọng chú cô thường sử dụng ban tối có gắn huy hiệu, nhưng là loại xe song mã hai bánh D'orsay chạy rất nhanh và rất thịnh hành. Mui xe được dựng lên, mặc dù chú cô hay tự mình đánh ngựa nhưng cũng không phải vào giờ giấc này. Đi xe kiểu này cô nghĩ nhà nữ hầu tước chắc phải xa hơn cô tưởng khá nhiều.

Người hầu giúp cô bước lên, khi cô khom người chui vào xe ngồi bên cạnh bên cạnh chỗ người đánh xe, Fenella nhận xét.

-Cháu chưa bao đi cùng chú trong xe D'orday, chú Roderick, mà cháu cũng đâu thấy chú có chiếc nào.

Cô vừa nói vừa ngồi xuống, thành linh xe bị va mạnh làm ngựa chồm lên phía trước. Cô nhìn qua chỗ tài xế và thấy người lái xe không phải là chú mình.

-Periquine! Anh làm gì ở đây? Anh muốn đưa em đi đâu?

Khi hỏi anh cô cứ ngỡ là người đánh xe đằng sau mui sẽ lên thế chỗ anh, nhưng hoàn toàn không chỉ có cô ngồi cùng Periquine, cô nhìn anh e ngại không hiểu hành động này lại ẩn dấu mục đích gì. Rồi tim cô như thót lại khi thấy nét mặt anh – môi mím lại căng ra. Thái độ này cô hiểu rất rõ nếu không là giận dữ thì là có ý tránh né những đối thoại bức xúc.

Hít một hơi dài, cô bỗng để ý là ngựa phi khá nhanh. Họ đã quẹo ra khỏi đường Marine Parade, và anh lái xe với tốc độ quá nhanh, nhanh đến độ nguy hiểm.

Ngựa đang sung sức và dù chỉ có 2 con và xe rất nhẹ, nên xe chạy như gió, bánh xe gần như không chạm đất.

-Chuyện gì đang xảy ra thế? Làm ơn giải thích đi, Periquine! Anh đã bàn với chú Roderick đưa em đi dự tiệc à? Chú không nói với em là anh có ý đó.

-Anh không có gì để nói với em khi mình đến nơi đó. Anh trả lời Fenella.

Giọng anh đánh lại hần học, Fenella ngược nhìn anh bối rối.

-Anh ấy thật đẹp trai quá. Cô thầm nghĩ.

Tim cô như thót lại vì lúc này cô ở gần anh đến thế, và cũng vì quá yêu anh khiến cô trở nên yếu đuối. Cô không thể suy nghĩ rõ ràng về những gì đang xảy ra hay tại sao Periquine lại hành xử 1 cách lạ thường.

Họ đi, đi tiếp và cô biết Periquine đang cố thúc ngựa phi vượt mức. Bên ngoài, cô nhận ra đường xá cô đã qua lại rất nhiều lần, bây giờ thì cô chắc chắn họ đã vượt qua nơi tổ chức dạ hội khá lâu và đang trên đường về lại Priory.

-Tại sao? Cô thầm hỏi mình. “Tại sao Periquine đưa cô đi khỏi Brighton và tại sao những điều anh cần nói với cô lại không thể nói trong nhà chú của cô hay là bất cứ nơi nào khác?”

Vì quá e sợ vẻ mặt khăng khăng cương quyết cùng đôi môi mím chặt của anh cô không muốn liều hỏi thêm câu nào nữa. Ngoài ra thật khó với tốc độ này để giữ quân bằng, cô phải tập trung vịn vào thành xe tránh không đổ nhào vào người anh.

Họ chỉ mất khoảng 20 phút, phân nửa thời gian của chuyến hành trình thông thường để về lại nhà. Phía trước đã hiện ra cổng lớn dẫn vào Priory.

-Hóa ra mình đoán đúng, cô thầm nghĩ, “đây là nơi Periquine muốn đưa mình đến.”

Lòng cô bùng lên 1 niềm vui nhỏ khi biết rằng bất cứ điều gì anh cần nói với cô, anh đều muốn nói trong nhà của anh. Nhưng trước ánh mắt sừng sốt của cô, xe đã vượt qua Priory. Ngay khi cô quay sang nhìn anh dò hỏi, Periquine đã cho ngựa quẹo khỏi đường chính, theo lối mòn tiến vào rừng.

Anh kéo ngựa chạy chậm dần khi trời bắt đầu nhá nhem tối khó thấy được lối đi, nhưng đối với cô mọi nơi chốn ở đây đều quá quen thuộc như trong vườn nhà của cô. Khi cô toan hỏi lần nữa anh muốn làm gì thì trước mặt họ là ngôi nhà nguyện nhỏ trong rừng. Cô quay ngoắt lại muốn hỏi anh câu hỏi còn run trên môi, nhưng anh tránh không nhìn cô và ra khỏi xe, đoạn đi vòng qua phía bên kia giúp cô bước xuống.

Người hầu đã đi ra chỗ đầu ngựa, Lord Corbury ra hiệu cho anh đi xa hơn chút nữa, ra hẳn tầm nghe.

-Mình đến đây làm gì? Cuối cùng cô nhất định tìm lời giải đáp.

Giọng cô run lên phần vì trải qua tốc độ quá nhanh, phần vì rung động trong suốt hành trình.

-Anh đưa em đến đây để cưới em.

-Để... cưới em! Cô kêu lên sững sờ.

-Em là của anh! Em luôn luôn là của anh, nếu em nghĩ anh để cho em lấy bất cứ người nào khác, thì em vô cùng lầm lẫn. Em có đồng ý lấy anh ở đây, ngay trong lúc này, Fenella, hay là anh phải bắt em.

Cô cảm thấy tim mình như lạc nhịp, nhưng bởi vì thắc mắc cô không ngăn được hỏi anh.

-Anh... sẽ bắt... em như thế nào?

Anh cúi xuống nhìn cô, mắt vẫn còn sẫm tối.

-Không khó lắm đâu. Anh nói 1 cách chậm rãi. “Em nhỏ hơn anh và anh lúc nào anh cũng có thể bắt em làm bất cứ điều gì anh muốn, hay là anh sẽ bỏ em vào rừng rồi bắt buộc em. Đến lúc đó em phải tuân lời lấy anh thôi.”

-Periquine! Cô thở hắt ra. “Anh có thể nói như thế với em sao?”

-Anh không có ý định tranh cãi với em, Fenella. “Em sẽ tự nguyện lấy anh hay anh phải bắt em nghe lời?”

Tim Fenella đập như điên cuồng. Cùng lúc cô cảm thấy 1 niềm hân hoan vô bờ bến ôm choàng lấy cô. Cô nói dịu dàng, giọng nói vẫn còn run rẩy nhưng không hề sợ hãi lo âu.

-Em sẽ... lấy anh, Periquine.

Anh đưa tay ra cho cô cung cách có phần như trêu chọc, ngay khi cô cầm lấy, anh đưa cô băng ngang qua cửa mở bước lên cung thánh.

Bên trong nhà nguyện mờ sáng, vì cây cối quá um tùm rậm rạp ngoài kia. Nến thấp sáng lấp lánh trên bàn thờ, và đứng chờ họ ở đó là vị mục sư già.

Hồi tưởng lại nụ hôn của Periquine dưới hầm mộ, và cảm giác say sưa chất ngất cô có được trước lúc ngất đi, cô lại cảm thấy trong cô nhen nhóm lên niềm say đắm vô biên khiến cô vô tình xiết chặt lấy tay anh.

Họ đã đến trước vị mục sư, ông nở 1 nụ cười tươi. Fenella biết không gì sẽ làm cho ông vui bằng khi làm phép cưới cho hai giáo dân ông rất thương mến từ thuở bé thơ.

Lễ cưới bắt đầu, Fenella dạt dào xúc động lắng nghe những lời lẽ huyền diệu kết nối cô và người đàn ông cô yêu sâu sa, mơ hồ cảm thấy những con vật nhỏ nào đó đang rúc rích chen lẫn nhau và tiếng chim vỗ cánh chấp chới trên rường nhà. Cô tưởng chừng mình đang vị vây quanh bởi đám chứng nhân nhỏ xíu, họ không những là thuộc về khu rừng ngoài kia mà còn thuộc về Priory.

Lord Corbury rút ra chiếc nhẫn cưới trong áo gilet, khi mục sư ban phép nhẫn xong, anh đeo vào cho Fenella rồi cất tiếng giọng trầm xuống thành khẩn.

-Với nhẫn này anh và em kết thân, với thân xác này anh cùng em tôn thờ...

Fenella dường như thấy chén hạnh phúc của mình đã đầy tràn, ở mãi cuối cùng chuyến hành trình thăm thăm cô nghe được ước muốn của mình hiển hiện bằng lời – là vợ của Periquine!

Họ quỳ xuống. Vị mục sư ban phép lành, rồi họ cùng nhau bước xuống lối đi.

Không nói 1 lời nào, Periquine đỡ Fenella lên xe, anh bước qua chỗ của mình cầm lấy dây cương.

Xe chuyển bánh, Fenella cảm nhận được chiếc nhẫn ôm vòng lấy ngón giữa của cô, và tai vẫn còn vang vọng tiếng của vị mục sư già nối kết họ lại với nhau.

Chỉ 1 khoảng ngắn là về lại Priory, Lord Corbury cho ngựa dừng lại trước cửa chính đã mở sẵn. Anh lại qua giúp cô xuống xe, khi họ cùng bước lên bậc tam cấp vào sảnh đường nền đã thấp lên nhưng không có bất cứ ai ở đây.

Cô đứng ngơ ngác nhìn anh trong lúc anh bỏ nón và găng tay trên chiếc bàn nhỏ rồi bước chậm rãi đến cô.

-Có thức ăn và rượu dọn sẵn cho mình ở trong phòng ăn. Tiếng anh nói cô nghe dường như bàng quang, không phải chủ ý nói với cô. “Anh đã bảo gia nhân đi ngủ, tối nay mình không cần đến họ.”

Anh cúi xuống nhìn đôi mắt lo âu của Fenella, đột nhiên nét mặt anh hoàn toàn thay đổi.

-Em là của anh, Fenella! Của anh, là người vợ anh hằng mong muốn! Ôi em yêu, cô vợ nhóc con tuyệt vời của anh, sao em lại có thể nghĩ đến bất cứ ai khác, sao em lại muốn xa anh khi anh cần em đến nhường nào.

Anh kéo mạnh cô vào lòng anh, ghì sát lấy cô. Như là bản năng thôi thúc cô ngược nhìn anh nghe anh kêu lên rung động.

-Em biết không em là của anh! Tiếng anh kêu như vang động khắp vòm nhà.

Môi anh áp lên hai cánh môi cô, Fenella cảm nhận niềm vui sướng miên man từ môi cô lan ra khắp cả toàn thân. Nụ hôn Periquine đưa cô đi mãi xa, mãi đến thế giới chỉ còn họ với nhau - ở đấy không còn không gian, không còn ngày tháng.

Vòng tay anh mỗi lúc một chặt hơn, môi anh càng đòi hỏi hơn, đắm đuối miên man hơn cho đến khi cô thấy mình dường như hoàn toàn tan biến đi.

Môi họ vẫn quấn quýt lấy nhau, anh nhắc bóng cô lên đi lên lầu.

Những ngọn nến bà Buckle thắp lên lúc tối bắt đầu lụi dần, chỉ còn vài tia sáng yếu ớt như muốn len qua những tấm màn thêu dày mắc chung quanh chiếc giường lớn.

Lửa vẫn còn cháy trong lò sưởi, mặc dù trời đang vào hạ, ngôi nhà vẫn còn khá lạnh.

Fenella dụi đầu vào vai Periquine nói dụi dàng.

-Em không biết chú Roderick nghĩ sao khi thấy em biến mất?

-Anh cũng không biết. Anh đáp lời cô. “Thú thật anh cũng không hứng thú muốn biết. Chỉ có điều duy nhất quan trọng là – anh có cho em hạnh phúc không?”

-Rất... rất... hạnh phúc. Cô thì thầm.

-Em có yêu anh không?

-An biết là... em... có mà.

-Nói cho anh nghe – anh rất muốn nghe em nói. Đó là 1 mệnh lệnh.

-Em... yêu... anh.

-Vợ cưng của anh – cô vợ nhóc con yêu thương của anh!

Anh dịu dàng ve vuốt cô, người cô run lên hơi thở càng ngày càng gấp gáp hơn. Periquine khẽ cười và kéo cô sát vào anh hơn nữa.

-Anh chưa từng biết đến có 1 người đàn bà thật mềm mại, thật ngọt ngào, và vô cùng đắm đuối đến thế này. Anh âu yếm nói.

Fenella vui mặt vào vai anh. Khi anh nói với cô như thế, cô thấy mình quá hạnh phúc được hiện hữu trong cuộc đời này.

-Chuyện gì làm anh đưa em đi mất biệt... kiểu này?

-Anh sợ, sợ mất em. Anh chưa hề nghĩ đến là mình phải đau khổ đến như thế nào khi sợ mình đã quá trễ trên đường từ Yorkshire về đây.

Fenella khẽ ậm ừ.

-Giờ thì em không bao giờ trốn thoát được anh. Anh nói tiếp trầm ảm. “Em là của anh, mãi mãi vẫn thế, duy chỉ có anh như 1 tên ngu đã không nhận ra. Em là 1 phần của Priory, của cuộc đời anh, chỉ của riêng anh. Chỉ đến khi suýt mất đi em anh mới hiểu là không thể nào sống thiếu em.

-Lúc nào anh bắt đầu... biết là anh... yêu em. Fenella hỏi anh câu hỏi tự muôn thuở đàn bà hỏi đàn ông.

-Khi anh hôn em trong hầm mộ. Khi hôn em anh biết được điều tuyệt diệu chưa bao giờ biết. Em là người anh luôn luôn tìm kiếm chờ mong, nhưng lại không biết là có em ở đó.

-Em cũng cảm giác như anh. Nhưng tại sao anh không nói cho em biết.

-Vì anh biết mình chẳng có gì cho em. Làm sao mà anh cưới em mà để kiếm tiền lại kéo em vào những lần phiêu lưu nguy hiểm điên rồ, anh chưa bao giờ nghĩ điều này với các người đàn bà khác, nhưng với em lại khác hẳn.

Anh ngưng 1 lúc rồi nói tiếp.

-Đó là lý do tại sao anh sang Ấn độ kiếm tiền cho em, vợ cưng. Để làm việc rồi mình có thể

sống chung với nhau tại Priory.

Anh xiết chặt cô đến nỗi ngộp thở.

-Sao anh ngu đến thế không nghĩ ra khi anh đi vắng em có thể tìm người khác? Anh vẫn mong rằng em sẽ đợi anh. Anh biết chúng mình thuộc về nhau, anh nghĩ em cũng biết thế phải không?

-Em thuộc về... anh, bao giờ cũng vậy.

-Bây giờ thì em thuộc về anh rồi. Và anh chắc chắn 1 điều, anh sẽ không bao giờ để em xa anh, không bao giờ.

-Anh nói như là em muốn bỏ anh đi vậy.

-Còn nữa anh không muốn em tơ tưởng đến Waringham hay bất cứ người nào khác. Anh nghiêm nghị nói. "Để anh nói rõ nhé, anh sẽ là ông chồng ghen ghê lắm."

Anh hôn trán cô, và vén tóc cô sang 1 bên.

-Anh thề là anh sẽ làm cho em rất hạnh phúc đến nỗi không tên đàn ông nào có thể quan tâm đến em nữa.

Đoạn anh nói tiếp.

-Có 1 chuyện anh đã làm xong mà anh nghĩ em rất hài lòng. Anh đã bảo Isaac dọn đi, anh không muốn hấn sử dụng những mưu kế nham hiểm trên đất đai của Priory.

-Em thật vui quá. Cô cảm động.

-Anh cũng nói Joe Jarvis đi mua lại mấy con chó đó, giá cả thế nào cũng không sao. Bọn nó sẽ canh chừng Priory, nhưng rồi anh nghĩ tụi nó cũng không làm gì nổi đâu khi em cho ăn nhiều quá.

-Anh hay quá.

-Còn nữa, cách đây 1 tuần anh đã gửi trả cái tên cho vay khốn kiếp đó 6,000 bảng 1 cách nặc danh.

Anh hôn vào tóc cô.

-Mình khởi sự hôn nhân mình 1 cách trong sạch, cưng à.

-Em cũng muốn mình làm vậy.

Khi anh sắp hôn cô lần nữa cô nói.

-Có lẽ không được... lãng mạn lắm, Periquine, nhưng em... đói quá. Em vẫn chưa ăn gì từ trưa, anh nói có thức ăn dưới lầu hả?

Anh bật cười.

-Anh cũng đói nữa. Khi anh xuống đây chuẩn bị cho hôn lễ của mình, bà Buckle cũng không ngờ, lúc ấy bà ấy chỉ còn kịp làm trứng và thịt nguội thôi! Nhưng bà ấy hứa cho mình 1 bữa ăn

nhẹ tối nay.

-Nghe thấy ngon quá. Fenella mỉm cười.

-Anh đang nóng lòng cho em thử thức ăn của Adolphus, đầu bếp ở Yorkshire. Ông ta là ngoại hạng đó! Anh nghe đầu bếp ở London cũng gần tương đương.

Anh hôn lên má Fenella, môi anh mơn man trên má cô.

-Cung à, cung ơi, có nhiều điều thú vị tuyệt diệu cho mình làm lắm. Em có chắc là yêu anh không?

-Tuyệt đối... chắc.

-Vậy thì mình xuống lầu tìm cái gì ăn.

-Anh phải tìm cho cái gì để mặc. Lúc anh vội vã bắt cóc em anh quên không mang cho em... đồ mặc tối.

-À, anh sẽ đem cho em 1 cái áo choàng.

Periquine xuống giường đi vào phòng để quần áo.

Fenella nằm dựa lên mấy cái gối, tâm trạng vẫn còn ngỡ ngàng là có ngày mình nằm trên chiếc giường này như vợ của Periquine.

Đã bao nhiêu lần cô đến đây quét dọn cho anh, sắp đặt áo sớ cho anh. Giờ thì cô thuộc về anh như cô hằng ao ước. Một giấc mơ đẹp đã trở thành hiện thực!

Anh trở lại người khoác 1 chiếc áo choàng dài, trên tay anh là 1 chiếc nũa màu lục nhạt mà anh từng mặc khi ở Eaton. Chiếc áo anh mới đem tới, có lẽ sẽ thích hợp cho cô.

Cô ngồi dậy kéo drap che ngực.

-Áo này được đó anh, đưa cho em rồi anh quay mặt đi.

Anh đi về phía cô, khi đến cạnh giường cúi xuống nhìn cô và bước thẳng qua phía tường bên kia đứng dựa lưng vào thành lò sưởi. Anh ném cái áo đi, rồi đưa tay ra.

-Đến đây.

Fenella ngạc nhiên nhìn anh. Chắc phải có lý do gì đó khiến anh thay đổi thái độ và giọng nói đột nhiên rắn lại.

-Đến đây. Periquine lập lại. "Em hứa sẽ nghe lời anh mà, Fenella, anh muốn em làm như thế."

-Nhưng, Periquine, cô phản đối, "Em đang... khóa thân mà."

-Anh thích em khóa thân. Nghe lời anh nói đi.

Cô ngần ngừ 1 giây trước khi nghiêng người qua thối tắt nệm, rồi chuôi xuống giường chạy tới anh. Ánh sáng mờ dịu hắt ra từ lò sưởi ve vuốt lấy tấm thân trần mịn màng.

Cô toan lao vào người anh, nhưng không thấy anh đưa tay ra. Thay vì thế anh ghì lấy vai cô, giữ cô cách 1 khoảng. Fenella thấy mặt mình nóng bừng, má đang chuyển màu. Anh nói với giọng rõ ràng xác quyết.

-Anh yêu em, thương em, tôn trọng em, nhưng anh sẽ không bao giờ, Fenella, và đây là điều quan trọng, anh sẽ không bao giờ nhận lệnh từ đàn bà. Em có hiểu không?

Cô cảm thấy người cô đang rung lên với với cảm giác vui mừng lạ lẫm vì thấy anh đầy uy nghi. Đó là điều cô từng mong muốn ở anh – khẳng định, quyết đoán, tự tin, và rất đàn ông.

Rồi kéo cô vào, môi anh lại vội vã tìm lấy môi cô.

Cô thấy mình bỗng dưng như bị giam hãm, tù đày dưới làn môi nóng bỏng mạnh mẽ mỗi lúc mỗi đòi hỏi hơn. Cho đến khi cơn đam mê khao khát cuốn anh và cô đến 1 thế giới biệt lập xa thật xa, Periquine nhắc bỗng cô lên đi lại về giường.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>